

MEHMET KOMŞU
DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE

GİZLİ OPERASYONLAR

Dünyada ve Türkiye’de
GİZLİ
OPERASYONLAR

Bizim Kitaplar : 97
Araştırma - İnceleme

© Bu kitabın tüm hakları
Bizim Kitaplar San. ve Tic. Ltd. Şti'ne aittir.

ISBN: 978-605-5476-12-0

Yayınevi Sertifika No: 14933

Genel Yayın Yönetmeni
D. Ali Gültekin

Yayın Yönetmeni
Ayan Demirdağ

Editör
Muhterem Sarıyer

Sayfa Düzeni
Özlem Özkan

Kapak Tasarımı
Hüseyin Özkan

Baskı Cilt
Step Ajans Matbaacılık
0212 446 88 46

BİZİMKİTAPLAR

Ankara Cad. Konak Han No:43/5
Eminönü-Fatih / İstanbul
Tel: +90 212 528 35 51 Fax: +90 212 528 35 52
www.bizimkitaplar.com.tr
bizimkitaplar@bizimkitaplar.com.tr

Dünyada ve Türkiye’de

GİZLİ

OPERASYONLAR

Mehmet KOMŞU

BİZİM KİTAPLAR
İSTANBUL - 2011

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
-------	---

Bölüm:1

GRAN SASSO OPERASYONU...	11
“Benito Mussolini’nin Kaçırılması”	11
OTTO SKORZENY KİMDİR?	41
BENİTO MUSSOLİNİ	53

Bölüm: 2

UZUN BIÇAKLILAR OPERASYONU	57
“SS’lerin Katliam Gecesi”	57
“SA” VE “SS” : NAZİLER’İN VURUCU GÜÇLERİ	75

Bölüm: 3

VEL D’HİL OPERASYONU	81
“Fransa’nın İnsanlık Suçu”	81
HEINRICH HIMMLER...	95

Bölüm: 4

WINGATE OPERASYONU	99
“Japonların yenilmezlik efsanesini yıkan harekât”	99
Yrb. CHARLES WINGATE...	113

Bölüm: 5

“L” OPERASYONU	119
“Mafya – FBI İşbirliği”	119

Bölüm: 6

İSRAİL VE MOSSAD OPERASYONLARI	133
ARIEL SHARON...	169

Bölüm: 7

SREBRENİTSA’DA SOYKIRIM	175
“Avrupa’nın Ortasında Etnik Temizlik Operasyonu”	175

Bölüm: 8

ALİ KEMAL OPERASYONU	201
“Bir Vatan Haininin Dramatik Sonu”	201
ALİ KEMAL KİMDİR ?	225

Bölüm: 9

MİLLİ MÜCADELEDE CEPHE ARKASI OPERASYONLARI	
VE BULGAR SADIK	233
MEHMET SADIK POĞDA KİMDİR?	255
“Milli Kurtuluş Savaşı Kahramanlarından”	255

Bölüm: 10

6-7 EYLÜL OLAYLARI	261
“Bir Kontrgerilla Operasyonu”	261
Selanik olayı	265
Planlı saldırılar	266
Tahrikçi dernek	266
Gazetecilerin rolü	267
Emniyet seyretti	267
Gerçekler saklandı	268

Bölüm: 11

1 MAYIS 1977 OPERASYONU	277
“Bir Kontrgerilla Tertibi”	277

Bölüm: 12

BALYOZ OPERASYONU	295
“12 Mart 1971 Askeri Darbesi”	295

Bölüm: 13

12 EYLÜL BAYRAK OPERASYONU...	313
Kitlesel tutuklamalar	320
İşkenceli sorgulamalar	320
Vietnam modeli uygulama	320
Adalet, ayaklar altında	320
Basın susturuldu	321
Üniversitelerde temizlik	321
Sert uygulamalar	321
Gericiliğe pirim	322
Eğitime darbe	322
Yeşil Çember Pojesi	322
Türkiye, küresel pazar	322
GENERAL KENAN EVREN...	335

ÖNSÖZ

Türkiye’de uzun yıllardır bir türlü ortaya çıkarılamayan kontrgerilla, Genelkurmay’da devlet sırlarının saklandığı “Kozmik Oda”nın aranması ile birlikte yakın tarihimizde meydana gelmiş darbeler, suikastlar, katliamlar, tertipler ve gizli operasyonlar yeniden tartışılmaya başlandı. Türkiye ve dünya tarihinin karanlık sayfalarında yer alan bu gizli operasyonların bir kısmı zamanla birlikte açığa çıktı; büyük bir kısmı ise hala gizemini koruyor. Devletlerin özel olarak yapılandığı gizli güvenlik teşkilatları tarafından çok karmaşık planlarla gerçekleştirilen bu özel operasyonların bazıları, tarihin akışını veya ülkelerin kaderini değiştirecek kadar önemlidir.

“Gizli Operasyonlar Tarihi” kitabı, dünyada ve Türkiye’de gerçekleştirilmiş, yakın tarihte derin izler bırakmış bu önemli operasyonların nasıl hazırlandığını, uygulamasını ve sonuçlarını ayrıntılı bir şekilde incelemektedir.

Türkiye’de bu konuda yapılmış bir ilk eser olan bu kitapta, yakın tarihimizin en ünlü haini olarak bilinen Ali Kemal’in, Türk gizli teşkilatı M.M grubu tarafından, İngiliz istihbaratının gözü önünden nasıl kaçırıldığını, Türkiye’nin yakın tari-

hinde bir kara leke olan kontrgerilla tertibi 6-7 Eylül olayının içyüzünü, 12 Mart 1971 darbesinde 1. Ordu Komutanı Faik Türün'ün "Balyoz" operasyonunu, yine ABD'nin "Yeşil Kuşak" stratejisi konseptinde gerçekleştirilen 12 Eylül 1980 darbesi ve "Bayrak" operasyonunu, II. Dünya Savaşı'nın seyrini değiştiren Mussolini'nin kaçırılma operasyonunu, İsrail'in dünyaca ünlü gizli servisi MOSSAD'ın ve diğer gizli teşkilatların önemli operasyonlarını okuyacaksınız. Devletlerin derinliklerinde saklanmış bu gizli teşkilatların özel nitelikli elemanlarınca gerçekleştirilen operasyonların, siyasi ve sosyal sonuçlarının da yer aldığı bu araştırma, toplumların, egemen güçler tarafından nasıl aldatıldığını görmenize de yardımcı olacaktır.

Mehmet Komşu

Bölüm:1

GRAN SASSO OPERASYONU...

“Benito Mussolini’nin Kaçırılması”

İtalya diktatörü Mussolini’yi Hitler’in emri ile tutuklu bulunduğu Gran Sasso’dan kaçırarak Berlin’e götüren Özel Kuvvetler Komutanı Alb. Otto Skorzeny’nin (solda) bu başarısı, savaşın uzamasının yanı sıra, daha çok ölüme ve yıkıma yol açtı.

Harp akademileri ve özel operasyon birliklerinin eğitiminde temel örnek olarak incelenen Gran Sasso Operasyonu, karmaşık planlaması ve imkânsız gibi görünen hareketin uygulanmasındaki başarısı ile çok önemli bir özelliğe sahiptir.

2. Dünya Savaşı'nın en kritik aşamasında Adolf Hitler'in emri ile oluşturulan "Alman Özel Harekat Birliği" kurucusu Albay Otto Skorzeny ve komandoları, olağanüstü mükemmellikteki bir operasyonla 12 Eylül 1943 tarihinde, İtalya'nın Gran Sasso bölgesinde müttefik kuvvetlere teslim edilmek için tutuklu olarak bulunan İtalya diktatörü Benito Mussolini'yi kurtararak Berlin'e getirdi.

Savaşın akışını değiştiren bu operasyonun dâhice planlanması ve neredeyse imkansız görünen uygulaması, bugün bile bu konuların uzmanları tarafından hayranlıkla karşılanmaktadır.

Gran Sasso Operasyonu'nun bu olağanüstü özelliği, bütün gizli servislerin ve özel birliklerin strateji ve taktik anlayışlarını baştan aşağıya değiştirmesine etken oldu. Bugün, CIA'dan MOSSAD'a bütün dünyadaki gizli servisler ve özel birlikler Gran Sasso Operasyonu'nun, sofistike planlamasını, şok ve darbe taktiğini uygulamaktadır.

"Gizi Operasyonlar Tarihi" araştırmasının bu bölümünde, bu konunun en özel ve istisna örneği olan Gran Sasso Operasyonu ayrıntılı bir şekilde inceleniyor

SAVAŞIN ORTASINDA GENEL DURUM...

1943 yılının ortalarına gelindiğinde, savaş Almanya'nın aleyhine dönmeye başlamıştı. Hitler'in yenilmez orduları, doğu cephesinde Ruslar'ın karşısında zor duruma düşmüş-

tü. Hitler'in o ana kadar yaptığı en büyük stratejik hata olan Rusya'ya saldırısı iyi başlamıştı. Alman ordularının Barbarossa Harekâtı ile başlayan büyük saldırısı korkunç bir hızla gelişmiş, Alman Panzer tümenleri Rus ordusunu darmadağın ederek ilerlemişti. Ama uçsuz bucaksız stepleri ve Ruslar'ın her metreyi büyük bir inatla savunacaklarını hesaba katmadıkları için, Almanlar'ın Moskova'ya ulaşma hesabı tutmamıştı. Hemen ardından gelen kış, Alman ordularını hazırlıksız yakalamış ve oldukları yere çivilemişti.

Batı cephesinde de işler iyi gitmiyordu. Müttefik güçler kendilerini toparlamış, özellikle Amerika'nın sınırsız silah ve lojistik yardımlarıyla takviye edilen müttefik kuvvetler, Alman işgal kuvvetlerini zorlamaya başlamıştı.

Almanya'nın müttefiki İtalya da, eski parlak günlerini çoktan geride bırakmıştı. Afrika'daki toprakları Habeşistan ve Libya'yı kaybeden İtalya'nın, doğu cephesinde Almanlar'a yardım için gönderdiği ordusu Stalingrad'da Ruslar karşısında ağır bir yenilgi alınca, İtalyan faşist diktatörlüğü için çöküş başlamıştı

10 Temmuz 1943'te Amerikan-İngiliz orduları Sicilya'ya çıkarma yaparak İtalya'ya ayak basmış, büyük çaplı bir harekât hazırlığına başlamıştı. Müttefik kuvvetlerin, faşist Mussolini'nin iktidarına son vermesi artık an meselesi haline gelince, Mussolini karşıtları da harekete geçti.

İtalya Kralı Vittorio Emanuele, 1943 yılının 25 Temmuzunda görüşmek için sarayına çağırdığı İtalya Başbakanı, faşistlerin "Duce"si Mussolini'yi azlederek tutuklattı. Bir jandarma birliği tarafından gözaltına alınarak Roma yakınlarındaki bir kışlaya götürülen Mussolini'nin azledilerek

tutuklanması haberi, o gün saat 10.45'te arka arkaya yayınlanan üç bildiri ile bütün dünyaya duyuruldu.

Mussolini'nin düşüşü bütün dünyada büyük bir sevinçle karşılandı. Savaşın seyri, artık müttefik devletlerin lehine dönmüştü.

Mussolini'nin tutuklanmasına en büyük tepki Hitler'den geldi. Hitler, hem dostunu hem de müttefiki İtalya'yı kaybetmeyi kabullenemiyordu Üstelik, İtalya'nın müttefik kuvvetlerin eline geçmesi, Almanya için çok stratejik bir bölgenin elden çıkması anlamına geliyordu Ancak, Almanya artık eski gücünü kaybetmişti. Savaşın başındaki güçlü Alman orduları çok kan kaybetmişti. Doğu cephesinde Ruslar karşısında çok ağır kayıplar vermiş, batı cephesinde de müttefiklerin karşısında güçlkle tutunabiliyorlardı. Sicilya yarımadasına yapılan çıkarmanın, müttefiki İtalya'nın tümüyle saf dışı kalmasına yol açacağı kesindi.

Hitler, bu çöküşü önlemek için İtalya'ya baskı yapılmasını emretti. İtalya'nın yeni başbakanı olan Mareşal Badoglio Almanya ile yaptıkları anlaşmalara sadık kalacaklarını açıkladıysa da, Hitler'in ona güveni yoktu. Hitler'in bu düşüncesi doğrudu. Çünkü Mussolini'yi tutuklayan yeni hükümet, el altından müttefik devletlerle görüşmelerine başlamıştı.

Hitler'in, Roma'nın kuzeyinde bulunan 3. Alman Panzer Tümeni'nin yeni hükümeti düşürmek için başkente yürümesi isteğinden, uzun tartışmalar sonunda vazgeçildi. İtalyanlar müttefikleri Almanları oyalıyordu.

HİTLER, İMKÂNSIZI İSTİYOR...

Hitler, faşist cephenin sarsılan prestijini tekrar sağlamak için Mussolini'nin kurtarılması gerektiğine inanıyordu. Böylece, İtalya'da iktidarın yeniden dostu Mussolini'nin eline geçmesini sağlamış olacaktı.

Bu görev, yani Mussolini'nin kurtarılması görevi, 20 Nisan 1943'te Özel Birlikler Komutanı Yüzbaşı Otto Skorzeny'ye verildi. Hitler'in emriyle doğrudan kendisine bağlı olarak kurulan özel birlikler, kısa bir süre içinde eğitilmiş, ordu içinden seçilen yetenekli gönüllülerden meydana geliyordu.

Özel birliklerin komutanı olan Yüzbaşı Otto Skorzeny, savaşın başında yedek subay olarak göreve başlamış, Yugoslavya, Fransa, ve doğu cephesinde Ruslar'a karşı savaşlarda gösterdiği başarılarla terfi etmiş üstün yetenekli bir subaydı. 1.90 cm boyunda ve yüzünde at nalı şeklinde bir kılıç yarası olan Otto Skorzeny, Hitler'in Bavyera'daki "Kurt İni" olarak adlandırılan sığınağına çağırıldı.

Hitler, burada Otto Skorzeny ile yüz yüze konuşarak, dostu Mussolini'yi kendi talihi ile baş başa bırakmayacağını ve hainlerin onu müttefik kuvvetlere teslim etmeden kurtarılması gerektiğini söyledi. Hitler bu operasyonun çok gizli tutulmasını istiyordu. Bu nedenle operasyonu, Hitler'in "Kurt İni" karargâhında sadece beş kişi biliyordu ve bu konuda ne İtalya'daki Alman komuta heyetine ne de Almanlar'ın Roma Büyükelçiliğine bilgi verilmişti.

Hitler, Özel Birlikler Komutanı Yzb. Otto Skorzeny'ye "Her şeyi göze alarak bu görevi mutlaka başaracaksınız. Bu başarınız savaşın gidişi üzerinde büyük etki yaratacaktır. Bu sizin kişisel olarak bana karşı sorumlu olduğunuz bir görevdir, bunu unutmayın" dedi.

Ancak, operasyonun yapılabilmesi için, öncelikle Mussolini'nin tutuklu olarak nerede tutulduğunun bilinmesi gerekiyordu. Bu konuda Alman Genelkurmayı ve istihbarat teşkilatları hiçbir bilgiye sahip olmadığı için, Mussolini'nin nerede tutulduğunu bulmak, Yzb. Otto Skorzeny'ye düşüyordu.

Skorzeny, Hitler'in yakın dostu, İtalya'nın faşist "Duce"sinin yerini belirlemek için çalışmalarına başladı. İstihbarat Bakanı Amiral Canaris ve Gestapo lideri Himmler ile yaptığı görüşmelerden bir sonuç alamayınca, yanına arkadaşı ve emir subayı olan Karl Radl'ı alarak uçakla Roma'ya geldi.

Yzb. Otto Skorzeny ve Radl, tam üç hafta boyunca her imkânı ve her yolu deneyerek, yorucu bir çalışma sonucu, Mussolini'nin nerede tutulduğuna ilişkin bazı bilgiler elde ettiler. Bu arada, İtalya'daki Alman birlikleri komutanlığı da, müttefiklerle işbirliği yapan İtalyan hükümetini devirmek için, İtalya'yı işgal planı hazırlamıştı. Bazı Alman birlikleri bu amaçla doğu cephesinden İtalya'ya kaydırılmış ve gerekli pozisyonlara yerleştirilmişti. İleriye dönük olarak planlanan bu harekâtta Skorzeny'ye verilen görev, Veliaht Prens Umberto'yu yakalamaktı.

Skorzeny ve Radl'ın aradıkları ipucu, Napoli açıklarında ki Ponza Adası'nda görevli olan bir İtalyan jandarma erinin, Roma'daki sevgilisine yazdığı mektupta bulundu. Jandarma eri, mektubunda, Mussolini'nin bu adada tutuklu olduğunu yazıyordu. Skorzeny'nin yaptığı araştırma, mektupta yazan bilginin doğru olduğunu, ancak Mussolini'nin kısa bir süre önce bir İtalyan savaş gemisi ile buradan alınarak bilinmeyen bir yere götürüldüğünü ortaya koydu.

AV KAÇIYOR, AVCI KOVALIYOR...

Skorzeny, bu defa, geminin değerli yükünü nereye bıraktığını veya götürdüğünü öğrenmek için yeniden araştırmalarına başladı. Mussolini, Ponza Adası'ndan Speziş Deniz Üssü'ne getirilmişti.

Skorzeny, bu izin peşine düştü. Mussolini gemiden alınıp Sardunya Adası'nda bir köye, oradan da adanın üç mil açığındaki La Maddelena Müstahkem Deniz Üssü'ne götürülmüştü. Bu deniz üssü, kayalık bir ada üzerindeydi. Skorzeny, durumu öğrenmek için, yanına çok iyi İtalyanca konuşan bir istihbarat subayını alarak, Maddelena Adası'na gitti. Burada yaptığı araştırmada, Mussolini'nin, Villa Weber isimli bir evde tutulduğunu belirledi.

Yzb. Otto Skorzeny, askeri birlik ve muhafızların konumu ve alınmış güvenlik önlemlerini incelemek ve buraya yapılacak operasyonu planlamak için, bölgenin havadan fotoğrafı alınmasının gerektiğine karar verdi. Hemen Roma'ya dönerek askeri bir uçakla tekrar bölgeye gelen Skorzeny'nin uçağı, fotoğrafları çektikten sonra dönüş yolunda bir İngiliz avcı uçağının saldırısı sonucu düşürüldü.

Skorzeny, yardımcısı ve uçağın pilotu kauçuk botları sayesinde kurtulduktan sonra, Roma'ya dönüşünde bir sürprizle karşılaştı. Alman İstihbarat Bakanı Amiral Canaris, Mussolini'nin onların tespit ettiği Maddelena Adası'nda olmadığını; Elbe Adası yakınlarında küçük bir adacıkta bulunduğu bildirmişti. Kedi fare oyunu bütün hızı ile sürüyor ve zaman da giderek daralıyordu.

Hitler'in karargâhından gelen bu bilgiye ek olarak, Skorzeny'nin bu son gelişmeye göre yeni bir plan hazırlaya-

rak karargaha gelmesi isteniyordu. Skorzeny'ye göre ise bu bilgi yanlıştı, çünkü bizzat yaptığı istihbarat araştırmasında, Mussolini'nin Maddelena'da olduğunu tespit etmişti.

Yzb. Otto Skorzeny, Alman Hava Kuvvetleri'ne ait bir uçakla Hitler'in karargahına gitti. Toplantı salonunda, Hitler, Mareşal Keitel, Amiral Dönitz, Mareşal Görin ve SS Lideri Himmler bulunuyordu.

Skorzeny, yaptığı araştırmaları ve sonuçları anlattıktan sonra, la Maddelena'da tutuklu bulunan Mussolini'yi kurtarmak için hazırladığı planı, harita üzerinden açıkladı.

Hitler, planı beğendiğini ve kendisine her türlü yardımın yapılması için gerekli emrin verildiğini söyledi. Skorzeny tam yetki ile operasyonu yönetecekti. Ancak yakalanması durumunda, kendisine hiçbir şekilde sahip çıkılmayacaktı.

Skorzeny, iki gün içinde bütün hazırlıklarını tamamladı. Komandolar, hücumbotlara bindirildi. Operasyon için geri sayım başladı. Skorzeny, bu aşamada işini şansa bırakmak istemiyordu. Bu nedenle hedefi son bir kez daha kontrol etmek için er kıyafeti ile yanına Teğmen Wargen'i alıp la Maddelena'da Villa Weber'in bulunduğu bölgeye gitti. Burada yaptığı istihbarat çalışmasında, Mussolini'nin, o sabah rıhtıma yanaşan bir deniz ambulans uçağına bindirilerek adadan götürüldüğünü öğrendi. Önemsemediği İtalyanlar, onu büyük bir ustalıkla atlatmıştı. Eğer durumu son anda fark etmeyip baskını yapsaydı, büyük bir skandala yol açıp başta Hitler olmak üzere, Alman Başkomutanlığı'nın gözünden düşecekti. Skorzeny, başladığı noktaya geri dönmenin huzursuzluğu ile Roma'nın yolunu tuttu.

Tam bu sırada, çok önemli gelişmeler yaşanıyordu. İtalya Başbakanı Mareşal Badoglio, İngiltere ve Amerika ile

Sicilya’da gizli bir anlaşma imzalıyor ve Mussolini’nin sağ olarak müttefik kuvvetlerine teslim edileceğini bildiriyordu.

NİHAYET MUSSOLİNİ GRAN SASSO’DA BULUNUYOR

Büyük bir fiyaskonun eşiğinden dönen Skorzeny, avını kaçırdığı için kendini suçluyordu. Amiral Canaris’in ajanları, bütün Gestapo ve Skorzeny ile Alman Askeri İstihbaratı Mussolini’nin peşinde olmasına karşın, hiçbir sonuç alınamıyordu.

Bu arada her geçen gün, Almanlar’ın İtalya’daki durumunu kritik bir hale getiriyordu. İtalyanlar’la Almanlar arasındaki gerginlik her an bir çatışmaya dönebilirdi.

Bu gergin ortamda, İtalya İçişleri Bakanlığı’na çekilen şifreli bir mesaj, bir Alman dinleme istasyonunun eline geçti. Şifre hemen çözüldü, mesaj kısaca şöyle diyordu:

“Gran Sasso çevresinde alınması gereken güvenlik önlemleri tamamlanmıştır”

Şifre bu kadardı ama altındaki imzanın sahibi olan General Cueli, Mussolini’nin saklanması ve korunması ile görevliydi ve bunu Alman İstihbaratı biliyordu.

Gran Sasso, Roma’dan 100 mil uzakta, kuzey tarafındaki Abruzzi Dağları’nın en yüksek tepesiydi. Her zaman bulutlarla kaplı olan bu tepede, Mussolini ve bir alay muhafızın barındığı büyük bir soru işaretiydi. Haritalar yetersizdi ve burası için bilinen tek şey, savaştan önce büyük bir kayalığın üzerine inşa edilen “Campo Imperatore” isimli bir kayak merkezi-

nin bulunduğuydu. Bu tesise, sadece bir teleferikle ulaşmak mümkündü.

Bu bilgilerle birlikte harekete geçen Alman ajanları, ormanlık alanın içerisinden geçip Gran Sasso'ya giden bütün yolların kapatıldığını tespit ettiler. Dağa çıkmak için teleferikten başka bir yol yoktu. İtalyanlar'ın da, burayı ulaşılmaz olduğu için seçtikleri çok açıktı.

Skorzeny, yanına Teğmen Karl Radl'ı alarak bölgenin üzerinde bizzat keşif yaptı. Birlikte yaptıkları bu keşifte Gran Sasso'nun fotoğraflarını çektiler. Skorzeny, bu kez elini çabuk tutması gerektiği biliyordu.

Tam bu sırada, İngiliz ve Amerikan radyoları, bütün dünyaya İtalya'nın kayıtsız şartsız teslim olduğunu açıklıyordu. Artık İtalyan Ordusu, müttefik ordularına, Alman kuvvetlerinin İtalya'dan atılması için yardım edecekti. 2 Eylül 1943'ten itibaren Messini Boğazı'nı geçerek İtalya Yarımadası'na çıkan müttefik kuvvetleri, Alman kuvvetlerini kuzeye doğru çekilmek zorunda bırakmıştı. Alman karargahı, İtalyanlar'ın ihanetini cezalandırmak için harekete geçti. Artık dostluk perdesi arkasına saklanmalarına gerek kalmamıştı.

Almanlar kısa bir süre içinde duruma hâkim oldular. Almanlar'ın yanında savaşmak istemeyen İtalyan birliklerinin askerleri silahlarından arındırılarak evlerine gönderiliyordu. İtalya büyük bir panik içindeydi. İtalya kralı, hanedan, bakanlar, general ve zenginler İtalya'yı terk ediyordu.

Skorzeny, bu kaotik ortamın daha rahat hareket etmesini sağlayacağı için durumdan memnundu. Gran Sasso'dan döner dönmez uçaktan çektikleri fotoğrafları incelediler. “Campo Imperatore” isimli otel ve önündeki küçük alan, çevrede

inşa edilen birkaç bina çok net olarak görülüyordu. Skorzeny, fotoğrafları saatlerce büyük bir dikkatle inceledi.

Skorzeny, böylesi bir yerde ve çok sıkı bir şekilde korunan Mussolini'nin kurtarılmasının neredeyse imkansız olduğunu gördü. Otele girebilmek için en az bir İtalyan jandarma taburu ve otelin içine yerleşmiş tepeden tırnağa silahlı muhafızlarla çarpışması gerekecekti.

İtalyanlar Mussolini için çok iyi bir hapisane seçmiş görünüyordu. Buraya karayolu veya tırmanarak gelmek, ayrıca bir kale gibi tahkim edilmiş ve çok iyi korunan otele girip Mussolini'yi canlı olarak kurtarmak hemen hemen imkansızdı.

Burayı ele geçirmek için en az bir tümene gereksinim vardı. Bütün bunların dışında, operasyon sırasında Mussolini'nin İtalyanlar tarafından öldürülmesi riski vardı. Hitler, yakın dostu faşist lideri canlı istiyordu.

İMKANSIZI BAŞARMA PLANI...

Skorzeny, bütün ihtimalleri göz önünde bulundurarak her şeyi defalarca inceliyor, haritalar, krokiler, fotoğraflar ve raporlar üzerinde çalışıyordu. Skorzeny'ye göre, Gran Sasso'ya konvansiyonel anlamda bir kara harekatı yapmak imkansız görünüyordu. Hava yolu ile yapılacak bir operasyon ise teknik olarak bazı önemli engellere sahipti. Önce hava ağırlığının çok olduğu bu yükseklikte paraşütçülerin hızlı iniş yüzünden kayıp verme ihtimali çok yüksekti. Civarda küçük uçakların inmesine yarayacak bir düzlük de yoktu.

Skorzeny'nin, daralan zamanın baskısına ve operasyonu imkansız kılan koşullara rağmen bir plan yapması gerekiyor-

du. İşte tam bu noktada Skorzeny, bir lideri lider yapan en büyük özelliği ortaya koydu. Bu yaratıcılık, cesaret ve gücün bir arada kullanılmasıydı. Skorzeny, adını efsane haline getirecek bir planla 2. Dünya Savaşı'nın en sofistike operasyonuna hazırlanıyordu.

Skorzeny'nin gece gündüz süren araştırma ve incelemelerinden sonra yaptığı plana göre, otelin yanında üçgen şeklindeki düzlüğe indirilecek planörlerdeki komando birliği, darbe vuruşu ile muhafızları bir anda saf dışı bırakarak büyük bir hızla otele girecek ve aynı hızla Mussolini'nin bulunduğu kısma ulaşacaktı. Bütün bunların en çok üç dakika içinde olup bitmesi gerekiyordu.

Skorzeny, Mussolini'yi muhafızların elinden kurtardıktan sonra, aynı hızla daha önce başka bir birlik tarafından ele geçirilecek olan teleferik istasyonundan yararlanarak aşağıya inmeyi planlamıştı.

Skorzeny, planını Alman Hava İndirme Kıtaları Komutanı General Student'e anlattı. Student, Mussolini'nin kurtarılması operasyonunu en başından bu yana bilen beş kişiden biriydi.

Skorzeny'nin hazırladığı planın uygulanabilirliği konusunda bilgi almak için Hava İndirme Birliği'nden güvendiği iki subayı çağırdı. Skorzeny, planını bütün detayları ile bu iki subaya anlattı ve uygulanabilir olduğunu savundu.

Ne var ki, konularının uzmanı olan iki subay, Skorzeny ile aynı görüşte olmadıklarını söylediler. Fotoğraflar ve haritalar üzerinde kısa bir inceleme yaptıktan sonra iniş için düşünülen düzlüğün çok küçük olduğu, planörlerin en sakın havada bile bu küçük alana inmesinin neredeyse imkansız gözüktüğünü belirttiler.

TEK SEÇENEK, SKORZENY’NİN PLANI...

Hava subaylarının değerlendirmelerine göre, iniş bir şekilde başarılı olsa bile, buraya inecek 100 komandonun ancak yirmisi sağ kalabilirdi. Bu yirmi kişi ile en az 250 jandarma ve otelin içinde sayısı bilinmeyen muhafızların koruduğu ve bir kale gibi tahkim edilmiş otele saldırıdan bir sonuç almak imkansız gibiydi.

Skorzeny’nin itirazları bu subaylar tarafından ikna edici bulunmayınca, Skorzeny sinirlenerek, “Bundan daha iyi bir planınız varsa onu anlatın” dedi. General Student, bu iki subaydan farklı düşünmüyordu, ancak bu görev Skorzeny’ye bizzat Hitler tarafından özel olarak verilmişti ve Führer tarafından geri alınmadıkça Skorzeny’nin planının uygulanmasından başka bir çare ve seçenek yoktu. Üstelik Skorzeny’nin bu planından başka bir plan da ortaya konulamamıştı. General Student, başka bir çare olmadığı için Skorzeny’nin planının uygulanması için gerekli olan emri verdi.

Öncelikle planörlerin bölgeye getirilmesi gerekiyordu. Diğer lojistik destek ve 100 komando hazır edildi ve daralan zaman da göz önüne alınarak operasyon tarihi olarak 12 Eylül 1943, saat 07.00 olarak kararlaştırıldı.

General Student, harekâtın taşıdığı büyük tehlike ve daha operasyonun başında meydana gelmesi beklenen kayıplar konusunda Skorzeny’yi uyardı. Operasyon büyük risk taşıdığı için katılacak komandoların gönüllü olanlardan seçilmesinin iyi olacağını söyledi.

Skorzeny, kendi özel komando birliğinden 18, hava indirme birliğinden de 82 paraşütçü komando seçerek onlara operasyonun risklerini anlattı. Seçilenlerin hiçbiri geri adım

atmadığı gibi, herkes bu görevi seve seve kabul ettiğini açıkladı. Bunun üzerine Skorzeny komando birliği ile operasyonun ayrıntıları üzerinde çalışmaya başladı. Gran Sasso'ya yaklaşma biçimi, planörlerin uçuş sırasında ve inişte bulunacağı mevkieiler, yükseklikler, mesafeler, zaman ayarlaması ve darbe saldırısı taktiğı üzerinde çalıştılar

Skorzeny, son gecesini arkadaşı ve emir subayı Teğmen Karl Radl ile birlikte geçirdi. Şanslarının iyi gitmesini dile-diler. Skorzeny, tasarladığı operasyon konusunda kısa bir de-ğerlendirme yaptı.

STRATEJİK BİR KONUŞMA...

Skorzeny, kısa değerlendirmesinde şöyle konuştu: “Bazı olayların önceden kesin bir şekilde hesaplanması mümkün değildir. Hava indirme subaylarının yanıldığı nokta da burasıdır. İtalyanlar'ın yanıldığı nokta ise Gran Sasso'daki otelde kendilerini büyük bir güven altında hissetmeleridir. Ancak insanlar kendilerini ne kadar çok güvende hissederse, o kadar hata yapma ihtimali artar. İtalyanlar da şimdi burada kimse-nin ulaşamayacaklarına inandıkları için kendilerinin emniyet içinde olduklarını sanıyorlar. Bu durum hiç kuşkusuz bizim en büyük şansımız olacak.”

Skorzeny bu konuşmasından sonra yatmaya hazırlanı-yordu ki, müttefik devletlerin radyolarından bir haber hep-sinin uykusunu kaçırdı. Sürekli olarak tekrarlanan haberde, Mussolini'nin İtalyanlar tarafından müttefik güçlere teslim edildiğı ve bir savaş gemisi ile Kuzey Afrika'ya götürüldüğü ileri sürülüyordu

Haber bir anda herkesin moralini bozdu. Ancak, Gran Sasso ve çevresini geceli gündüzlü gözetim altında tutan Alman ajanlarının haberi olmadan Mussolini'nin buradan çıkarılması mümkün değildi. Bu, Almanlar'ı, Mussolini'nin peşinden uzaklaştırmaya yönelik yanıltma haberlerinden biriydi, ama Skorzeny'nin yine de içi rahat değildi.

TARİHE GEÇEN OPERASYON BAŞLIYOR

Harekat öncesi, bütün komandolar tam teçhizatlı olarak Roma yakınlarındaki bir havaalanında bekliyordu. Harekat kararlaştırıldığı gibi sabahın ilk saatlerinde başlayacak, İtalyanlar'ın hiç beklemedikleri bir zamanda şok baskın yapılacaktı. Ancak büyük bir aksilik ortaya çıkmıştı. Fransa Riviera'dan gelmesi beklenen planörlerin saat 11.00'den önce havaalanına getirilemeyeceği bildirilmişti.

Bu gelişme bütün operasyon planlarını altüst etmişti. General Student, bu durumda operasyonun ertesi güne bırakılması düşüncesindeydi. Skorzeny ise bu ertelemeye karşıydı, çünkü zaman artık aleyhlerine işlemeye başlamıştı. Bu nedenle planörler gelir gelmez hedefe uçmalarını istiyordu. Bu durumda yeni bir sorun ortaya çıkıyordu.

Planörler öğle sıcağında ve yüksek irtifada oluşan sıcak-soğuk hava akımlarından etkilenip sağa sola savularak hava konvoyunu dağıtabilirdi. Böyle bir şey ise operasyonun tam bir felaketle sonuçlanmasına neden olabilirdi.

Ancak, Skorzeny operasyon için her türlü riskin göze alınmasından yanaydı. İtalyanlar böyle bir öğle sıcağında planörlerle yapılacak bir baskını beklemeyecekleri için, operasyo-

nun darbe etkisi daha büyük olacaktı. Bu durum ise baskının başarılı sonuçlanmasını sağlayacaktı. Bu nedenle planörler gelir gelmez operasyonun başlamasını istiyordu.

Hava Kuvvetleri Kuvvetleri'nin komutanı olan General Student de, Yzb. Skorzeny'nin bu önerisini kabul etti. Planörler saat 13.00'te havalanması kararlaştırıldı... 12 planör ve bunları çekecek uçaklardan oluşan hava konvoyu, Yzb. Skorzeny, emir subayı Teğmen Karl Radl ve Gran Sasso'da fotoğraf çektikleri uçağı kullanan pilotun öncülüğünde hedefe uçacaklardı.

İlk planördeki on kişi, Yzb. Skorzeny ve İtalyanca'yı çok iyi konuşan Teğmen Warger'in bulunduğu üçüncü planörün inişini koruyacaklardı. Teğmen Radl ise dördüncü planörde olacaktı.

Planörlerin gelmesi beklenirken Teğmen Radl, Alman yanlısı İtalyan General Soletti'yi de yanlarına almalarının iyi olacağını düşündü. General Soletti'nin baskın sırasında Mussolini'nin muhafızları üzerinde etkili olacağını düşünmüştü. Radl kısa süre sonra yanında İtalyan General Soletti ile havaalanına döndü. Artık herkes planörlerin gelmesini bekliyordu.

AKSİLİK ÜZERİNE AKSİLİK ÇIKIYOR...

Saat 12.30'da uçaklar ve planörler getirilmiş tam teçhizatlı ve tepeden tırnağa silahlı komandolar binmeye hazırlanıyorlardı ki, bir hava saldırısını bildiren sirenlerin tiz sesleri her taraftan yankılanmaya başladı. Güneyden gelen Amerikan bombardıman uçakları havaalanına saldırdı.

Herkes sığınaklara girdi. Bu kötü rastlantı, Skorzeny'nin sinirlerini bozdu. Bombardımanın bittiğini bildiren sirenin ardından dışarı fırladıklarında, talihin onlara yarım ettiğini gördü. Kendilerini Gran Sasso'ya götürecek uçak ve planörler büyük bir şans eseri bombardımandan hiçbir zarar görmemişti. Hızla komandolarını planörlere bindiren Skorzeny, önüne de İtalyan generali Soletti'yi oturtuktan sonra kalkış işaretini verdi.

Uçaklar bir biri ardı sıra havalandırken beklenmedik bir aksilik daha oldu. Biraz önceki bombardıman sırasında piste açılan çukurlar yüzünden daha kalkış sırasında komando yüklü iki planör saf dışı kaldı. Tekerlekleri bu çukurlara giren planörler savrulurken parçalandı ve içindeki komandolar piste yuvarlandı, Skorzeny, kendi arkasından gelen bu iki planörün bomba çukurlarına saplanarak kalkamadığını bilmiyordu.

Hava filosu iki bin metreye yükseldiğinde, Skorzeny, birden önlerinde olması gereken birinci ve ikinci planörlerin olmadığını fark etti. Filoyu hedefe götürecek kılavuz pilot ortalıkta görünmüyordu. Bu, aynı zamanda önden inip daha sonra inecek olanların güvenliğini sağlayacak birliğin olmadığı anlamını taşıyordu.

Bütün bu aksiliklere rağmen Skorzeny operasyonun devamına karar verdi. Skorzeny her şeyden önce iyi bir mühendisti ve bu mesleği ona risk faktörlerini iyi hesaplamayı öğretmişti. Savaşta geçen yıllarında kazandığı büyük deneyim, onun bu tür durumlarda doğru kararlar vermesine yardımcı oluyordu.

DARBE ETKİSİ YAPAN BASKIN

Skorzeny, Gran Sasso sisler arasında gözüktüğünde derin bir nefes aldı. Biraz sonra hedefin üzerinde olacaktı. Herkes iniş için hazır. Otelin yanındaki küçük alan ve iniş yapacakları üçgen düzlük görüldüğünde, Skorzeny uçağın pilotuna planörün ipini bırakma işaretini verdi ve aynı anda planörü çeken çelik halat ayrıldı.

Planör serbest uçuşa geçerek bir albatros gibi havada sessizce süzölmeye başladı. Rüzgarın kanatlardaki uğultusundan başka hiçbir ses duyulmuyordu. Planördekiler heyecandan nefeslerini bile tutmuştu.

Planör pilotu, endişeli bir yüzle Skorzeny'ye baktı ve eli ile incekleri küçük düzlüğü gösterdi. Bu kadar küçük bir yere ineceğini aklından bile geçirmemişti. Skorzeny sadece başı ile "evet" işareti yaptı.

Pilot, çaresiz ineceği yere doğru alçalmaya başladığında, düzlüğün üzerinde irili ufaklı kaya parçalarının bulunduğunu gördü, ayrıca arazi de oldukça eğimliydi. Çekilen hava fotoğraflarında bu son derece tehlikeli ayrıntılar görünmemişti.

Bu durum planörler için çok ölümcül bir risk taşıyordu. İniste hesapta olmayan bir tehlikenin meydana gelmesi halinde otele yaklaşık bir kilometre mesafede bir başka düzliğe inilmesi planlanmıştı ama Skorzeny için zaman artık çok önemliydi.

Teredditle kendisine bakan planör pilotuna sert bir sesle, hemen dalışa geçip planörü mümkün olduğu kadar otele yakın bir yere indirmesini emretti. Planör yere doğru bir kavis çizerek hızla alçalmaya başladı ve inişe geçtiğinde kuyruğunda fren vazifesini gören paraşütü açtı.

Biraz sonra planörün tekerlekleri yere değdi ve arkasından sağa sola yalpalar yaparak sekmeye başladı. Artık her şey kontrolden çıkmış görünüyordu. Planörün tekerlekleri irili ufaklı taşlara çarpıyor, kanatları yere vuruyordu. Sonunda planör büyük bir gümbürtüyle bir yere çarparak durdu. Skorzeny kendini yokladı, yaralı değildi. Hemen planörün bez gövdesini yırtarak dışarıya fırladı. Artık zamanla yarışı başlamıştı. Planörden dışarı fırlayan komandolar hızla onu takip etti. Önlerinde otelin duvarı yükseliyordu ve bir İtalyan jandarması duvarın üzerinde öylece donmuş bir halde onlara bakıyordu.

VE, “DUCE” KURTARILIYOR...

Skorzeny onu geçerek ilk kapıdan içeriye daldı. En önde gidiyordu, kapıyı tekmeyle açtı. Burası telsiz odasıydı. Bir er telsiz başında oturuyordu. Askeri bir kenara fırlatıp makineli tabancası ile telsizi taradı. Gran Sasso’nun tek irtibat kaynağı olan telsiz susmuştu. Skorzeny ve komandoları hiç duraksamadan hemen üst kata tırmandılar.

Mussolini buradaydı ve kapıda iki nöbetçi bulunuyordu. Şok baskın karşısında salonda ve Mussolini’nin odasının önünde bekleyen muhafızlar yerlerinden bile kımıldayamamışlardı. Komandolar hemen bunların silahlarını alıp bir köşede topladı.

Üst kat İtalyan askerleri ile doluydu. Sayıca çok fazla olmalarına rağmen, Skorzeny ve komandolarının bu ani baskını onlarda bir darbe etkisi yapmıştı. Hepsi sersemlemişti; değil karşı koymak, silahlarına el atacak fırsatları bile olmamıştı.

Skorzeny hiç duraksamadan Mussolini'nin odasına daldı. Arkasında en güvendiği adamı çavuş Schwerdt vardı. Mussolini'nin yanındaki iki İtalyan subayının silahları alındı ve odadan dışarıya çıkarıldılar. Bu arada emir subayı Teğmen Karl Radl da planörden inerek otelin çevresinde tertibat almış komandoları ile birlikte Skorzeny'ye yardım için otele gelmişti.

Son planör yere çakılmış ve içindeki on komando ölmüştü. Bütün kuvveti bu kadardı artık. Topu topu yetmiş kişiydiler.

Skorzeny ile birlikte gelen Alman yanlısı İtalyan generali Soletti, oteldeki İtalyan subaylarla konuşarak teslim olmaları için onları ikna etmeye çalışıyordu. Skorzeny, Gran Sasso'daki İtalyan birliğinin komutanına Mussolini'nin artık Alman devletinin güvenliği altında olduğunu belirterek, kan dökülmesini istemiyorsa hemen karar vermesini istedi.

DÖNÜŞ PLANI ÇIKMAZA GİRİYOR

Yzb. Skorzeny ve komandoları silahlarının namlularını İtalyanlar'a doğrultmuş bir vaziyette elleri tetikte bekliyordu. Gerginlik kısa sürdü, İtalyan muhafızlarının komutanı bir şişe şarap ve iki kadeh istedikten sonra “Galiplerin ve kahramanların şerefine” diyerek diğer kadehi de Skorzeny'ye uzattı. Alman komandoları ve İtalyanlar'ın “Hurra” sesleri otelden dışarı yankılandığında, dışarıdakiler operasyonun başarıyla sonuçlandığını anladılar.

Operasyonun birinci ve en zor olan kısmı başarıyla sonuçlanmıştı ama şimdi esas sorun, bu baskın duyulmadan Gran Sasso'dan uzaklaşmaktı.

Skorzeny bir an bile duraksamadan harekete geçti. Komandolarının koruma altında tuttuğu Mussolini'nin yanına giderek "Duce"yi selamladı ve yüksek bir sesle Almanca olarak,

" Sayın Duce, Führerim sizi buradan kurtarma görevini bana verdi" dedi.

Herkes susmuştu, bu tarihi ana tanık olanlar Mussolini'nin titrek bir sesle:

"Dostum Adolf Hitler'in beni terk etmeyeceğini biliyordum, kurtarıcımı selamlıyorum" dediğini duydu.

Skorzeny, çok az sayıdaki komandosu ile bir alay askerin koruduğu oteli kontrol altına almıştı. Teslim alınan İtalyan askerlerinin arasında bir de general bulunuyordu. Cveli isimli general, Gran Sasso'daki güvenlik tertibatını denetlemek için o sabah Roma'dan gelmişti.

Skorzeny için yapılacak tek şey, süngüsü düşmüş Mussolini'nin buradan sağ olarak çıkarılıp Almanya'ya götürülmesiydi. Ancak Mussolini'nin durumu çok kötü görünüyordu Yorgun, bitkin ve moralsizdi.

Aşağıdaki teleferik istasyonu Alman komandoları tarafından fazla bir direniş görmeden ele geçirilmişti. Plana göre Mussolini, yanında Skorzeny ve komandoları tarafından teleferikle aşağıya indirilecek, oradan da yakındaki Aquila havaalanına götürülecekti.

Operasyonunu bu aşamasında, Roma'da hazır bekleyen paraşütçü birliğine telsizle haber verilecek ve bu birlik Aquila havaalanına indirme yaparak, burasını kontrol altına alacaktı. Daha sonra buraya gelen bir Alman Henkel uçağı Mussolini'yi alıp Almanya'ya götürecekti.

Zamanla yarışan bu plan bir anda bozuldu, çünkü Roma ile telsiz bağlantısı kurulamıyordu. Bu durumda Skorzeny elindeki çok kıymetli misafiri ile Gran Sasso’da kalmıştı ve zaman hızla akıyordu.

Gran Sasso’yu bir an önce terk etmeleri gerekiyordu. İtalyanlar ve müttefik kuvvetleri her an durumdan haberdar olabilirdi. O zaman her şey boşa gitmiş olacaktı. Çünkü bu duyulduğu an, Skorzeny ve Mussolini’nin buradan çıkması imkansızdı.

Bir lideri lider yapan özellikler bu durumlarda belli olur. Otto Skorzeny, böyle bir durumun meydana gelebileceğini hesaplayarak bir “B” planı hazırlamıştı. Hemen bu planı uygulamaya koydu.

Bu plana göre, hava konvoyunun arkasından gelip operasyon sırasında Gran Sasso üzerinde daireler çizerek uçan keşif uçağına telsizle talimat vererek, uçağın otelin önündeki düzlüğe inmesini istedi. Mussolini bu uçağı bindirilecekti. Ancak yeni ortaya çıkan bir aksilik bu planı işlemez hale getirdi. Alana inen keşif uçağı bir çukura girip çıkınca iniş takımları parçalanmış ve olduğu yerde kalmıştı.

UÇAK, GÜÇLÜKLE KALKIYOR...

Skorzeny, son çare olarak General Student’in özel pilotu Yüzbaşı Gerlach’ın leylek tipi bir hafif keşif uçağı ile otelin yanındaki düzlüğe inmesini ve Mussolini’yi alıp Roma’ya götürmesini istedi. Skorzeny için bu, en son çareydi. Bir dizi aksilik ve şanssızlık sonucunda en uzak ihtimal olarak düşünüldüğü bu son çareyi denemekten başka seçeneğı kalmamıştı.

Alelacele kurulan telsiz teması sonucu Yüzbaşı Gerlach'ın hafif keşif uçağı çok geçmeden Gran Sasso üzerindeydi. Uçak inişe geçmeden herkes düzlüğe yayılıp irili ufaklı taşları topladı. Yüzbaşı Gerlach, uçağı büyük bir başarı ile bu küçük düzlüğe indirdi. Bu, iniş mesafesi çok kısa olan alana inmek her pilotun yapabileceğı bir iş değildi.

Mussolini hemen uçağı bindirildi ama Skorzeny onu yalnız bırakmayacaktı. Uçağı kendisinin de bineceğini söyleyince, Yüzbaşı Gerlach bunun imkânsız olduğunu belirtti. Çünkü uçak iki kişilikti ve Skorzeny'nin ağırlığı yüz kilodan fazlaydı. Bu yükseklikte ve bu kadar kısa bir mesafe içinde uçağın havalanması mümkün olamazdı.

Ama ne var ki, Skorzeny'nin şu ana kadar yaptığı her şey imkansız olarak tanımlanıyordu. Pilot Yzb. Gerlach, Skorzeny'nin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu. Skorzeny aldığı görevleri sonuna kadar götüren bir karaktere sahipti. Artık hep birlikte şanslarını bir daha denemekten başka çare yoktu.

Mussolini pilotun arkasındaki yere, Skorzeny de zar zor sığabildiğı kuyruğı yakın bir yere oturdu. Tecrübeli pilot Yzb. Gerlach, onbeş kadar komandonun, uçağı kuyruk ve kanatlarından tutmasını istedikten sonra motoru çalıştırdı.

Pervane önce yavaş, daha sonra da giderek hızlanarak dönmeye başladı. Komandolar uçağın ileriye doğru atılmasını engellemek için var güçleri ile uçağı yerinde tutmaya çalışıyorlardı.

Uçağın pervane hızı artık en yüksek dönüş hızına yaklaşmıştı, komandolar uçağı güçlükle yerinde tutabiliyorlardı. Pilot Yzb. Gerlach, kolunu uzatarak “bırakın” işaretini verir

vermez, komandolar neredeyse kendilerini sürüklemeye başlamış olan uçağı bıraktılar.

Bu tarihi fotoğrafta, İtalya diktatörü Benito Mussolini, kendisini kurtaran Alman komandoları ile birlikte görülüyor.

Hafif keşif uçağı birden bire ileriye doğru fırladı, eğri bükürü toprak zemindeki büyüklü küçüklü çukurların üzerinde hızla gitmeye başlamıştı. Skorzeny ve Mussolini düşmemek için yanlardaki tellere sıkıca tutunmuştu.

Birden uçağın önünde oldukça büyük bir çukur belirdi. Hafif keşif uçağının tekerlekleri bu çukura girip çıkarak yoluna devam etti. Çukura çarpmanın şiddetinden sol tekerlek

yerinden koparak aşağıya doğru yuvarlanmıştı ama usta pilot uçağın savrulmasına engel olacak bir manevra ile düzlüğün sonundaki boşluktan havaya doğru fırlamayı başarmıştı.

Uçağın o çukurdan çıkması ve tek tekerleği ile yoluna devam edip havalanabilmesi, gerçek bir mucizeden başka bir şey değildi.

Sonunda değerli yolcusu ile havalanmışlardı. Yzb. Gerlach, Roma'ya sağ tekerlek üzerinde başarılı bir iniş yaparak ne kadar usta bir pilot olduğunu bir kez daha gösterdi.

Roma'da işler karışmıştı. Artık hiçbir yer Almanlar için güvenli değildi. Havaalanının etrafında çarpışmalar başladığı için, buradan bir an önce ayrılmaları gerekiyordu. Alanda hazır bekletilen küçük bir askeri uçağa binerek, Alp Dağları üzerinden kuzey Avusturya'ya doğru uçmaya başladılar.

Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve şiddetli bir yağmur yağıyordu.

Çok değil, sadece üç saat önce Skorzeny'in adını dünyada kimse bilmiyordu. İşte bu adam, İtalya diktatörü, faşizmin kuramcısı Benito Mussolini'yi kimsenin bilmediği bir dağın tepesindeki kartal yuvasında bir alay muhafızın arasından çekip almış, Avrupa'yı kana boğan Hitler'e götürüyordu.

Askeri yolcu uçağı Viyana'ya geldiğinde hava kararmış, akşam olmuştu. Gestapo, Mussolini'nin kalacağı ünlü Imperial Oteli çevresini ve yolları güvenlik altına almıştı. Mussolini ve Skorzeny gece yarısı otele geldiler.

Otel personeli üzerinde savaş üniforması ve silahı olan Skorzeny ile siyah fötr şapkasını gözlerine kadar indirmiş, buruşuk pardösülü Mussolini'yi en konforlu odalara aldılar.

Mussolini hemen yattı, Skorzeny ise daha banyo yapmaya fırsat bulamadan telefonu çalmaya başladı.

İlk arayan Gestapo ve SS'lerin komutanı Himmler'di. Kendisini tebrik eden Himmler, yaptığı işin tarihe altın harflerle yazılacağını söyledi.

Biraz sonra ise Skorzeny beklemediği bir sürprizle karşılaştı. Odasına gelen bir subay onu selamladıktan sonra boyundan çıkardığı “Altın Haç” nişanını ona doğru uzatarak:

“Bu Altın Haç nişanını Führerimizin emri ile size takıyorum” dedi. Aslında nişan albayındı, işin acele olması ve Skorzeny'nin bir an önce ödüllendirilmesi için böyle bir yol seçilmişti.

Skorzeny, geldiğini bildirmek için eşini aradığı sırada, otelin telefon santralı büyük bir heyecanla Hitler'in telefonda olduğu söyleyerek araya girdi.

Hitler, sevinçli bir sesle:

“Binbaşı Skorzeny, sizi kutlarım, başarınız Alman milleti-ne gurur verdi. Lideriniz size teşekkür eder” dedi.

Aynı anda Viyana radyosu, Mussolini'nin kaçırılması olayını bütün dünyaya duyuruyordu. En başta Washington ve Londra olmak üzere, bütün dünya başkentleri ayağa kalkmıştı. Gran Sasso Operasyonu'nun büyük bir başarı ile sonuçlanması, Almanya'ya karşı savaşan ülkeler üzerinde büyük bir şok etkisi yapmıştı.

Doğu cephesinde Ruslar'ın karşısında Stalingrad önlerinde 300 bin kişilik Alman ordusu esir düşmüş, yenilmez olarak nitelenen Wehrmacht orduları her yerde gerilemeye başlamış,

Kuzey Afrika kaybedilmiş; müttefik kuvvetleri önce Sicilya, sonra da İtalya çizmesine çıkarma yaparak Almanya'nın en büyük müttefiki olan İtalya'nın çökmesini ve teslim olmasını sağlamışken, Gran Sasso Operasyonu büyük bir moral bozukluğuna yol açmıştı.

Gran Sasso Operasyonu Almanya'nın bu kötü gidişinin üzerine bir umut ışığı gibi doğmuştu. Almanlar'ın ünlü Propaganda Bakanı Goebbels, Almanya için mesut dönemlerin yeniden başladığını, Duce'nin kurtarılmasının düşman ve dostların üzerinde hayranlık uyandırdığını söyleyerek, Alman halkını yeniden umutlandırıyordu.

DAHA ÇOK ÖLÜM, DAHA ÇOK YIKIM...

Mussolini'nin Skorzeny tarafından kurtarılmasının, Almanya üzerinde gerçek anlamda büyük bir moral etkisi oldu. Her şeyden önce Adolf Hitler'in kendisiyle kader birliği yapanları hiçbir zaman yalnız bırakmayacağını göstermesi, hem Alman halkı, hem de Almanya'ya sempati duyanları etkilemişti.

Gran Sasso Operasyonu, Hitler'in III. Reich Ordularına karşı canını dişine takmış olarak savaşanların içine bir kuşkunun düşmesine yol açmıştı. Bu olay, çeşitli cephelerde savaşan Nazi işgali altındaki devletlerin halkları arasında büyük bir endişe bulutunun dolaşmasına da neden oldu. Herkesi, Naziler tekrar diriliyor mu kaygısı ve korkusu sarmıştı.

Mussolini'nin kurtarıldığı 12 Eylül 1943 sonrasındaki genel durum böyle görünüyordu. Başta Naziler ve Alman halkı yeni bir moralle yeniden dirildiklerine inanırken, hür dün-

yanın insanları büyük bir tedirginliğin içine sürüklenmişti. Çünkü savaşın uzaması, daha çok ölüm ve daha çok yıkım demekti.

Hitler'in Propaganda Bakanı Goebbels, önüne gelen bu altın fırsatı büyük bir ustalıkla kullanmaktan bir an bile geri durmadı. Skorzeny, bir anda bütün Almanya'nın ve dünyanın efsane kahramanı haline getirildi.

Bu beklenmedik başarı, hiç kuşkusuz en çok Hitler'in işine yaramıştı. Artık gözden düşmüş ve bir kenara atılmış Mussolini için, hiç kimsenin tanımadığı ve yetenekleri konusunda herhangi bir bilgiye sahip olmadıkları birini bulup görevlendirmesi ve bundan bir sonuç alması, onun hırpalanmış prestijini bir anda yukarılara çıkarmıştı.

Skorzeny, birkaç gün sonra Mussolini ile birlikte, Hitler'in karargâhında büyük bir kahraman gibi karşılandı. Burada Skorzeny'ye birçok madalya takıldı.

Artık Hitler'in karargâhındaki bütün generaller ve ünlü Nazi liderleri onu tanıyordu. Hitler'in gece yarısı sohbetlerine katılıyor, akşam yemeğinde Propaganda Bakanı Dr. Goebbels ile birlikte oluyordu.

Hitler, Skorzeny'den kendisine yakın gördüğü bir grup generale Gran Sasso Operasyonu ile ilgili bir konferans vermesini istedi. Skorzeny bir saat süren konferansında, harekatı ve hareket sırasında kullandığı çeşitli komando tekniklerini anlattı.

Skorzeny'nin bu konuşması, generaller arasında çok büyük bir ilgi uyandırdı. Ancak, generaller savaşın olumsuz seyirini önlemek için bu akıl sınırlarını zorlayan harekatlara

inanyorlar ama bu tür operasyonlar için gerekli olan şans faktörünün her zaman için bu kadar yanlarında olmasının imkansız olduğunu dile getiriyorlardı.

Ne var ki Hitler sınır tanımayan biriydi. Skorzeny'nin bu akıl dışı başarısının kendisinin eseri olduğuna inanıyordu. Hemen bütün cephelerde bu tarz görevleri yapabilmek için komando taburlarının oluşturulması için emir verdi. Bunların sorumlusu artık Binbaşı olan Otto Skorzeny olacaktı.

EN TEHLİKELİ SAVAŞ SUÇLUSU...

Skorzeny artık Hitler'in "Kurt İni"ndeki lüks yaşamdan sıkılmıştı. Buradaki hayat ona göre değildi. Cephelerde kan ve gözyaşı akarken buradakiler gülüp eğleniyordu. Bu görevi hemen kabul ederek Friedenthal'deki üssüne döndü. Skorzeny, II. Dünya Savaşı'nın sonun kadar binlerce komandoyu eğitti ve yüzlerce operasyonu yönetti.

1945'te Almanya teslim olduğunda, müttefik kuvvetleri ve Ruslar tarafından en tehlikeli savaş suçlusu olarak aranıyordu. Amerikan kuvvetlerine teslim olup yargılandı.

Nürnberg'de üç yıl süren yargılamasından sonra Skorzeny'nin bir savaş suçu işlemediği, Naziler'in yaptığı soykırım ve katliamlara katılmadığı tespit edilerek beraat etti.

Skorzeny'nin beraat ettirilmesinin perde arkasında, onun bilgi ve deneyimlerinden yararlanılması hesabı yatıyordu. Skorzeny, serbest bırakılmasından sonra İspanya diktatörü faşist Franko'nun hizmetine girdi ve batılı gizli istihbarat servisleri ile ilişkilerini sürdürdü.

Skorzeny'nin, görünürde soykırım ve insanlık suçuna karışmamış olmasına rağmen, Nazi rejimine hizmet ederek milyonlarca masum insanın ölümünde payı olduğu da bir gerçektir.

Mussolini'yi kurtarma operasyonu askeri bir başarı olabilir, bu olay onu Naziler'in gözünde kahraman yapmış, müttefik askerlerinin de takdirini kazanmış olabilir. Ancak insanlığın gözünde Skorzeny, savaşın uzamasına neden olarak yeni ölüm ve yıkımlara neden olduğu için vicdanlarda bir suçlu olarak yer almıştır. Zaten kendisi de, bu nedenle ölene kadar gizli bir hayat yaşamak zorunda kalmıştır.

OTTO SKORZENY KİMDİR?

“ Alman Özel Kuvvetler Komutanı”

*Mossolini'nin kurtarılması operasyonunu planlayan
Alman Özel Birlikler Komutanı Alb.Otto Skorzeny,
savaş sonrasında serbest bırakıldı. Skorzeny,
İspanya'da Franko rejimine hizmet etti.*

Alb. Otto Skorzeny, asker kökenli burjuva bir ailenin çocuğu olarak Viyana’da doğdu. Ailesinin geçmişı üç yüz yıl öncesi doğu Pomeranya’nın Skorzeny köyüne kadar biliniyor. Skorzeny profesyonel bir asker olmadığı gibi, ne bir Prusya asilzadesi ne de askerliğe ilgi duyan veya benimseyen biriydi.

Üniversite öğrenciliğı yıllarında gençlik heyecanı ve onur meselesi yüzünden birkaç kez düello etmişti. Bu düelloların birinde yüzünden aldığı derin bir kılıç darbesi ile sol yanğından yaralanan Skorzeny’nin, anestezi yapılmadan ve acele ile yapılan ameliyat nedeniyle yüzünde bütün hayatı boyunca taşıyacağı at nalı şeklinde bir iz kaldı.

Henüz yirmi yaşındayken, Avusturya’nın Almanya ile birleşmesinin Avusturya’ya yararlı olacağı inancı ile Nazi Partisine katıldı. Ancak fiili anlamda partinin hiçbir faaliyetine katılmadı.

Mühendislik eğitimi alan Skorzeny, okulda matematik, fizik, kimya müspet bilimlerle ilgilendi. Skorzeny gerektiğı zaman doğru bildiğini çekinmeden söyleyebilme medeni cesareti ile her zaman öne çıkmış, Hitler’in bile karşısında eğilmeden durmayı başarmıştır.

YEDEK SUBAYIN YÜKSELİŞİ ...

II. Dünya Savaşı başladığında Skorzeny, bir inşaat firmasında mühendis olarak çalışıyordu. Savaşa alınacağını bildiğı için uçuş kurslarına katıldı ve daha sonra pilot olmak için Hava Kuvvetleri’ne başvurdu. Ancak yaşı büyük olduğu için – o sırada 31 yaşındaydı- başvurusu reddedildi.

Skorzeny pilotluk beklerken, kendini Viyana’da bir ulaştırma deposunda acemi er olarak buldu. Burada beş aylık bir temel eğitimden sonra Kara Ordusu ile yan yana savaşan H. Himmler’in özel birliklerinden biri olan Zırhlı SS Topçu Alayı’na topçu subayı adayı olarak gönderildiğinde, tarih 21 Şubat 1940’ı gösteriyordu.

Skorzeny, bu tarihte Berlin’deki SS alayına katılırken, babası kendisini “İstersen bir madalya kazan ama bu asilzadele- rin haçlı madalyası gibi olmasın” diyerek uğurladı.

DURUMA GÖRE HAREKET ...

Skorzeny bugün bile saygı duyulan bir isim yapan askerlik kariyerine Berlin’deki bu eğitim alayında başladı. Skorzeny’nin bu eğitim alayında çok şey öğrenmesi, eğitim- lerinden çok kendisinin çabası ile gerçekleşti.

Skorzeny eğitim süresinde subayların, öğretmen çavuş ve onbaşıların, eğitime gelen askerlere karşı ne kadar kötü davrandıklarını, onların kişisel istek ve kişiliklerini nasıl yok ettiklerine yakından tanık oldu.

Skorzeny daha sonra komutanlık yaptığında, bu uygulamanın tersini yaptı. Komutası altındakilere iyi davranarak inisiyatif ve serbestlik tanıdı. Modern bir savaşta birliklerin katı kurallara bağlı olarak değil, duruma göre hareket edebilme kabiliyetine sahip olmaları gerektiğine inandı.

Fransa’nın yenilmesinden hemen sonra, subay adayı çavuş olarak Fransa’ya gönderildi. Skorzeny sıradan bir yedek subay olarak başladığı askerlik hayatında, adını askeri tarihe ve literatürlere yazdıracak kariyerine ilk adımını atmıştı.

Skorzeny, burada yapılan büyük bir tatbikat sırasında ağır tankların gemilere yüklenmesi için kullanılan bir rampa inşa etti.

Ardından bir top çekicisinin patlayan lastiklerini bir askeri depo görevlisini tehdit ederek aldığı yeni lastiklerle değiştirdi. Sorunları, kurallara bağlı kalmadan çözmesi ile hemen dikkatleri üzerine çekti.

SKORZENY, RUSYA CEPHESİNDE

1941 Nisanı'nda Almanya Yugoslavya'ya saldırdı. Skorzeny, savaşın korkunç yüzünü ilk kez olarak burada gördü ve ilk önemli başarısını da burada gösterdi. Bir takım askerle çıktığı keşif sırasında bir bölük Yugoslav askerini ve üç subayı esir alınca, üstegmenliğe terfi ettirildi. Düşman birliğine, “Sarıldınız teslim olun” diyerek blöf yapan Skorzeny'ye, tetik çekmeden elde ettiği bu başarı, savaşın sadece boğuşarak kazanılamayacağını öğretti.

Balkanlar'ın ele geçirilmesinin ardından Skozeny, birliği ile birlikte doğu cephesine gönderildi ve burada Rusya saldırısına katıldı.

Alman ordularının yıldırım saldırısı, başlangıçta çok hızlı gelişmiş, ancak daha sonra Rus savunması giderek sertleşmiş ve uçsuz bucaksız stepler karşısında yavaşlamıştı.

Alman ordularının arkasındaki bölgelerde Rus gerilla faaliyetlerinin yoğunlaşması, ikmalin zorlaşması ve takviye edilmiş Rus ordularının karşılarına çıkması savaşın seyrini değiştirmişti.

Bastıran kışla birlikte “topyekun harp” tanımlamasının Ruslar tarafından çok başarılı bir şekilde uygulanmasına tanık olan Skorzeny, kışın gelmesi ile birlikte önce çamura gömülen Alman ordularının, daha sonra da korkunç kış – General Kış- ile tanışmasıyla nasıl perişan bir duruma düştüğüne tanık oldu.

DEMİR HAÇ NİŞANI ALIYOR

Artık Rusya, Almanlar için kolay bir hedef değildi. Almanlar için işler tersine dönmüştü. Önceleri Alman orduları etrafa korku ve dehşet saçarken, şimdi Kızılordu Alman askerlerinin yüreklerini titretiyordu.

Skorzeny 1941 Haziranı’ndan 1942 yılının Aralık ayına kadar toplam 18 ay, bu cehennemin içinde kaldı. Eski Polonya topraklarından başlayıp Moskova önlerine kadar dövüşerek, savaşarak yürüdü.

1941 kış felaketini bütün korkunçluğu ile yaşadı. Bu bir buçuk yıl, Skorzeny’nin hayatında unutulmayacak derin izler bıraktı. Vurmayı, vururken bile korunmayı, zaman ve mesafe kavramlarının ne kadar önemli olduğunu, bir hayvan içgüdü-sü ile en zor koşullara dayanmayı ve çare bulmayı ve daha birçok şeyi burada öğrendi.

Skorzeny Viyana’ya bir “Demir Haç” ve bir yara ile döndü. Hayallerini ve zafere olan inancını Rusya’nın uçsuz bucaksız bozkırlarında bırakmıştı.

Rusya cephesinden geri çağırılan Skorzeny Berlin’deki “yurtiçi hizmet” yapan bir büroda görevlendirildi. Skorzeny, hiç aklından bile geçirmediği ve adını bütün dünyaya duyur-

racak operasyonları yapmasını sağlayacak bir göreve başlıyordu.

ÖZEL BİRLİK KOMUTANI...

Üsteğmen Otto Skorzeny, kısa bir süre sonra Hitler'in emri ile komando harekâtları düzenleyecek bir "Özel Birlik" kurması için görevlendirildi.

Hitler'i böyle özel birliklerin kurulmasına iten düşünce, İngiliz komandolarının başarılı harekâtları ve artık savaşın Almanya aleyhine dönmeye başlamasıydı. Hitler, savaşın devamını sağlamak için her şeye başvurmaya kararlıydı.

Skorzeny, bu kararı ve atamayı büyük bir şaşkınlıkla karşılamıştı. Çünkü Alman ordusunda o kadar deneyimli muvazaf subay varken, kendisi gibi bir yedeksubayın böyle önemli bir görevin başına getirilmesini anlayamıyordu.

Skorzeny, 20 Nisan 1943'te yüzbaşılığa terfi ettirilerek, Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın başına getirildi. Skorzeny, daha sonraki yıllarda onunla sonuna kadar kalacak olan lise arkadaşı Teğmen Karl Radl'ı emir subayı yaptı.

İyi bir hukukçu olan Radl, bütün bürokrasi ve karargah işlerini üstlenerek, Skorzeny'nin sadece işine odaklanmasını sağladı. Skorzeny, kurmay başkanı olarak da Binbaşı von Foelkerson'u seçerek işe girişti.

Alman Genelkurmayı'nın kendisi için hazırladığı gizli operasyonları içeren dosyaları büyük bir titizlikle incelemeye başladı.

Skorzeny, komando okulunu Berlin yakınlarında, Friedenthal'deki bir av köşkünde kurarak işe başladı. Skor-

zeny, önce bütün istihbarat servislerinin raporlarını yakından takip etmeye başladı. Bu arada Hitler'in en güvendiği istihbarat teşkilatının başındaki Amiral Canaris tarafından kabul edildi. Skorzeny, Amiral Canaris ile üç saat süren bir görüşme yaptı. Bu görüşme sırasında Canaris'i ikna eden Skorzeny, bu ünlü istihbaratçının güvenini kazandı.

Skorzeny, başta kurmay başkanı olmak üzere bütün birlik mensuplarını gönüllülerden seçmişti. Genç, fizik gücü yüksek, kültürlü ve teknik ihtisas sahibi olanları tercih ediyordu.

Bu arada geçen 7,5 ay içinde Hitler'in yenilmez ordularının zafer yürüyüşü 1943 baharında durmuş, artık yerinde sayan bir hale gelmişti.

1943 yılının temmuz ayında Skorzeny, aylardır hazırladığı özel birliği ile adını savaş tarihine yazdıracak operasyonlarına başladı.

ÖZEL BİRLİK SAHNEYE ÇIKIYOR...

Rusya cephesinde elektrik santrallerini ele geçirme ve şehir savaşlarında deneyim sahibi olan Yzb. Skorzeny'nin ilk görevi, bizzat Hitler tarafından kendisine verildi.

Bu, Appenin Dağları'nda Gran Sasso'da tutuklu olarak bulunan ve müttefik kuvvetlerine teslim edilecek olan diktatör Benitto Mussolini'nin kurtarılarak Berlin'e getirilmesiydi.

Skorzeny, Gran Sasso adı verilen bu operasyonda, 12 Eylül 1943 yılında 12 planör, 100 komando ile bölgeye inerek Mussolini'yi kurtarıp Berlin'e getirdi. Bu operasyon, bütün dünyada büyük yankı yarattı ve savaşın akışı üzerinde çok etkili oldu.

DİĞER ÖNEMLİ OPERASYONLARI...

Gran Sasso Operasyonu ile adını duyuran Skorzeny Yugoslavya'da Hitler işgaline karşı direnen Tito'nun yakalanması ile görevlendirildi.. Skorzeny, Dvar yakınlarında Tito'yu yakalamak üzereyken, bölge komutanı Alman generalin yanlış bir hareketi yüzünden elinden kaçırdı.

Skorzeny, Macaristan'da Budapeşte'de hükümet darbesi düzenleyerek -Bozoka Harekatı- Prens Nicholas'ı ve velihat Amiral Hortty'i devirip Berline götürdü. Böylece Macaristan'ın Almanya tarafında yer almasını sağladı

Ardenes taaruzunda -1944- Truva atı harekatı ile Amerikan üniforması giymiş komandoları ile müttefik cephe gerisine sızmayı başardı. Arnhem'deki köprüleri balıkadam komandoları ile havaya uçurdu. Savaşın sonunda ise Oder Nehri bölgesinde Tümen Komutanlığı yaptı.

Skorzeny'nin askeri literatürlere geçen planlamaları ise onun konusunda ne kadar yaratıcı bir akla sahip olduğunu gösterir. Bu planlamalardan birkaçı şöyle:

-İtalya Kralı Emanuele ve velihat Umberto'nun enterne edilerek Roma'dan kaçırılması.

-Fransa'daki Vichy hükümetinin devrilmesi ve Mareşal Patain'in kaçırılması

-Anzio ve Manş'ta kullanılan pilotlar tarafından yönetilen torpillerin kullanılması projesi.

-Basma körfezinden, Akdeniz limanlarına pompalanan petrol pipe-line hatlarına sabotaj düzenlenmesi.

-Süveyş kanalına balıkadamlarla sabotajlar düzenleyerek kanalı seyire kapatmak,

-Bakü'ye paraşütle indirilecek komando timleri ile petrol tesislerinin havaya uçurulması.

-Pilotlu V1 füzeleri ile intihar saldırıları düzenlemek.

-V1, V2 füzeleri ile New York'un bombalanması.

-İran'da aşiretleri ayaklandırıp Şah'ın devrilmesini sağlamak.

-Rusya'da Ural dağları arkasında bulunan sanayi bölgelerinin tahribi, elektrik üreten barajların havaya uçurulması.

SKORZENY TESLİM OLUYOR...

Skorzeny bu komando operasyonları ile bir efsane haline gelirken, müttefik kuvvetleri tarafından en tehlikeli savaş suçlusu ilan edilmişti. 1945 yılına gelindiğinde savaşın sonu belli oldu. Berlin'e giren Kızılordu, orak çekiçli bayrağı harabe haline gelmiş şansölyelik binasının tepesine dikti. 27 Nisan 1945'te Mussolini, İsviçre sınırında komünist partizanlar tarafından yakalanarak öldürüldü. 30 Nisan'da Adolf Hitler sığınağında intihar etti ve Mayıs'ta Almanya teslim oldu. Müttefik kuvvetlerin her yerde aradığı artık albay olan Otto Skorzeny ve emir subayı Karl Radl ile birlikte Amerikan ordusuna teslim oldu.

21 Haziran'da Amerikalı üç istihbarat generali tarafından sorgulanan Skorzeny, iki yıl boyunca çeşitli kamplarda tutuklu olarak kaldı. 1947'de Nürnberg'te savaş suçluları mahkemesinde yargılanan Skorzeny, 10 Eylül'de hakkındaki bütün suçlamalardan berat etti.

Skorzeny'nin beraat etmesinde en büyük etken, bazı müttefik istihbarat subaylarının, onun sadece vatani görevini yapan iyi bir asker olduğu yolunda tanıklık yapması oldu.

Özellikle İngiltere Kraliyet Hava Kuvvetleri İstihbarat Servisi'nde görevli Yarbay Yeo Thomas'ın, mahkemede, savaş sırasında kendilerinin ve müttefik güçlerinin de Skorzeny'nin taktik ve yöntemlerinin benzerlerini uyguladıklarını söylemesi, Skorzeny'nin beraat etmesinde önemli bir rol oynadı.

SKORZENY, FRANKO'UN HİZMETİNDE...

Beraat etmesine rağmen serbest bırakılmayan Skorzeny ve Karl Radl, tutuklu bulundukları kampta Amerikan harp tarihi yetkilileri tarafından ziyaret edilerek, Gran Sasso Operasyonu'nun nasıl yapıldığının kendilerine anlatılması istendi. Mussolini'nin kurtarılması hareketinin ayrıntıları, bu şekilde ortaya çıktı.

Amerikan Ordusu'nun, serbest bırakılmasına karşın kendisini kampta tutmaya devam etmesi üzerine, Skorzeny tutukluluğunun üçüncü yılında 27 Temmuz 1948'de kaçtı. Skorzeny'nin kaçışından sonra, dostları ona yeni bir kimlik çıkardı ve bir süre köylü gibi yaşayarak kendini toparladı.

1949'un ilkbaharında Münih'e yerleşti ve burada bazı eski dostları ile temaslarda bulundu.

Bu arada, bir gazetede onu Paris'te dolaşırken gösteren bir fotoğrafı yayınlandı. Fotoğraf, Fransa'da büyük tepkilere yol açtı. Ancak Skorzeny'nin izi bulunamadı.

SOĞUK SAVAŞ'IN ARANILAN ADAMI...

Skorzeny 1950 yılında İspanya'ya geçti, Faşist Diktatör General Franko ve batılı istihbarat servisleri ile iyi ilişkileri bulunan Skorzeny, Sovyet Rusya'ya karşı sürdürülen soğuk savaşta, başta ABD olmak üzere batılı istihbarat teşkilatlarına yardımcı oldu.

1950'de başlayan Kore savaşı, bütün dünyada panik havası yarattı. Herkes yeni bir III. Dünya Savaşı geliyor mu endişesine kapıldı. Bu savaş, akla Skorzeny'yi getirdi. Skorzeny, Ruslar'la savaşmış biriydi. Onların taktiklerini ve psikolojilerini çok iyi biliyordu.

Komünizmin yayılmasından korkan batılı güçlerin istihbarat servisleri, Skorzeny ile olan ilişkileri artırdı. Bu durum, Skorzeny'yi artık her alanda rahat eden bir konuma getirdi ve dokunulmazlık kazandırdı.

Eski kadrosunu da yanına toplayan Skorzeny, daha sonraki yıllarda uluslararası iş yapan büyük bir şirketin arkasında, istihbarat servisleri ile iç içe gizli bir hayat yaşadı. Skorzeny'nin ölümü de yaşamı gibi gizli oldu.

BENİTO MUSSOLİNİ

“İtalya Diktatörü, Faşist İdeolojinin Kuramcısı”

İtalyanlar'ın "Duce" dedikleri Benito Mussolini, faşizmin ve 2. Dünya Savaşı'nın en önemli figürlerinden biriydi.

Faşist ideolojinin kuramcısı olan Benito Mussolini, 2 Temmuz 1883'te İtalya'nın Roma'ya eyaletinin Varano di Costa kasabasında bir demirci ustasının oğlu olarak dünyaya geldi. Annesi öğretmen, babası ise aktif bir sosyalist olan Mussolini, eşitsizlik ve yoksulluğa karşı isyan duygusu ile büyüdü.

Düzensiz ve kavgacı karakteri nedeniyle sık sık okul değiştirilmek zorunda kaldı. Öğretmen okulunda sosyalist görüşlere sahip bir militandı. Okuldan mezun olduktan sonra kısa bir süre öğretmenlik yaptı. Sosyalist toplantı ve gösterilere katılıyor, ateşli konuşmalarla kitleleri etkiliyordu.

İtalya'daki kaotik ortamdan sıkılarak 1902'de İsviçre'ye gitti, ancak buradaki politik faaliyetleri nedeniyle sınır dışı edildi. Bu kez Avusturya'ya yerleşmek istedi ama buradan da yıkıcı faaliyetlerde bulunması nedeniyle kovuldu. Tekrar İtalya'ya döndüğünde, tam bir sosyalist olarak tanınıyordu.

MUSSOLİNİ'İN BÜYÜK DÖNÜŞÜMÜ...

1912 yılında Sosyalist Parti'nin yayın organı olan "Avanti" Gazetesi'nin yazışları müdürü oldu. Benito Mussolini'nin siyasal görüşündeki büyük değişiklik bundan sonra meydana geldi.

Önceleri koyu bir savaş aleyhtarı olan Mussolini, bu kez savaş taraftarı olarak öne çıkmaya başladı. Görüşleri, üyesi olduğu Sosyalist Parti ile çelişince, gazete ve partiden uzaklaştırıldı.

1914'te, Mussolini yeni bir politik yola girdi. Savaşı desteklemek amacıyla eski asker ve sendikacılardan oluşan "Fasci d' azino rivoluzionari" isimli bir örgüt kurdu. Bu,

İtalya'daki faşist örgütlenmenin ilk adımıydı. Askere gitti, 1917'de yaralanarak geri döndü. Sosyalist görüşlerini terk etmiş, faşist ideolojinin kuramcısı ve savunucusu olmuştu.

Mussolini, yaşamı boyunca hiçbir zaman kesin prensip ve inançlara göre hareket etmedi. Onun için önemli olan sadece kişisel tatminiydi. Bu pragmatik yapı, Mussolini'nin yükselişinde ve düşüşünde en büyük etken olmuştu.

Mussolini, aynı zamanda yetenekli bir oyuncuydu. - Aynı özellik Hitler'de de bulunuyordu- Mussolini, bir liderin sahip olması gereken hareket ve mimikleri ile kitleleri adeta büyü-lüyordu.

Faşist hareketin öncülüğünü yapan Mussolini, kurduğu “Kara Gömlekliler” örgütü ile kısa bir zaman içinde sosya-listlere karşı saldırıları başlattı.

Mussolini bu yeni akımın lideri olarak büyük ilgi topluyordu. Eski askerler, işsizler ve lümpenlerden oluşan “Kara Gömlekliler” silahlanarak şiddete başvurmaya başladı. -Aynı yöntem daha sonra Almanya'da “Kahverengi Gömlekliler” tarafından uygulandı.-

İLK FAŞİST PARTİ KURULUYOR

9 Kasım 1921'de “Parti Nazionale Fascista” isimli partisini kuran Mussolini, artık İtalya'nın yönetimine göz dikmişti. Bundan sonra Faşist Parti hızla gelişti.

Yapılan seçimlerde başarı sağlayan Faşist Parti ile birlikte Mussolini'nin yükselişi de başladı. Partinin Büyük Roma yürüyüşü sonrası, 1929'da Başbakan oldu. 28 Nisan 1945'te öldürülene kadar İtalya'nın diktatörü olarak kaldı.

II. Dünya Savaşı'na Almanya'nın müttefiki olarak katılan Mussolini, İtalya'yı büyük bir yıkıma sürükledi. 1943 Eylülünde Kral Emanuele tarafından tutuklandı, ancak Hitler'in emri ile bir grup komando tarafından kurtarıldı. Tekrar İtalya'ya geri döndüğünde artık eski gücünü ve itibarını kaybetmişti. 28 Nisan 1945'te bir grup partizan tarafından yakalanarak kurşuna dizildi ve daha sonra da bacaklarından asılarak teşhir edildi. Mussolini'yi iktidara getiren İtalyan halkı, daha sonra bunu çok pahalıya ödedi.

*Partizanlar tarafından ele geçirilen
Benito Mussolini ve sevgilisi öldürüldükten sonra
ayaklarından asılarak teşhir edildi*

Bölüm: 2

UZUN BIÇAKLILAR OPERASYONU

“SS’lerin Katliam Gecesi”

*Hitler’in iktidarı ele geçirme yürüyüşünde ve
daha sonra, Naziler ve onların vurucu gücü SS’ler çok
önemli rol üstlendi*

Dünyayı kana bulayan Adolf Hitler'i iktidara taşıyan yol-
da çok önemli bir rolü olan SA birliklerinin -Kahverengi
Gömlekliler- liderini ve komuta kademesini bir gecede öldür-
terek ortadan kaldıran “Uzun Bıçaklılar Gecesi” operasyonu,
Naziler'in gerçek yüzünü gösteren ilk katliam olarak tarihe
geçmiştir.

İşsizler, eski askerler ve serserilerden oluşan SA birlikleri-
nin yöneticilerinin öldürülerek ortadan kaldırılmasının arka-
sındaki Nazi gerçeğini fark edemeyen dönemin siyasetçileri,
ordu ve toplum, Hitler'in iktidarı tam anlamı ile ele geçirme-
sine izin vererek, Almanya'yı Naziler'in kanlı ellerine teslim
etmiştir.

Nazi partisinin iktidarı ele geçirmesinden sonra Alman top-
lumu, ordu ve siyasetçiler yaptıkları bu hatanın bedelini çok
ağır bir şekilde ödediler. Naziler'in gerçekleştirdiği ve tarihe
“Uzun Bıçaklılar Gecesi” olarak geçen bu katliam, aynı za-
manda Almanya'nın kaderini değiştirdiği gibi, gelecekte dün-
yada büyük yıkımlara neden olacak II. Dünya Savaşı'nın da
habercisiydi.

KAOSUN YARATTIĞI SİYASİ BUHRAN...

I. Dünya Savaşı sonrasında derin bir ekonomik krize sü-
rüklenen Almanya'da en sağdan en sola kadar çeşitli siyasi
akımların yarattığı kaotik bir ortam hüküm sürüyordu. Birbir-
leriyle büyük rekabet halinde bulunan çeşitli siyasi akım ve
kuruluşlar arasından sıyrılıp öne çıkmak amacıyla liderliğini
Adolf Hitler'in yaptığı Nasyonal Sosyalist Parti taraftarları
çeşitli kavgalar, skandallar ve terör hareketleriyle dikkatle-
ri üzerinde topluyordu. Hitler bu konuda taraftarlarına şöy-
le sesleniyordu:

“Bizi gülünç bulabilirler ya da katil diye damgalayabilirler, önemli olan bizden söz etmeleri ve sürekli bizimle ilgilenmeleridir” diyordu.

Hitler, büyük bir parti ve kuruluş olduklarını kanıtlamak için Nasyonal Sosyalist Parti’nin afiş ve el ilanlarını sürekli olarak duvarlara yapıştırtıyor, her fırsatta toplu yürüyüşler düzenletiyor ve sol propaganda yöntemlerini kullanarak kamyonlara doluşan parti taraftarlarıyla caddelerde ve meydanlarda gövde gösterileri ile toplumu etkilemeye çalışıyordu.

Nasyonal Sosyalist Parti üyeleri arasında çok sayıda eski asker bulunuyordu. Bunların çoğu savaş sırasında işsiz kalmış ve yönetime karşı öfke duyan kişilerdi. Bunlar daha sonra Naziler’in yükselişini sağlayacak olan vurucu güce dönüşecek, Kahverengi Gömlekliler olarak anılan SA birliklerini oluşturacaktı.

Böylece askeri disipline alışkın bir topluluğu disiplinli bir şekilde yönetmek oldukça kolaydı. Bir süre sonra bu birliklerin başına geçen ordu mensubu bir subay olan Ernst Röhm, başlangıçta Nasyonal Sosyalist Parti’ye taraftar, silah ve para sağlamakta dikkatleri üzerine çekmiş, daha sonra da partiye üye olmuştu.

PARTİNİN VURCU GÜCÜ “SA” OLUYOR

Partinin gamalı haçlı bayrağı 1920 Mayıs’ında Friedrich Krohn isimli bir dişi tarafından tasarlanmış, Hitler de İtalyan faşistlerinden esinlenerek “Roma Selamı”nı getirmiş, gösterişli uniformalar kullanılmaya başlanmıştı. Yine Ernst Röhm’ün yardımı ile iflasın eşiğindeki “Völkischer Beobach-

ter” isimli gazete alınarak, parti propaganda çalışmalarına büyük katkıda bulunacak bir gazeteye sahip olunmuş ve gazete- de Hitler’den “Führer” olarak söz edilmeye başlanılmıştı.

Parti programının açıklanmasından bir yıl sonra Nasyonal Sosyalist Parti önemli başarılar elde etmişti. Üye sayısı bir yılda on kat artmıştı. 3 Ağustos 1921 tarihinde Nasyonal Sosyalist Parti’nin gönüllü komandoları “Sturmabteilung” kısa adıyla “SA” olarak resmîyet kazanmışlardı.

Naziler’in iktidarı ele geçirmelerinde çok önemli bir rol oynayan “SA” birlikleri Alman tarihinde sahneye çıkıyordu. Bu yarı askeri birliklerin başına Nazi Partisi kurulduğundan beri Hitler’e ve taraftarlarına askeri malzeme ve para sağlayan Alman ordusu mensubu bir Yüzbaşı olan Ernst Röhm getirilmişti.

NAZİLER’İN AYAK SESLERİ...

Bu arada Nasyonal Sosyalist Parti taraftarları da büyük bir hızla artmaktaydı. 1922 yılının başında sadece 6 bin üyeye sahip olan parti, ertesi yıl üye sayısını 55 bine çıkarmıştı. 1923 yılının kasım ayı başlarında Münih’te büyük bir kargaşa hüküm sürüyordu. Nasyonal Sosyalist Parti’nin silahlı bir ayaklanma ve bir darbe hazırlığı içinde oldukları söylentisi bütün Almanya’ya yayılmıştı.

Gerçekten de 10 Kasım günü için bir darbe planlanmıştı. Önce Münih’in kuzeyindeki bir ormanlık bölgede bir gece tatbikatı düzenlenecek, ertesi sabah erken saatlerde her zamanki gibi bir gösteri yürüyüşü havasında şehre girerek milliyetçi bir hükümet oluşturulacaktı. Hitler zaman kaybetmek isteme-

diği için darbeyi daha önce yapmak istiyordu. Bu nedenle 8 Kasım'da Bürgerbraeu birahanesinde bir toplantı düzenledi ve darbenin ertesi gün yapılması için karar aldı.

SA ve öteki savaş birliklerinin darbe için çok kısa bir süre içinde hazırlanması gerekiyordu. Ertesi sabah en başta belediye binası olmak üzere, şehrin bütün resmi kurum ve önemli binalarının tepesinde Naziler'in üzerinde gamalı haç bulunan bayrakları dalgalanıyordu. Öğle saatlerinde Nasyonal Sosyalist Parti üyeleri ve taraftarları yürüyüşe geçtiler.

Ancak polis, kalabalık Odeon alanına girildiğinde müdahale ederek göstericilere ateş açtı. Hitler, polislerin açtığı yayılım ateşinden güçlkle kurtuldu. Yürüyüşe katılanlar dağıldı. Polis partinin tanınmış isimlerini tutukladı. Naziler'in 9 Kasım 1923 darbesi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Luddendorff, Brücker, Frick, ve Dr. Weber gibi parti yöneticileri tutuklandı. Bazıları ise Çekoslovakya ve Avusturya'ya kaçarak izlerini kaybettirdi. Hitler büyük bir yenilgiye uğramıştı. Bir cankurtaran arabası ile olay yerinden kaçmayı başardı ve Münih dışında bir çiftlikte saklandı.

Hitler burada büyük bir hayal kırıklığı ve ümitsizlik içinde kendini öldürmeyi bile düşündü. İki gün sonra tutuklanarak hapse atıldı. Partinin bütün ileri gelenleri hapisteydi.

Hitler mahkemede "Ben kendimi suçlu bulmuyorum ve vatana ihanet suçunu reddediyorum 1918 yenilgisine karşı çıkan bir hareket ihanet olamaz. Ben kendimi vatana ihanet etmiş biri olarak görmüyorum, halkının iyiliğini isteyen bir Almanım" diyerek kendini savundu.

Hitler'in bu savunması karşısında mahkeme heyeti bir anda sanıklar tarafından suçlanan bir duruma düşmüştü. Bu

nedenle Münih Halk Mahkemesi verebileceği en asgari cezayı uygulamak zorunda kaldı. Hitler beş yıla mahkum oldu. Hitler'i görmek için büyük bir kalabalık toplanmıştı. Alman devleti bütün gücüne karşı Hitler'e yenilmişti. Hitler bir anda Almanya'nın kahramanı haline gelmişti. Başarısız darbe teşebbüsü Hitler'in bütün Almanya'da tanınmasına neden olmuş ve böylece Hitler siyaset sahnesinde çok önemli bir figür haline gelmişti.

SA birlikleri , Nazi ideolojisinin hedef haline getirdiği Yahudiler'e karşı başlattıkları eylemleri bütün Almanya'ya yaydılar.

NAZİLER’İN KUTSAL KİTABI: KAVGAM

Hapse atıldığında 35 yaşında olan Hitler, burada ünlü kitabı “Kavgam” ı yazmaya başladı. Hitler Yahudi düşmanlığı ve ırkçı felsefesini bu cezaevi süresinde bütün hatları ile şekillendirerek Naziler’in ideolojisini oluşturdu.

Hitler 1924 yılı sonlarında, yaklaşık bir yıl kadar süren tutukluluğun sonunda “iyi hal” gösterdiği gerekçesiyle serbest bırakıldı. Hitler hapisten çıktıktan sonra cezaevindeki diğer arkadaşlarının da affedilerek serbest bırakılmalarını sağladı ve kongreyi toplayarak partiyi yeniden canlandırdı.

Almanya’da siyasi rüzgar artık Naziler’den yana esmeye başlamıştı. İşsizlik, yolsuzluk ve savaş zenginlerinin halkın gözüne batan lüks yaşamı, prestijini kaybetmiş bir devlet görüntüsü Alman halkını umutsuz bir arayış içine sokmuştu.

Hitler, bunu fark ederek halka beklediği umudu vermenin yollarını buldu. Şimdi sıra ona gelmişti. Konuşmalarında Versailles anlaşması, dış politika, parlamenter rejim, Fransız işgali, kapitalizm, Marksizm ve Yahudiler’e karşı ağır eleştirilerde bulunuyor ve halkın içinde bulunduğu yoksulluğa dikkat çekiyordu.

1930 ilkbaharında Almanya’yı yöneten Büyük Koalisyon dağıldı. Bu, bir anlamda cumhuriyet rejimine de veda demekti. Hitler, meydana gelen otorite ve yönetim boşluğunu görmüş ve yeni bir propaganda ile ortaya çıkmıştı.

O güne kadar politikacılar ve partiler her sosyal sınıf için farklı vaatlerde bulunmaktaydı. Hitler, farklı bir taktik uyguladı. Amacı, bütün sosyal sınıfları bir araya getiren ortak bir hedef belirlemektir.

DEMOKRASİDEN DİKTATÖRLÜĞE...

“Biz öteki politikacılar gibi sizlere mutluluk ve refah vaat etmiyoruz.” diyordu Hitler. Yeni bir değer bulmuştu. “Ulusal şeref, büyük ulus” diyen Hitler’in etrafında gittikçe büyüyen bir taraftar kitlesi oluşmaya başlamıştı. Hitler, gençlere seslenmek ve onları istediği istikamete kanalizetmekte çok başarılıydı.

Özellikle işsiz güçsüz gençlik kesimini SA birlikleri içinde değerlendiriyordu Hitler. 1931 yılında Berlin’deki SA’ların yüzde yetmiş otuz yaşından küçük gençlerden meydana geliyordu. Goebbels 28 yaşında, Karl Kaufmann 25 yaşında parti il başkanı olmuştu. Baldur von Schirach 26 yaşında Reich Gençlik Yöneticiliği’ne getirilmiş, Himmler ise 28 yaşında SS yöneticisi olmuştu.

14 Eylül 1930 seçimleri Weimar Cumhuriyeti’nin sonu oldu. Demokratik parlamenter rejim, son günlerini yaşamaya başladı. Hitler’in partisi bir anda iktidarın eşiğine geldi. Partinin aldığı oy sayısı iki yıl içinde 810 binden 6,5 milyona yükselmişti. Hitler parlamentoya 107 milletvekili ile girmişti.

13 Ekim’de Alman Parlamentosu Reichstag açıldı. Nasional Sosyalist Parti milletvekilleri parlamentoya kahverengi gömleklerle geldiler. Dışarıya ise SA birlikleri ile doluydu. Goebbels’in organize ettiği, Yahudiler’e karşı ilk pogrom hareketlerine de başlanmıştı. Hitler, Naziler’le birlikte kendi iktidarlarını kurmak için uygun zamanı kolluyordu.

Hitler, bundan sonra 1933 yılında yapılacak olan seçimlere kadar iktidara olan yürüyüşünü devam ettirdi. SA birliklerinin sayısı bu üç yıl içinde 25 milyona yükseldi ve neredeyse devletin polis otoritesi gücünü üslendi. SA’ların yarı militer

yapısı, giderek bir polis gücüne dönüştü. Komünistlere, sosyalistlere ve Yahudilere karşı amansız bir terör uyguluyorlardı.

Özellikle Yahudiler en büyük hedefleri haline gelmişti. Bu arada her tür yağma talan yapıyorlar, cinayetler işliyorlardı. SA'ların lideri Röhn, Almanya içinde adeta kendi başına bir ordu halinde bu teşkilatın tartışmasız en güçlü ismiydi.

SA birliklerinin Almanya içinde bu kadar güç ve etkinlik kazanmasından en çok ordu rahatsızlık duyuyordu. Çünkü, bu kadar büyük bir silahlı gücün, ordunun kontrolü dışında olan biri tarafından yönetilmesini kendileri için çok tehlikeli buluyorlardı. Ayrıca SA'ların kendi başlarına buyruk davranışları, hukuk ve yasaları önemsememeleri de hükümeti ve devleti tedirgin ediyordu.

Ancak bütün bunlara rağmen, Hitler ve Naziler'in SA'ların desteğine ihtiyaçları vardı. Çünkü henüz iktidarı tam olarak ele geçirememişlerdi.

NAZİLER SEÇİMLERİ KAZANIYOR...

Nasyonal Sosyalist Parti 12 Kasım 1933 yılında yapılan genel seçimlerde büyük bir başarı sağladı. Alman halkı başlarına büyük bir felaket getirecek olan Hitler'e ve Nazi Partisi'ne "evet" demişti.

İktidara gelebilmek için demokrasiyi araç olarak kullanan Hitler'in, şansölye olunca ilk işi Almanya'yı tam anlamıyla denetimi altına almak için harekete geçmek oldu.

Devletin bütün kurumlarını ele geçirip Almanya'yı Nazileştirme çalışmalarını başlatan Hitler ve Nazi Partisi, birden

bire büyük bir engelle karşılaştılar. Bu güçlü engel, iktidara gelmek için kullandıkları SA'lardı.

Üstelik o tarihlerde iki buçuk milyonluk bir ordunun lideri olan Röhm, Hitler'den ve Naziler'den daha fazla söz hakkı istiyordu.

Bu duruma en çok içerleyen, hiç kuşkusuz Hitler oldu. Hitler, Röhm'ün SA'ların yeni bir halk ordusu oluşturması önerisini de duyunca, hemen gizli bir emirle SA'ların sayılarının azaltılması istedi.

Hitler kendisini iktidara taşıyan SA lideri Ernst Röhm'ü öldürtmeden önce yanından ayırmıyordu.

Hitler'in bu gizli emrini öğrenen SA'ların lideri Röhm bir hayli öfkелendi. Hitler ve Röhm artık birbirlerine güven-

miyorlardı. SA'ların Naziler'in yönetiminden pay istemesi, Hitler'in yanı sıra önde gelen Nazi Partisi liderlerinin de tepkisini çekmişti. Goering ve Himmler de SA'ların güçlü liderini kendilerine önemli bir rakip olarak görüyorlardı.

SA birlikleri ile arası hiç iyi olmayan ve Hitler'e bunların bir an önce tavsiye edilmeleri yolunda baskı yapan bir başka güç de, Alman Orduları Genelkurmayı'ydı. SA'ların Alman ordusuna alternatif bir güç olarak varlıklarından rahatsız olduklarını açıkça söylüyorlardı.

1934 ortasına gelindiğinde SA'ların lideri Ernst Röhm ile Alman Orduları Yüksek Komutanlığı arasındaki ilişkiler daha da bozuldu. Hitler'in, Cumhurbaşkanı yaşlı Hindenburg'un yerine Almanya'nın başına geçmek istediği için ordunun desteğine ihtiyacı vardı.

Bu nedenle SA'lardan hoşlanmayan genelkurmaya kendisini desteklemeleri karşılığında SA'ları tasfiye edeceğini söyledi. Bu öneri ordu tarafından kabul edildi. Böylece Hitler'in önünde diktatörlüğü için en büyük engellerden biri olan ordu, bilmeden kendine en büyük kötülüğü yapıyordu.

SA lideri Röhm ile Nazi Partisi ileri gelenleri arasındaki anlaşmazlık giderek büyümeye başlamıştı. Hitler'in Röhm'ü öldürteceğine ilişkin söylentilerin çıkması üzerine, durum iyece karıştı. Hitler, artık harekete geçmişti.

Önce SA birliklerinin izinli sayıldığını açıklayan bir bildiri yayınladı. Tasfiye işlemi başlamıştı. Röhm bu bildiriye sert bir karşılık verdi: "SA'ların düşmanları, SA'ların bir daha toplanamayacağını veya izinden sonra ancak bir kısmının geri alınacağını sanıyorlarsa, aldanyorlar" diyerek Nazi yönetimine meydan okudu.

SA'ların giderek kontrolden çıkmaları üzerine Hitler, yaşlı Cumhurbaşkanı Hindenburg ve ordunun desteğini kaybetti. Bu duruma son verilmemesi halinde Hindenburg'un sıkıyönetim ilan edeceği ve yönetimin orduya devredilmesi ihtimali ortaya çıktı.

Hitler, yönetimin orduya devredilmesinin Naziler'in sonu olacağını bildiği için, SA'ların bir an önce ortadan kaldırılması gerektiğine karar verdi ve hemen harekete geçti. Artık bu aşamada SA'lar için ölüm kararı verilmişti.

NAZİLER BİÇAKLARINI HAZIRLIYOR...

Hitler, iktidara gelmesinde büyük rol oynayan Ernst Röhm, ve SA'ların tasfiye edilmesi operasyonunu, o sırada sayıları bir hayli az ve yeni bir teşkilat olan SS'lerin lideri H. Himmler ve kendine bağlı bir polis teşkilatı olan H. Goering'le planladı. Bu konu tartışılırken Goering ve Himmler kendilerine rakip olarak gördükleri SA'nın liderinin yanı sıra düşmanlarını da kapsayan uzun bir isim listesini Hitler'in önüne koydular.

Hitler, başlangıçta bu uzun isim listesine direndi. Hitler, eski savaş arkadaşı Röhm'ün öldürülerek ortadan kaldırılması fikrine karşıydı. Röhm'ün yardımıyla, onun topladığı, donattığı, eğittiği ve askeri bir düzene soktuğu Kahverengi Gömlekliler sayesinde iktidara gelebilmişti. Henüz onu kimsenin tanımadığı ve ciddiye almadığı bir zamanda Röhm yanında olmuştu.

Kısacası Röhm, en başından beri Hitler'e inanmış, hep yanında olmuş ve yardımını esirgememişti. Hitler, yıllarca tek başına sürdürdüğü kavgasında, SA'lar sayesinde iktidar

olmuştu. Bu nedenle Himmler, Goering ve Goebbels'in ısrarlarına karşılık, Röhm'ün öldürülmesi konusunda kararsızdı. 29 Haziran 1933'te Bad Godesberger'de Himmler, Goering ve Goebbels'in katıldığı nihai karar için son bir toplantı yapılır. Hitler her şeye rağmen, Röhm ve SA'lara karşı duyduğu minnet duygusu ile Goering ve Himmler'in hazırladığı katliam listesini onaylama konusundaki tereddüdünü sürdürür.

Himmler ve Goering, Hitler'e Almanya'nın mutlak hakimi olmak istiyorsa, bu listeyi onaylaması konusunda ısrar ederler. Hitler'i ilgilendiren tek şey sadece iktidar, büyük Almanya için savaşmak ve Yahudilerle ilgili planlarıdır.

Bu düşüncelerini gerçekleştirmek için Almanya'nın mutlak hakimi olması gerekiyordu. Hitler işte bu nedenle SA'nın ve yöneticilerinin ortadan kaldırılmasını onayladı.

KATLİAMI “SS”LER YAPACAK...

Ancak, bu “temizlik” operasyonu, öngörüldüğü kadar kolay ve basit bir iş değildir. Röhm'ü ortadan kaldırmak için özel bir plan gerekiyordu.

SS'ler o sıralarda sayıca az ve yeteri kadar güçlü değildi. Bu nedenle temizlik operasyonunun hiç beklenmedik bir anda ve şok baskın şeklinde yapılması gerekiyordu. Olabildiğince şiddetli ve acımasızca yapılması planlanan bu katliamın adı “Uzun Bıçaklılar Gecesi” olur. Himmler'e Bavyera'da, Goering'e de Berlin'de harekete geçme emri verilir.

Bu arada Alman Ordusu 25 Haziran'da Başkomutan General Von Fritsch'in emri ile alarma geçirildi ve aynı gün Röhm, Alman Subaylar Birliği'nden ihraç edildi.

Alman Ordusu bu katliama katılıp ellerininin kirlenmesini istemediği için, katliamı Himmler'in kara gömlekli SS'leri ve Goering'in özel polis teşkilatı gerçekleştirecekti.

*SS Lideri Himmler (solda) kendisine rakip gördüğü
SA Lideri Röhm'ü ortadan kaldırma
operasyonunu yürüttü.*

28 Haziran'da Himmler özel SS taburlarına, Goering kendi özel polis teşkilatına hazır ol emrini verdi. 30 Haziran günü SA ileri gelenlerine karşı temizlik operasyonu başladı. Tarihe “Uzun Bıçaklılar Gecesi” olarak geçen katliamın ilk hedefi, sayıları üç milyona yaklaşan SA birliklerinin lideri Ernst Röhm'dü.

NAZİLER GERÇEK YÜZÜNÜ GÖSTERİYOR ...

Şeytani bir zekaya sahip Goering ve geleceğin Gestapo şefi Himmler, SA yöneticilerinin yanı sıra kendilerine rakip olarak gördükleri herkesi yok etmek için bu fırsattan yararlanırlar. Goering ve Himmler katliamı denetlemek için Berlin’e giderler. Hitler’le Goebbels, Wiessee uçağına biner.

Her şeyden habersiz Röhm, ertesı gün Hitler’i bu şehirde karşılayacaktır. Hitler’le Goebbels gece yarısından sonra 02.00’de tepeden tırnağı silahlı bir SS mangasıyla Röhm’ün kaldığı otele gelirler.

Nazi Partisi’nin o güne kadar vurucu gücü olan SA birliklerinin lideri Ernst Röhm, Wiessee’deki bu lüks otelde uyumaktadır. Sabah şehre gelecek olan Führer için gerekli hazırlıkları denetlemiş ve içi rahat bir şekilde otele gelip yatmıştır.

Gece, birden bire odasının kapısı kırılırcasına açılır. İçeriye silahlı ve siyah üniformalı SS’ler dolar. Biri “ tutuklayın” diye bağırır. Röhm yatağında adeta taş kesilmiştir. Başına gelenleri bir türlü anlayamaz. Kendisini bu şekilde uyandıranların başında Hitler bulunmaktadır. Oysa onu, o gün Wiessee’de bütün SA şeflerinin toplantısında törenle karşılamaya hazırlanmıştır. Röhm bir karabasan gördüğünü sanır. Kendisini tutuklamaya gelen, onun zaferi için çalıştığı ve her türlü yardımı yaptığı Hitler’dir.

SS’ler Röhm’ü tutuklar, ancak onunla birlikte olan herkesi acımasızca öldürürler. Cesetler arabalarla Münih’e götürülür. Yolda Röhm’ün Wiessee’ye çağırdığı SA şeflerine rastlarlar, kimileri öldürülür kimileri de tutuklanır.

Bu sırada Münih’te SS’lerle Gestapo, biri sürü insanı tutuklamıştır. Hitler’in önüne kurşuna dizilmesi istenen yüz on

kişinin ismi bulunan bir liste götürülür. Hitler, bu listeden sadece 19 kişiyi bağışlar, diğerleri hemen kurşuna dizilerek öldürülür.

ERNST RÖHM ÖLDÜRÜLÜYOR...

Hitler, on beş yıl kendisiyle birlikte çalışan dostu Röhm'e karşı aklınca bir saygı gösterisinde bulunur. Röhm'ün kaldığı hücreye dolu bir tabanca bırakmalarını emreder. Sorunu, kurşuna dizme yerine bir intiharla halletmenin Röhm için daha şerefli bir son olacağını düşünmüştür. Bu yöntem Nazi şeflerinin çok işine geldiği için sık sık kullanılmaktadır. Ancak Röhm kabul etmez ve "Ölmem gerekiyorsa, beni Hitler öldürsün" der.

Bunun üzerine iki SS subayı hücresine girip Röhm'ü vurur. III. Reich'in yükselişini Hitler'le birlikte hazırlayan, onun korku ve dehşet saçan yönetiminin kurucularından Ernst Röhm'ün sonu böyle olur.

Bu arada Himmler ve Goering de, Berlin'de boş durmamışlardır. Yüz elli SA şefi tutuklanarak bir okul duvarı dibinde SS ve özel polis mangaları tarafından kurşuna dizilmiştir. Bu katliam, sadece SA yöneticileri ile sınırlı kalmamıştır. Himmler ve Goering, kendilerine rakip olarak gördüklerini de bu temizliğin kapsamına almıştır ve öldürülenlerin arasında Başbakan yardımcısı olması beklenen General von Schleiter ve yine bir başka önemli isim olan General von Bredox da vardır.

İsimleri önceden belirlenip listeye alınmış binden fazla kişi, sırf Hitler'e muhalif oldukları için SS'lerin kurşunlarına

hedef olur. Kimileri de, Reichstag'ı Röhm'le birlikte yakan SA'lıların isimlerini bildikleri ve daha birçok bilgiye sahip oldukları için öldürülerek ortadan kaldırılır.

Bu kanlı hafta sonunda yalnız SA'lar değil, Naziler'e ve Hitler'e karşı olan çok sayıda muhalif de sessizce ortadan kaldırılır. Bir gece önce Münih'ten uçakla Berline gelen Hitler'e, 1 Temmuz Pazar günü başbakanlık sarayında verdiği bir gardan parti sırasında katliamın bittiği bildirilir...

“Uzun Bıçaklılar” operasyonunda kaç kişinin öldürüldüğü kesin olarak hiçbir zaman tespit edilemedi. Hitler bir konuşmasında, sadece 77 kişinin öldürüldüğünden söz etti. Tabii ki bu rakam doğru değildi. Gerçek sayı hiçbir zaman öğrenilmedi. . Savaştan sonra, 1957 yılında Münih'te yapılan duruşmalarda bu katliamda binin üzerinde insanın öldürüldüğü ifade edildi.

VE, HITLER ALMANYA'NIN TEK HAKİMİ...

Naziler'in yok ediciliğini, acımasızlığını ilk kez bütün çıplaklığı ile ortaya koyan bu vahşi katliamın, Hitler'in ve Naziler'in gerçek yüzünü gösterdiğini ne yazık ki kimse fark edemedi.

En başta hükümet, ordu ve toplum, Naziler'in, SA'ları ortadan kaldırarak Almanya'ya büyük iyilikte bulunduklarını zannettiler.

SA'ların Alman ordusunu giderek etkisi altına almasından korkan Alman Cumhurbaşkanı Mareşal Hindenburg, Hitler'e “İhaneti daha başlangıcında ezdiği ve yiğit müdahalesiyle Alman milletini büyük bir tehlikeden kurtardığını” söyleyerek

teşekkür bile eder. Goering de kararlı davranışından dolayı tebrik eder.

Salı günü de Genelkurmay Başkanı General von Blonberg, katliamı “Devletin korunması için gerekli bir önlem” olarak tanımlayıp Hitler’e teşekkürlerini sunar. Ordu, rakiplerinin ortadan kalkmasından çok memnundur. Toplum, Nazizm gerçeğinin ve bir gün kendilerinin de bu barbarlığın ve hukuksuzluğun kurbanı olabileceği tehlikesinin farkında değildir.

Kısa bir süre sonra Onbaşı Adolf Hitler’in bir oyuncağı haline gelecek olan Alman ordularının bütün subayları, Hitler’i kutlamak için sıraya girerler. Alman ordusunun en saygın generalleri von Schleiter ve von Bredow’un sorgusuz sualsiz ve hain damgası yiyerek büyük bir soğukanlılıkla öldürülmesine bile tepki gösterilmez.

Hitler, 13 Temmuz günü Reichstag’da ürkütücü bir konuşma yapar. Hitler, bu tarihi konuşmasında yaptığı katliamla ilgili olarak şunları söyler:

“Mahkemeye başvurmadım diye beni kınarsanız, size yalnızca şunu söyleyebilirim: Ben Alman milletinin kaderinden sorumluydum o an. Bu şekilde de Alman milletinin en büyük yargıcı oldum. Devlete el uzatacak herkesin bir ölümle karşılaşacağı bilinmelidir.”

Hitler’in konuşması, parlamentoda ayakta alkışlanır. Hitler, Artık Almanya’nın tek yargıcı ve celladıdır.

Hitler, o gün aslında Almanya’yı ve dünyayı nasıl bir tehlikenin beklediğini söylemişti. Naziler’in “Uzun Bıçaklılar Gecesi” operasyonunu alkışlayanlar ve görmezden gelenler, yaptıkları hatanın bedelini milyonlarca masum insanın ölümü ve ülkelerin yıkımı ile ödeyeceklerdi.

SA'ların ortadan kaldırılmasından sonra, Hitler'in önünde yaşlı Cumhurbaşkanı Hindenburg'tan başka bir engel kalmamıştı. Hindenburg, 2 Ağustos 1934 günü ölünce, kabinenin bir gün önce aldığı karar gereği Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı makamı birleştirildi ve Hitler'in Devlet Başkanı ve Silahlı Kuvvetler Başkanı olduğu açıklandı.

Hitler, artık Almanya'nın tek hakimiydi. Hitler'in ilk işi, bütün silahlı kuvvetlerdeki er ve subaylara kendisine bağlılık yemini ettirmek oldu. Artık Almanya demek, Hitler ve Naziler demektir.

“SA” VE “SS” :

NAZİLER'İN VURUCU GÜÇLERİ

Nasyonal Sosyalist Partisi'ni iktidara taşıyan güç olan SA birlikleri – Sturmabteilung- 1921 yılında kuruldu. Çoğunluğu eski asker, savaş nedeniyle işlerini kaybetmiş esnaflar, işsizler, maceracılar, sendikacılar ve gençlerden oluşan bu birliklerin başında Ernst Röhm bulunuyordu.

A'lar Hitler'in 9 Kasım 1923 darbe teşebbüsünde ortaya çıktılar. Daha sonra giderek etrafa ürküntü ve korku saçan bir teşkilat haline geldiler.

SA'lar, komünistlere, sosyalistlere, sosyal demokratlara, Yahudilere ve Nazi partisinin muhaliflerine karşı saldırılarını sürdürdü. Silah kullanmaktan ve şiddet uygulamaktan kaçınmayan SA birlikleri bir zaman sonra bütün Alman şehirlerinde etkin bir güç hamine geldi.

SA'lar Nazi kültürü ve Aryen ırk felsefesinin yerleştirilmesinde büyük rol oynadılar. 1934 yılında SA birliklerinin

sayısı 2,5 milyona ulaşmıştı. Bu devasa gücün başında bulunan Ernst Röhm, artık Almanya'nın en tanınmış isimlerinden biri olmuştu.

Röhm'ün komuta ettiği bu 2,5 milyon kişilik ordunun, hem Alman hükümetini hem de Hitler'i rahatsız etmeye başlaması üzerine bu teşkilatın tasfiye edilmesine karar verildi. Alman ordusu kendisine rakip olarak gördüğü bu teşkilatın ortadan kaldırılması için yapılacak olan kanlı operasyona yeşil ışık yaktı.

Önce orduda subay olan SA'ların başındaki Röhm ordudan ihraç edildi. SA'ların ortadan kaldırılması işi de başlarında H.Himmler'in bulunduğu yeni bir teşkilat olan SS birliklerine verildi. SS'ler bu yıllarda henüz küçük bir birlik halindeydi. Himmler tarafından teşkilatlandırılan ve Nazi partisi üyesi yapılan bu teşkilat daha sonra hızla gelişti.

*Nazi İmparatorluğu'nun dehşet saçan örgütü
SS'lerin hepsi Nazi Partisi üyesiydi.*

Naziler'in güvenlik teşkilatı olarak kurulan SS, --SCHUTZSTAFFEL- başlangıçta Adolf Hitler'in korunması ile görevliydi. 1929 yılında bu teşkilatın başına o sıralarda henüz 29 yaşında olan H.Himmler getirildi. Himmler, 300 kişilik bu birliği kısa bir zaman içinde 50.000'e çıkarıp çok elit ve özel bir vurucu güç haline getirdi.

Himmler'in başında bulunduğu SS Birlikleri, Nazi Almanyası'nın en korkulan ismi olan Hitler'in emrinde görev yapıyorlardı. SS'ler acımasızlıkları ve ırkçı tutumları ile ün yapmışlardı.

Himmler, 1933 seçimlerinden Naziler'in zaferle çıkması üzerine, Alman polis teşkilatını da SS'lerin bünyesine alarak güvenlik kuruluşlarını kendisine bağladı. Savaş başladığında en modern silah ve ekipmanlarla donatılan SS Waffen tümen-

lerindeki asker sayısı 1 milyona ulaşmıştı. Tümenler, seçkin subay ve askerlerden oluşan vurucu bir kuvvet olarak savaşa katılıyordu. 1944 yılında Himmler'in, "WAFFEN SS" ordusu 910.000, ALLGEMEINE SS" birlikleri ise 2 milyon askerden oluşuyordu.

Adolf Hitler'e bağlılık yemini etmiş gönüllü Naziler'den oluşan SS birlikleri, bu özel statüleri nedeniyle Alman ordusu Wehrmacht'ın dışında kalıyordu. Savaşa gittikleri ülkelerde sivillere ve halklara soykırım yapan SS'ler savaş suçu işlemiş ve sayısız katliama katılmıştır. Müttefik ordularının askerleri bu birliklerle karşılaşmaktan korkarlar ve çekinerek savaşırldı.

*Yahudi soykırımını amaçlayan
"Nihai Çözüm" planı SS'ler tarafından uygulandı.
Avrupa'nın çeşitli yerlerinde kurulan imha kampları da
SS'ler tarafından yönetiliyordu.*

ALMANLAR'IN İNSANLIK SUÇU

Himmler'in komuta ettiği SS'ler Yahudi soykırımında başrolü üstlenmiştir. Yahudi ırkının ortadan kaldırılmasını amaçlayan “Nihai Çözüm” planının uygulanması SS'ler tarafından yapılmıştır. İmha ve ölüm kampları, gaz odaları ve toplu katliamları kadın ve çocuk ayırımı yapmadan gerçekleştiren SS'ler, insanlık tarihinin en büyük savaş suçluları olmuştur.

Bugün Avrupa Birliği'nin en zengin ülkelerinden biri olarak, Türkiye ve diğer ülkelere medeniyet ve akıl üstünlüğü gösterisinde bulunan Almanya, yakın tarihinde bu kadar savaş suçu işlemesini unutmuş görünmektedir.

Üstün kültürleri ve tarihi geçmişleri ile gurur duyan Almanya'nın geçmişinde bir ırkı ortadan kaldırmak gibi bir kara leke, insanlık durdukça var olacaktır.

Bölüm: 3

VEL D'HIL OPERASYONU

“Fransa’nın İnsanlık Suçu”

*II. Dünya Savaşı’nda Almanya tarafından işgal edilen
Fransa Naziler’le işbirliği yaparak Fransız
soykırımı yardımcı oldu.*

1879 İhtilali ile bütün dünyaya özgürlük, eşitlik ve kardeşlik ilkelerinin yayılmasına öncülük eden Fransa'nın yakın tarihi, utanç dolu sayfalarla doludur. Her zaman medeniyet ve kültür düzeyinin yüksekliği ile övünen Fransa, 19 ve 20. yüzyıllarda vahşi bir sömürgeci devlet olarak Hindîçin'de, Afrika'da ve Cezayir'de çok ağır insanlık suçları işlemiştir.

Afrika kıtasının doğal kaynaklarının yağmalanmasında, kültürel geriliğinde en büyük pay Fransa'nın sömürgeci politikalarına aittir. Fransa bütün dünyanın gözleri önünde, Cezayir halkına karşı soykırım uygulamış, en başta Birleşmiş Milletler olmak üzere, bütün dünya Fransa'nın bir milyona yakın Cezayirli'yi katletmesini seyretmekle yetinmiştir.

FRANSA'NIN BÜYÜK UTANCI ...

“Emperyal siyasetler için önemli olan sadece kendi çıkarlarıdır” ilkesi, kendisini Avrupa kültürünün en önemli temsilcisi gören Fransa için de geçerli olmuş, söz konusu çıkar olduğunda Fransa en acımasız insanlık suçlarını işlemekte bir an olsun tereddüt etmemiştir.

Fransa'nın tarihinde bu anlamda çok sayıda insanlık suçu bulunmaktadır. Ancak bunlardan bir tanesi, Fransa'nın her fırsatta övündüğü yüksek medeniyet ve kültür değerlerinin üzerinde utanç veren bir kara gölge olarak durmaktadır.

Bu gölge, Fransa'nın II. Dünya Savaşı'nda Alman işgali sırasında, Naziler'e işbirlikçilik yaptığı “Vel d'Hiv” operasyonudur.

Uygarlıkları ve kültürleri ile övünen Fransa için bir yüz karası olan bu olay, II. Dünya Savaşı sırasında Nazi

Almanya'nın Fransa'yı işgali sonrasında meydana geldi. Hitler ve Naziler'in yönetimindeki Almanya'nın Polonya'yı bir hamlede işgal etmesinin ardından, İngiltere'nin yanında Almanya'ya savaş ilan eden Fransa, Naziler'in savaş makinesi haline dönüştürülmüş ordularının gücünden habersizdi. Değişen, kendini yenileyen modern silah ve teknoloji ile donatılmış Alman orduları karşısında Fransızlar, Alman sınırı boyunca tahkim ettikleri "Maqinot Hattı"na güveniyorlardı.

Ancak Alman Genelkurmayı bu hatta doğrudan saldırıya geçmeyecek kadar akıllı bir strateji uygulayarak, Belçika üzerinden Fransa'ya girince bu ünlü savunma hattının arkasına dolanmış oldular.

10 Mayıs 1940 yılının erken saatlerinde başlayan Alman saldırısı yıldırım hızı ile gelişti. Hollanda, Belçika ve Lüksemburg arka arkaya işgal edildi. Alman ordusunun ünlü generali H. Guderian ve E. Rommel'in yönettiği panzer tümenleri, Fransızlar'ın eski teçhizatlı ve köhnemiş askeri birliklerini paramparça etti. Fransa orduları, bu yıldırım savaşı tekniği karşısında hiçbir cephede tutunamadı.

FRANSIZLAR İKİ HAFTADA TESLİM OLDU...

Alman ordusunun zırhlı birlikleri ve Panzerleri sadece iki hafta içinde Avrupa'nın burnu havada ve kendini beğenmiş ülkesi Fransa'yı dize getirdi. Paris'in açık şehir ilan edilerek Fransa'nın bu kadar kısa bir sürede teslim olması, bütün dünyada büyük bir şaşkınlıkla karşılandı. Hiç kimse, Fransa'nın bu kadar kısa bir süre içinde Almanlar'ın karşısında yenilgiye uğrayacağını beklemiyordu. Fransa'nın bu beklenmedik

çöküşü, Almanlar’a karşı savaşılan müttefik ülkeler arasında derin bir hayal kırıklığı ve moral bozukluğuna yol açtı.

Alman ordusu Paris’e hiçbir direniş görmeden girdikten sonra, hiç beklemedikleri bir şeyle karşılaştı. En başta Fransa hükümeti olmak üzere bütün bürokrasi ve güvenlik güçleri, Almanlar’la istekli bir şekilde işbirliği yapıyordu. Alman işgaline karşı ilk direnişi, yeraltına inen komünistler başlattı. Daha sonra bunlara vatanseverler katıldı.

Bu süreçte Almanya’da Nazi Partisi, Yahudiler’e karşı yürüttüğü imha operasyonunu, işgal ettikleri ülkelerde yaşayan Yahudi topluluklarını da kapsayacak şekilde gizli bir çalışma sürdürüyordu. Naziler; Yahudiler’i, aydınları ve muhalifleri ortadan kaldırma operasyonuna “Olağanüstü Yatıştırma Harekatı” ismini vermişlerdi. Hitler’in Polonya Genel Valisi olarak atadığı Hans Frank, Noel öncesi Krakov’da yaptığı bir konuşmasında şöyle diyordu:

“Yahudiler’in şu ya da bu biçimde ortadan kaldırılmaları gerektiğini açık bir şekilde söylemek zorundayım. Sizlerden her türlü acıma duygusunu bir yana bırakmanızı rica edeceğim Yahudiler’i yok etmeliyiz “

Daha sonra “nihai çözüm” olarak bahsedilecek olan bu operasyon, Yahudiler’in ortadan kaldırılmasını hedefliyordu. Naziler Yahudiler’i yok etmek için çeşitli yöntemler denediler. Hitler 8 Ekim’de Himmler’i “Alman Milliyetçiliğini Güçlendirme Konseyi” adı verilen yeni bir örgütün başına getirdi. Örgüt, önce Polonya’da yaşayan Yahudiler’i toplayacaktı. Himmler yeni görevine başladığının ertesi günü 550.000 Yahudi ile tehlikeli gördüğü Polonyalıların Vistül nehrinin doğusuna sürülmesini emretti.

1939-40 kışı çok soğuktu. Sıfırın altında kırk derecelerde ve kar fırtınalarında yapılan bu sürgün hareketi sırasında binlerce Polonyalı ve Yahudi donarak can verdi.

Yahudiler'in imha edilmesi operasyonlarını yöneten Nazi liderlerinden H. Himmler, ertesi yıl Fransa'da bir SS birliğinde yaptığı konuşmada, bu uygulamanın çok yararlı ve pratik bir yöntem olduğunu belirterek şöyle anlatıyordu:

“Polonya’da bu işler sıfırın altında kırk derecede yapıldı. Binlerce, on binlerce, yüz binlerce insanı başka yerlere sürmek zorundaydık. Binlerce tanınmış Polonyalıyı – bunu duyun ama hemen unutun- vuracak kadar sert davranmak zorundaydık. Bu yöntem kültür düzeyi düşük, direnen bir halkı baskı altına almaktan, idamları uygulamaktan, halkı sürmekten, bağırıp çağıran isterik kadınları uzaklaştırmaktan, çoğu zaman çok daha kolaydır.”

AUSCHWITZ HİZMETE AÇILIYOR!

21 Şubat 1940’da Toplama Kampları Başkanı SS Oberführer Richar Gluecks yeni bir karantina kampı için Auschwitz’de uygun bir yer bulduğunu, SS lideri Himmler’e bildirdi. Almanlar kısa bir süre içinde bu birkaç fabrika ve kışladan oluşan kasabada çok büyük bir temerküz kampı inşa ettiler. Auschwitz, 14 Haziran’da açıldı. Naziler burasını özel işkenceye tabi tutmak istedikleri Polonyalılar için hazırlamıştı. Ancak sonradan burası korkunç bir imha kampına dönüştürüldü.

Alman kimya tröstü I.G.Farben yeni kurulacak sentetik kömür, petrol ve kauçuk üretimi için burada fabrikalar inşa etti. Yeni fabrika ve tesislerin inşasında ve daha sonra bu tesisler-

de köle işçi olarak Auschwitz'deki esirler kullanıldı. Burada savaş bitene kadar SS'ler iki buçuk milyon insanı öldürdü.

Auschwitz Temerküz Kampındaki korkunç gerçek, uzun yıllar saklandı. Kampta olanlar ancak savaştan sonra ortaya çıktı.

Naziler, işgal ettikleri ülkelerde bulunan Yahudi toplulukların imhası için bu ölüm kamplarından yararlanacaktı. Şimdi sıra “Nihai Çözüm” planının uygulanması için işgal edilen ülkelerdeki Yahudiler’in toplanılarak bu ölüm kamplarına gönderilmesine gelmişti.

20 Ocak 1942 yılında Berlin’de Himmler’in SS Karargâhında yapılan çok gizli bir toplantıda, Yahudi sorununa “Nihai Çözüm” getirecek rakamın yaklaşık olarak on milyon kişi olduğu belirlendi. Bu rakamın 850 bini Fransız

Yahudileri'ydi. Bunun anlamı Fransa'da yaşayan 850 bin Yahudi'nin toplanarak imha kamplarına gönderilmesidir.

FRANSA, NAZİLER'LE İŞBİRLİĞİ YAPIYOR...

Bu toplantıda alınan karar altı ay sonra Fransa'da uygulamaya konur. 7 Temmuz günü Paris'te Foch caddesindeki Gestapo merkezinde çok gizli bir toplantı düzenlenir. Bu toplantının amacı, Fransa'daki Yahudi sorununun kesin çözümü ile ilgili uygulamanın nasıl yapılacağına planlanmasıdır.

Yahudi sorunu ile görevli Darquier de Pelepoix, Fransız Devletin Yahudiler'den temizlenmesi için Almanlar'a her türlü yardımı yapmaya hazır olduklarını açıklar. Toplantıda operasyonun teknik uygulamaları tartışılır ve ilk etapta 28 bin Yahudi'nin tutuklanması kararlaştırılır.

Operasyon 18 Temmuz pazartesi günü başlatılacak, 15 Temmuz Çarşamba gününe kadar bitirilecektir. Tutuklanan Yahudiler'i toplama merkezi olarak Le Velodrome d' Hiver seçilir. Burası savaş öncesi siyasal mitinglerin ve spor müsabakalarının yapıldığı onbeş bin kişilik bir stadyumdur. Vel d' Hiv, tutuklanan onbinlerce çocuklu kadınlı Yahudi'nin toplanacağı dev bir hapisane haline getirilecekti.

BİR GÜNDE 28 BİN TUTUKLAMA...

Daha sonra Vel d'Hiv'de toplanan Yahudiler, oradan da trenlerle ölüm kamplarına gönderilerek imha edilecektir. Toplantıdan bir hafta sonra, 14 Temmuz'un bu operasyon için uygun bir tarih olmadığı fark edilir ve bu tarih 15-16 Temmuz olarak yeniden belirlenir. Aynı kentte bir gün içinde 28 bin

kişinin tutuklanması kolay olmayacağı için, takviye istenir. Operasyonda Alman Gizli Servisi Gestapo'nun elemanları, Fransız polisi ve jandarması olmak üzere toplam dokuz bin kişi görevlendirilir.

Sekiz yüz seksen tutuklama ekibi oluşturulur. Yahudiler'in kalabalık olduğu semtlerde ekip sayısı daha fazla tutulur. Bütün bu hazırlıklar son derece gizli olarak yürütüldüğü için bu gelişmelerden Fransız kamuoyunun haberi olmaz.

Fransa tarihinin en kanlı insan avı olarak bilinen Saint-Barthelemey olayından sonra gerçekleşen en büyük insan avı 14 Temmuz akşamı başlatılır.

Naziler'le işbirliği yapan Fransa hükümeti, bütün dünyanın gözleri önünde Paris'te işlenen bu insanlık suçuna ortak olmuştur. Yahudiler'i imha operasyonunun başındaki SS Reichführer H. Himmler Fransız hükümetinin işbirlikçiliğinden son derece memnundur.

PARİS'TE İNSAN AVI...

Tutuklama ekipleri 14 Temmuz'u 15'e bağlayan gece önceden belirlenmiş Yahudi mahallelerine ve çeşitli adreslerde yaşayan Yahudi evlerine baskınlara başlar. Fransa'nın yakın tarihine kara bir leke olarak geçen "Kara Perşembe" başlamıştır.

Sabah 04.00'de Yahudiler'in yaşadığı mahallelerin çevresini saran jandarma ve muhafızlar, bütün Paris'i kontrol altına alırlar. Yollar barikatlarla kapatılır. Giriş çıkışlar yasaklanır.

Gestapo, Fransız polisi ile birlikte Paris'te yaşayan Yahudiler'i Polonya'daki ölüim kamplarına göndermek için topluyor.

Tutukluları Vel d'Hiv'e nakletmek için getirilen otobüs ve kamyonlar meydanlarda hazır olarak bekletilir. Ertesi gün saat 11.00'de tutuklamalar son bulur. Ancak ekipler saat 16.30'a kadar evde bulamadıkları insanları aramaya devam eder. Bütün bir gün boyunca insan yüklü kamyonlar Velodrome d'Hiver'e gider gelir.

Parisliler sarı yıldızlı Yahudiler'in itile kakıla kamyonlara bindirilerek götürüldüklerini seyreder. Birkaç aile çocuklarını mahzenlere veya komşularına saklamaya çalışır ama muh-

birler iş başındadır. Bazı kadınlar başlarına gelecek felaketin sadece tutuklama ile kalmayacağını fark eder. Annelik içgüdüleri ile yaklaşan ölümün kokusunu almışlardır. Çocuklarının iyiliksever birilerine rastlaması için dua ederek sokaklara bırakırlar. Bu küçük de olsa bir umuttur.

Kurbanlar Vel d'Hiv'e yığıldıkça manzara değişmektedir. Muhafızlar acımasız ve giderek sert davranmaya başlarlar. Hastalar, yaşlılar, gebe kadınlar, bebeler, çocuklar hayvanlar gibi üst üste yığılmıştır.

VEL D'HIL HİPODROMUNA TOPLANAN YAHUDİLER...

İlk gün büyük bir şaşkınlık ve derin bir üzüntü ile bekleyişler. Başlarına gelen felaketin büyüklüğünü henüz bilmekten çok uzaktırlar. Daha sonraki günler ise her zaman üstün bir kültüre sahip olmakla övünen Fransa için, tam bir insanlık dışı manzara meydana gelir.

Hiçbir yiyecek dağıtılmaz. Buraya getirilenlere yanlarına sadece iki günlük erzak almaları söylendiği için yemekler pishirilmeden, tabaksız çatalsız bir şekilde yenilmeye çalışılır. Tutuklular en doğal ihtiyaçlarını bile ayaküstü ve utanç verici bir şekilde gidermektedir. Su biter, anneler çocuklarına bir yudum su bulabilmek için muhafızlara yalvarır. Çocuklar korkudan deliye dönmüştür. İntiharlar başlar, kadınlar bileklerini keser.

Fransa'nın ortasındaki bu insanlık dışı trajediye kimse müdahale etmez. Kültürleri ve medeniyetleri ile gurur duyan Fransa, bu barbarlığa ortak olmuş ve yataklık etmiştir.

FRANSIZLAR'IN KARANLIK YÜZÜ...

Vel d'Hiv'de bu dram yaşanırken, diğer yandan Fransa'nın birçok yerinde toplu tutuklamalar devam etmektedir. Bordeaux'da, Tours'da, Dijon'da, Saint Malo'da, Nantes'da, La Baule'da binlerce Yahudi tutuklanarak toplanır. Fransa, Naziler'in bu "Nihai Çözüm" uygulamasına hiçbir şekilde itiraz etmeden hizmet eder.

Ancak, bütün bunlara rağmen Naziler alınan sonuçtan memnun değildir. İlk etapta 28 bin Yahudi'nin tutuklanması öngören hedefe varılamamıştır. Ama telaşlanmazlar çünkü Fransa'daki hiçbir Yahudi'nin ellerinden kurtulamayacağından emindirler. Vel d'Hiv'de toplanan Yahudiler'in kesin sayıları şöyledir: 3095 erkek, 5885 kadın, 4000 çocuk. Toplam 12. 980 insan. Bu aşamada Fransa hükümeti ile Alman işgal güçlerinin yetkilileri arasında çocuklar konusunda bir sorun çıkar. Sorun 4.000 çocuğun ne olacağıdır. Çocukların anne ve babaları ile birlikte kamplara gönderilip gönderilmemesi tartışılır. Yahudi soykırımının bir numaralı uygulayıcısı olan Hitler'in kasabı, SS'lerin lideri H. Himmler tutuklanan Yahudiler'in çocuklarını da ister.

Sonuç olarak 4000 çocuk toplama kamplarına gönderilir. Almanya'ya gidenlerin içinden bir tanesi bile geri dönmez. Küçük çocuklar için özel kamplar kurulur ve soylu Alman ırkı için kurban edilirler.

Vel d' Hiv olayı, Fransa yakın tarihinin en utanç veren sayfasıdır. Dünyaya karşı durmadan cilaladıkları Fransız kültürü ve medeniyetinin cilası biraz kazındığında, Nazi kasapları ile yaptıkları işbirliğinin çirkin yüzü ortaya çıkar. Fransızlar'ın bu işbirlikçi yüzlerini en iyi teşhir eden, işgal

yıllarında Naziler’e direnen bir grubun lideri olan Misak Manuşyan olmuştur. Türkiye’de doğan ve Suriye’de bir yetimhanede büyüyen Manuşyan, daha sonra Paris’e yerleşmiş ve II. Dünya Savaşı’nda Fransa’nın işgali sırasında bir direniş grubu kurarak Naziler’e karşı direnmiştir.

Fransa, tutukladığı Yahudiler’in çocuklarını da isteyen H.Himmler’in isteğini yerine getirerek dört bin çocuğu Almanya’ya gönderdi. Naziler, bu çocukları kurduğu özel kamplarda imha etti.

16 Kasım 1943’te bir Fransız işbirlikçi tarafından Alman işgal güçlerine ihbar edilmesi sonucu tutuklanmıştır.

Arkadaşlarıyla birlikte yakalanan Manuşyan idamla sonuçlanan yargılaması sırasında yaptığı savunmada, önce Almanlar’a dönerek şöyle konuşmuştur:

“Size söylecek hiçbir şeyim yok. Ben size karşı koyarak, savaşarak görevimi yaptım. Yaptığım hiçbir şeyden pişman

değilim. Şimdi rolünü oynama sırası sizde: Elinizdeyim” dedikten sonra bu kez Fransızlar’a seslenir:

“Biz Fransa için, bu ülkenin kurtuluşu için savaştık. Sizse vicdanınızı ve ruhunuzu düşmana sattınız. Siz Fransız uyruğunu miras aldınız, bizse bu uyruğu hak ettik.” Misak Manuşyan, 21 Şubat 1944’te 23 arkadaşı ile birlikte kurşuna dizilir ama, Fransızlar’ın Naziler’le yaptığı işbirliğini yüzlerine vuran sözleri hiç unutulmaz. Almanlar’la işbirliği yaparak Devlet Başkanı olan Mareşal Philippe Petain Naziler’in kuklası olmasının bedelini, savaş sonrasında yargılanıp ömür boyu hapis cezasına mahkum olarak ödedi. Ne var ki, Fransa’da işlenen bu insanlık suçlarının bedelini hiç kimse ödemedi.

HEINRICH HIMMLER...

“SS Lideri, -Nihai Çözüm- Soykırımın Sorumlusu”

*Adolf Hitler'den sonra gelen Nazi lideri olan
Heinrich Himmler milyonlarca masumun ölümünden
sorumlu acımasız bir caniydi.*

Nazi Almanyası'nda Yahudi soykırımının planlayıcısı olan H. Himmler, 7 Ekim 1900'da Münih'te doğdu. Basit bir posta memuru iken Hitler'in kurduğu Nazi Partisi'ne katılarak hızla yükseldi.

1923 yılında Naziler'in düzenlediği hükümet darbesine katılan H. Himmler, kısa bir süre içinde Hitler'in en güvendiği adam haline geldi. 1923 yılında oluşturulan SS – Schutzstffelde görev aldı. H. Himmler bu teşkilat içinde hızla yükselerek SS'lerin lideri oldu. 1933 yılına gelindiğinde Himmler'in liderliğini yaptığı SS'ler Almanya'nın en güçlü ve en korkulan teşkilatı oldu.

1933 seçimlerinden sonra iktidarı ele geçiren Nazi Partisi ile birlikte H. Himmler, Almanya'nın bütün güvenlik teşkilatlarını kendi kontrolü altına aldı. 1936'da tamamen kendine bağlı olarak çalışan gizli polis teşkilatı Gestapo'yu kurdu. Gestapo sistematik bir şekilde önce Nazi Partisi karşıtı ve muhalifi olan grupları yok etti. Daha sonra azınlıkları hedef aldı.

H. Himmler Yahudi ırkına karşı yürütülen soykırımın planlayıcısı oldu ve “Nihai Çözüm” olarak şifrelenen Yahudi ırkının imha uygulaması için ölüm kamplarını kurdurdu ve soykırımı SS birlikleri vasıtasıyla yaptırdı.

II. Dünya Savaşı'nın bitimine kadar Hitler'den sonra Almanya'nın en korkulan adamı olarak sınırsız bir gücü elinde bulunduran H.Himmler¹, Yahudiler'in imhasını hızlandı-

1 H. Himmler bu dönemde Reichlearder-SS Lideri- Alman Polis Şefi, İçişleri Bakanı, Volkssturm Komutanı – Nazi Almanyası'nın son dönem savaş birlikleri-, Vatan Ordusu Komutanı ve Almanya Hükümet Temsilcisi gibi unvanlara sahip bulunuyordu.

ran gaz odalarının kullanılması, esirlerin köle işçi olarak çalıştırılması, Aryan ırkın temiz kalması için hasta ve yaşlıların öldürülmesi, çocuk ve kadınların katledilmesi uygulamaları ile adı bütün dünyada nefretle anılan biri oldu.

TARİHİN EN BÜYÜK CANISI...

Savaş sonunda altı milyon Yahudi'nin öldürülmesi ve bir o kadar da esir ve sivilin ortadan kaldırılmasından sorumlu tutuldu.

Acımasız, katıksız bir Nazi, ırkçı ve fanatik bir Yahudi düşmanı olan H. Himmler Almanya'nın yenilmesinden sonra kılık ve kimliğini değiştirerek bir süre saklanmayı başardı.

Bavyera'ya dönerken Hamburg ile Bremerhaven arasındaki bir İngiliz kontrol noktasında evraklarının sahte olduğu anlaşılınca, Lüneburg'daki 2. Ordu Karargâhı'na gönderildi. 23 Mayıs'ta Himmler'in kimliğini tespit etmek için tutuklu bulunduğu yere bir İngiliz istihbarat subayı gönderildi.

Bu subay, Himmler'in üzerinde zehirli siyanür kapsülü aranmasını isteyince, Himmler, önceden takma dişinin içine yerleştirilmiş kapsülü ısırды ve 12 dakika içinde öldü. H. Himmler'in cesedi yakılarak bilinmeyen bir yere gömüldü.

H.Himmler'in intiharı sonrasında bir çok spekülasyon yapıldı. Ancak Himmler ile ilgili tek gerçek, bu kişinin insanlık tarihinin en büyük canisi olmasıdır. Almanya'nın yetiştirdiği Himmler, insanoğlunun sınır tanımayan yok ediciliğinin en büyük örneği olarak anılmaktadır.

Bölüm: 4

WINGATE OPERASYONU

“Japonların yenilmezlik efsanesini yıkan harekât”

II. Dünya Savaşı'nın miğfer devletleri Almanya, İtalya ve Japonya savaşın başında önemli başarılar elde etti. Avrupa'da Almanya, Pasifikler'de ise Japonya saldırganlığı ile öne çıktı.

Aşağıda uçsuz bucaksız koyu yeşil bir denize benzeyen çangıl uzanıyordu. Koyu yeşil renkli ağaçların sonsuz derinliğinde hiçbir yerleşim yeri görünmüyordu. Vahşi doğusunda gri bulutlar arasından yeni doğan güneşin kırmızı rengi sonsuz gibi görünen yeşilliğin üzerinde tuhaf parıltılar saçılıyordu.

İngiliz Kraliyet Ordusu'nun en seçkin subaylarından biri olan Yarbay Charles Wingate belki onlarca kez üzerinden geçtiği bu sonsuz gibi görünen yeşil orman denizini bıkıp usanmadan inceliyor, bir yandan da haritasını işaretliyordu.

Yarbay Wingate o güne kadar hiç kimsenin aklından bile geçirmediği bir operasyonu planlıyordu. Genelkurmay içinde Wingate'nin bu planının gerçekleşmesini imkânsız bulan çok sayıda subay bulunuyordu. Ancak, Wingate kararlıydı ve planını kabul ettirmek için olağanüstü bir çaba harcıyordu.

GERÇEKLEŞMESİ İMKÂNSIZ BİR PLAN...

II. Dünya Savaşı'nın ilk yıllarında Japonlar, bütün dünyayı şaşırtan bir üstünlük sağlamıştı. Japon Ordusu, Mançurya'da, Kore'de Pasifik Adaları ve kıyılarında herkese ürküntü veren bir güçle kendini göstermiş, tehlikeli bir savaş makinesi halinde önüne gelen her şeyi bir anda silip süpürmüştü.

Hava ve deniz kuvvetlerinin modern teknoloji ile donatılmış olması, kara kuvvetlerinin iyi eğitilmiş ve çok savaşkan birliklerden meydana gelmesi ve bütün bunların geleneksel Japon sertliği ile birleşmesi Japonya'yı batılı müttefik güçlerin karşısında yenilmez bir düşmana dönüştürmüştü.

Japon Silahlı Kuvvetleri, üstünlüklerinin sağladığı bu büyük özgüvenle bütün Uzakdoğu, Pasifik Adaları ve kıyıların-

da saldırganlığını giderek artırarak yeni topraklar elde ediyordu.

“Güneşin Oğlu” olarak tanımlanan Japon İmparatoru Hirohito etrafında iktidarı ele geçirmiş olan militarist askeri diktatörlük, ülkeyi demir yumrukla yönetiyor, halk da bu yönetim tam bir itaat gösteriyordu.

Savaşın ilk yıllarında, Almanya, İtalya ve Japonya’dan oluşan miğfer devletlerinin cephelerde büyük üstünlük gösterdiği bu dönemde, İngiltere Kraliyet Ordusu’nun Genelkurmayı Japonlar’ın bu korkunç savaş makinesi karşısında çaresiz kalmış görünüyordu.

Alman saldırıları karşısında sürekli olarak gerileyen İngiltere, Avrupa’daki batı cephesinde zor duruma düşmüştü. Alman orduları yıldırım savaşı ile Avrupa ülkelerini darmadağın etmiş, batı cephesinin her yerinde üstünlük sağlamıştı.

İşte böyle bir durumda Yarbay Wingate, İngiltere Kraliyet Ordusu’nun Genelkurmayına olağandışı bir planla geldi. Plan, görünüşte çok basit ama uygulaması çok zor ve riskliydi. Ancak planın gerçekleştirilmesi halinde, Japon savaş makinesine çok ağır bir psikolojik darbe indirilecekti.

EN BÜYÜK GERİLLA HAREKATI...

Planın basit özeti şöyleydi: Mağrur Japon Ordusu’nun kontrolü ve işgali altındaki bölgeye özel eğitilmiş komandolarla sızma yapılacak ve bu komandolar ormanların derinliklerine gruplar halinde dağılarak çok sert bir gerilla savaşıyla Japonlar’ın kendilerine olan güvenlerini ve morallerini bozacaktı.

Bu operasyonun gerçek hedefi, Japonlar'ın toplumsal yapısında çok önemli rol oynayan gurur ve özgüvenlerini sarsmaktı. Sadece Japon Ordusu'nun işgali altındaki bölgede İngiliz askerlerinin bulunması gerçeği bile Japon toplumu ve ordusu üzerinde çok olumsuz bir psikolojik etken yaratacaktı. Japonlar denizden bekledikleri düşmanı arkalarında görünce, hiç kuşkusuz çok şaşıracaktı.

Yarbay Wingate'nin bu planı kurmaylar tarafından çok riskli bulunuyordu. Ormanın derinliklerindeki İngiliz birliklerine ikmal yapılması imkânsızdı. İkmal yapılan bölge hemen belli olacağı için bu çok tehlikeliydi. Aynı neden haberleşme ve iletişim için de geçerliydi. Telsiz konuşmaları Japonlar tarafından anında tespit edileceği için bu yolla iletişim kurmak imkânsızdı.

Bu, ormanın içindeki askerlerin yardımsız, ikmalsiz ve tamamıyla kendi başlarına kalması demekti. Bu koşullardaki askerler ne kadar dayanabilirdi?

ÖZEL BİRLİK HAZIRLANIYOR...

Bütün bu gerçeklere rağmen Yarbay Wingate planında ısrarlıydı. Hiç kuşkusuz, Yarbay Wingate sıradan bir subay olsaydı, İngiliz Genelkurmayı'nın böylesine büyük risk taşıyan plana onay vermesi imkânsızdı. Ne var ki Yarbay Wingate, İngiliz ordusunda önemli bir subaydı ve Kuzey Afrika'daki savaşlarda olağanüstü işler başarmış biriydi.

Sonuçta İngiliz Genelkurmayı, Yarbay Wingate'nin planına onay verdi. Wingate hemen harekete geçti, İngiliz gönüllülerinden, Hintli ve Nepalli askerlerden oluşan birliğini en

vahşi koşullarda savaşabilecek bir şekilde eğiterek hazırladı. Yarbay Wingate, 3200 kişiden oluşan bu özel birliği baştan sona kadar tek yetkili olarak yönetecekti.

Askeri tarihe kendi sınıfında düzenlenmiş en cüretkâr ve riskli operasyon olarak geçen Wingate harekâtı 8 Şubat 1943’de başladı. Yarbay Wingate komutasında yarısı İngiliz, diğer yarısı Hintli ve gurkalardan oluşan 3200 asker ve 1100 yük katırı, taşıdığı teçhizat ve erzak yükleri ile birlikte Çin Hindi’ni geçerek Japonlar’ın işgali altındaki topraklara gireceklerdi.

Yarbay Wingate bu tugay büyüklüğündeki birliği ikiye böldü. Birincisi kendi komutasında 2.200 asker ve 850 katırdan oluşuyordu. Bunlar Çin Hindi’nin kuzeyinden geçeceklerdi. İkinci birlik ise Yarbay Alexander komutasında 1000 asker ve 250 katırdan oluşuyordu. Bunlar da 50 kilometre daha güneyden geçerek ilerleyeceklerdi

2000 KİLOMETRELİK YÜRÜYÜŞ...

Telsiz ve radyo kesinlikle kullanılmayacaktı. En küçük bir işaret bile yerlerinin tespitini sağlayacağı için bütün birliklerin derin bir sessizliğe gömülmesi gerekiyordu

Yürüyüş olağanüstü zor koşullarda geçti ancak hiç kimse geride kalmadı. Hintli askerler, gurkalar ve İngiliz komandoları günlerce süren bir yürüyüş sonrası hedeflerine ulaştılar. Yarbay Charles Wingate, burada birliği yedi gruba böldü. Artık herkes kendi başının çaresine bakacaktı. Vahşi orma-

nın derinliklerinde Japonlar'a karşı amansız bir gerilla savaşı başlıyordu.

*Japon İmparatoru Hirohito,
askeri diktatörlüğün elinde gösterişli bir oyuncaktan
başka bir şey değildi. Militarist rejim,
demir yumruğu ile bütün Japonya'yı yönetiyordu.
Asker ülkenin tek hakimiydi.*

Geçici bir karargâh kuran Wingate, birlik komutanları ve takım subayları ile harita başında toplandı. Daha önce defa-

larca yaptıkları tatbikatlar ve çalışmalar, şimdi gerçekte yüzleştikleri bu zamanda işe yarayacaktı.

Bölgeyi ve Japonlar'ın konumlarını ayrıntılı bir şekilde gösteren özel olarak hazırlanmış haritalarda mevziler, karargâhlar, ileri karakollar ve orman derinliklerindeki yollar en ince noktasına kadar işaretlenmişti.

Harita üzerindeki çalışmalardan sonra birlik komutanları kendi bulundukları yerleri, mesafeleri ve koordinatları kontrol ettikten sonra herkes görev yapacağı alanlara dağıldı.

Ancak en büyük sorun olan haberleşme ve iletişimin nasıl çözüleceği konusunda hiçbir şey yapılamamıştı. Özellikle yerlerinin tespit edilmemesi için mutlak bir sessizlik gerekiyordu. Telsiz ve radyoların mandalları ikinci bir emre kadar kapatılmıştı.

Başlangıç için düşünülen çözüm, yıllarca önceki klasik posta kullanma yöntemiydi. Belirli mesafelerde karargâh ve komuta merkezleriyle çevredeki gruplar arasında haberleşme bu postalar vasıtasıyla yapılacaktı.

ÇANGILIN DERİNLİKLERİNDE...

Kesin olan kural sessizlikti. Hayatta kalmaları bu kurala uymalarına bağlıydı. Çünkü ormanda onlar için bir kaçış yolu yoktu. Son askere kadar bu ormanda kalacaklarını biliyorlardı. Onlar için bu derin ve nemli ormandan ve Japonlar'dan kurtulmanın sadece iki yolu vardı: İlki savaşın sona ermesi ikincisi ise ölmeleriydi.

Ancak bütün bunların yanında hepsinin bildiği bir başka gercek de, azgın Japon militarizmine ve askeri diktatörlüğün kılıcı olan Japon ordusunun prestijine indirecekleri darbenin, müttefik güçlerin üzerinde büyük bir moral kaynağı olacağıydı.

O güne kadar Pasifikler’de, Malezya’da, Kore’de Mançurya ve Birmanya’da çevresine dehşet saçan mağrur ve acımasız Japon Ordusu’nun, düşmanının kendi içlerine kadar sızmasını engelleyemedikleri için yenilmez oldukları yolundaki efsanelerinin balonu da sönecekti.

Yedi grup halinde Birmanya çangıllarının içine yayılan Yarbay Wingate’nin seçkin askerlerini aşırı nem, sürekli yağış, zifiri karanlık, yetersiz beslenme, sivrisinek ve böceklerle dolu günler bekliyordu. Üstlendikleri görevin ölümcül ağırlığı, önlerindeki bilinmezlik ve en kötüsü de Japonlar’ın ünlü acımasızlıkları, en deneyimli askerlerin bile uykusunu kaçırıyordu.

Ne var ki bu operasyona katılanların hepsi gönüllüydü ve buraya geldiklerinde başlarına neler geleceğini tahmin edebiliyorlardı. Ama görevlerini yerine getirdikleri zaman da, savaşın gidişatı üzerine büyük bir moral etkisi yaratacak bir işi başarmış olacaktı.

JAPONLAR’IN EFSANESİ YIKILIYOR...

Yarbay Wingate’in askerleri dört ay boyunca bir labirente benzeyen orman denizinde Japonlar’a karşı amansız bir gerilla savaşı yürüttü. Japonlar tarafından takip altında olan grup, hiçbir grup ile temas kurmadan kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Japonlar bu hiç beklemedikleri saldırı karşısında şaşkıındı. Düşmanın içlerine kadar sızmasını bir onur meselesi yapmışlardı.

İki Japon tugayı ve destek birliklerinin konuşlandığı bölgenin nemli ve geçit vermeyen ormanlarının derinliklerinde gözlerden uzak bir savaş başlamıştı. İşgal altında tuttıkları bölgede arkalarında beliren bu düşman büyük bir şaşkınlık yaratmıştı. Gün batımına yakın ormanların derinliklerinden çıkan İngiliz komandoları şimşek hızı ile hareket ederek art arda baskınlar yapıyor ve Japonlar'a önemli ölçüde kayıp verdiriyordu.

Japonlar'ın bu saldırılar ve baskınlar karşısında uğradıkları şaşkınlık, kısa bir süre sonra İngiliz Askeri İstihbaratı'nın telsiz dinleme istasyonlarındaki konuşmalara da yansdı. Japon işgal karargâhı ve tugay merkezi ile bölgedeki birlik komutanları arasında geçen sert konuşmalar, Yarbay Wingate ve askerlerinin baskınlarının Japonlar üzerinde beklenenin çok üzerinde bir etkiye neden olduğunu gösteriyordu.

İngiltere Kraliyet Kuvvetleri Wingate operasyonunun bu olumlu sonucundan memnundu. Harekât Japonlar'ın moralini bozmuştu. Bundan sonrası ise çok daha tehlikeliydi. Çünkü Japonlar uğradıkları bu onur kırıcı hareketin intikamını almak için ormanların içinde tek bir canlı düşman askeri bırakmak için harekete geçmişti.

Japon işgal kuvvetleri her tarafta vahşi bir av başlattı. Japon askerleri ormanın içinde ulaşabildikleri her yere dağılarak İngiliz komandolarını aramaya başladı. Ancak Wingate çok deneyimli ve klasik yöntemlerle hareket eden bir subay değildi. Böyle büyük bir saldırı karşısında ormanın derinliklerindeki kuytuluklara çekilip gözden kaybolarak kendini bir av haline getirmek yerine, Japonlar'la körebe oynayan bir teknik dendi.

Japonlar savaşın başında ürkütücü bir üstünlük sağladılar. Vahşi ve acımasız işgalleri ile Pasifik'te büyük topraklar kazandılar. Ancak müttefiklerin güçlü direnişi sonunda yenilerek teslim olmak zorunda kaldılar.

YIPRATMA SAVAŞININ GALİBİ İNGİLİZLER...

Küçük gruplar halindeki İngiliz komandoları, peşlerine düşen Japon askerlerinden uzaklara kaçacak yerde yakın mesafelerde saklanarak Japonlar'a karşı savaşlarını sürdürürdü.

Bu taktikle her zaman için baskın ve saldırı üstünlüğünü ellerinde bulunduran İngiliz komandoları varlıklarını korumayı başardı.

İngilizler'in bu yıpratma savaşı bütün dünyada yankı buldu. İngiliz Genelkurmayı hedefi tam on ikiden vurmuştu. Mağrur Japonları'n yenilmezlik efsanesi yerle bir edilmişti. Alınan risk, beklenen sonucun çok üzerinde bir başarı getirmişti.

Cephelerde her gün on binlerce askerin can vermesi olağan karşılanırken, İngiliz komandolarının Birmanya'nın vahşi ormanlarında Japonlar'a karşı verdiği bu savaş bütün dünyanın dikkatini üzerinde toplamıştı.

Birmanya'dan Malezya'ya kadar uzanan binlerce kilometre derinliğindeki bu vahşi çangılda, değil savaşmak, hayatta bile kalabilmek zordu. İngiliz komandolarının tek ikmal yolu havadan yapılabilirdi ve çok zor ve yetersizdi.

Savaş ilerledikçe bu yolla yapılan malzeme, cephane ve yiyecek ikmalleri de azalmaya başladı. Öncelikle bu hava sahası Japon Hava Kuvvetleri tarafından kontrol altına alındı. Havadan yapılan ikmallerin çoğu, zaten aşağıdaki Japonlar'ın eline geçiyor ve onların işine yarıyordu.

İki bin kilometre derinlik içine dağılmış yedi grup halindeki İngiliz komandoları aksayan ikmal nedeniyle büyük sıkıntı içindeydi. Ayrıca yerlerinin tespit edilmemesi için uyguladık-

ları telsiz ve radyo kullanmama yasağı, hareket etme yeteneklerini engelliyordu.

Grup komutanları giderek artan bu sıkıntılar ve daralan Japon çemberi nedeniyle yeni bir taktik geliştirdi. Bu taktik, birliklerin daha da küçülerek kendi başlarına hareket etmesiydi. Bu uygulama, her şeyden önce küçük birimlere büyük bir serbestlik sağlıyordu ve ayrıca hedef küçülttükleri için Japon avcı birliklerine kolay bir av olmaktan kurtuluyorlardı.

Her şeye rağmen, bölgeye gelen 3200 asker, Birmanya ormanlarında son derece güç koşullar altında Japonlar'a karşı savaşmayı sürdürerek bir imkânsız başardı.

Yarbay Charles Wingate'nin bu imkânsız gibi görünen harekâtı Japon askeri diktatörlüğün mağrur komutanlarının prestijini o kadar çok sarstı ki, savaşın tarafları arasındaki moral dengesini müttefik güçlerin lehine değiştirdi.

Japonlar'ın yükselen güneşi Birmanya ormanlarının üzerinde durmuş, Japon ordularının yenilmezlik efsanesi bu 3200 cesur asker sayesinde son bulmuştu.

SAVAŞ TARİHİNE GEÇEN OPERASYON...

Savaş tarihine “Wingate Operasyonu” olarak geçen bu gerilla harekâtı, içerik olarak sayısız derslerle dolu olması bakımından önemlidir. Öncelikle hiçbir ırkın ve ulusun diğerlerinden farklı bir üstünlükle yaratılmadığını, herkesin diğeri karşısında eşit olduğunu bütün dünyaya göstermiştir.

İngiliz komandolarının arasında bulunan Hintli, Nepalli gurka askerler, bu vahşi ormanların derinliklerinde, en zor

koşullarda Japonlar'a karşı savaşmış ve kendilerini yenilmez olarak nitelendiren bir ulusun bu içi boş efsanesine son vermişlerdir.

Wingate Operasyonu, az bir kuvvetin koşullara uygun strateji ve taktiklerle daha büyük kuvvetlere karşı başarılı sonuçlar alınabileceğini, plan, öngörü ve moralin ne kadar önemli olduğunu da göstermiştir.

Japonlar, bütün üstünlüklerine ve güçlerine rağmen, Birmanya'nın ormanlarında bu savaşçıları yenememiştir. Hintli gurka ve İngilizler'den oluşan bu savaşçılar, küçük gruplara ayrılıp ormanların karanlık derinliklerinde birer hayalet dönüşerek savaşmış ama asla teslim olmamışlardır.

Dört ay süren bu gerilla savaşının sonunda Yarbay Wingate 1000 askerini kaybetti. Teçhizatları ve cephaneleri tükendi. Yiyecek ve içecek stokları bitti. İkmal kaynakları ve ulaşımı tamamıyla kesildi. Bütün bunlara rağmen gerilla savaşını sürdüren Wingate, haziran başında geri çekilme kararı verdi.

2 bin kilometrelik bir yolu yaya olarak geçen 2.200 komando, yorgunluktan ve gıdasızlıktan bitkin, zayıflamış ve solgun bir yüzle üslerine döndüler.

MORAL VE PSİKOLOJİK ETKİSİ...

Wingate bir imkânsız başarımış, Japonlar'ın en saldırgan dönemlerinde, kendilerini yenilmez olarak gören ordusunun içine kadar sızarak onların morallerini bozmuştur. Wingate Operasyonu hiç kimsenin yenilmez olmadığını göstermesi açısından müttefik güçlere ve halklarına da moral kaynağı olmuştur.

Operasyon az bir kuvvetin iyi bir teçhizat ve taktikle savaşarak düşmana karşı psikolojik üstünlük sağlanacağını kanıtlayan bir harekât olarak askeri literatürlere geçmiştir.

Olağanüstü zor koşullarda sürdürülen bu savaş, II. Dünya Savaşı'nın daha sonraki evreleri için çok önemli bir örnek oluşturmuş, her iki taraf da bu savaştan esinlenip bu tür operasyonların önemini kavrayarak benzer nitelikli komando ve özel hareket birlikleri oluşturmuştur.

Özellikle Almanlar bu örnekten yola çıkarak, her tümen ve tugay içinde bu tür operasyonel faaliyetlerde bulunacak tabur veya alaylar kurmuş ve eğitmiştir.

Yrb. CHARLES WINGATE...

“Gerilla Savaşına İsmi Verilen Subay”

II. Dünya Savaşı'nın ilk yıllarında büyük bir üstünlük gösteren Japonlar'ın yenilmezlik efsanesine son veren İngiliz subayı Yarbay Charles Wingate'nin son resmi.

II. Dünya Savaşı'nın ilk yıllarında İngiliz Kara Kuvvetleri, Alman ordularına karşı neredeyse tek başına savaştı. Bu savaş sürecinde ismi öne çıkan kara ordusu istihbarat subaylarından C. Wingate'nin çok parlak bir sicili vardı.

Özellikle Ortadoğu'da Arabistan ve Mısır'da çok önemli faaliyetlerde bulunan Wingate, bu bölgede İngiliz Ordusu'nun ünlü Lawrens'ten sonra gelen ikinci ismi olarak tanınıyordu. İstihbarat ve özel nitelikli operasyonlar konusunda önemli bir uzman olan C.Wingate, bu alandaki kariyeri ile ordu içinde saygın bir isme sahipti.

II. Dünya Savaşı'nda Kuzey Afrika'da önemli görevlerde bulunan Wingate, gerilla faaliyetleri konusunda deneyimleri ile dikkat çeken itibarlı bir subaydı. 1903 doğumlu Wingate, 1943 yılının başlarında İngiliz Genelkurmayı'na hazırladığı özel bir operasyon planı ile geldi.

ORDUNUN EN SAYGIN SUBAYI...

Japonlar'ın savaşa katılması ve Pasifikler'de, Kore, Çin, Hindi, Malezya, Birmanya ve birçok bölgeyi işgal etmesi Almanya, İtalya ve Japonya'ya karşı savaşan müttefik kuvvetleri ve ülkeleri üzerinde büyük bir moral çöküntüsüne yol açmıştı.

Japonlar, korku yaratan saldırganlıkları ve güçleri ile batı dünyasında psikolojik bir üstünlük sağlamıştı. Yarbay C.Wingate, Japonlar'ın kendilerine karşı duydukları büyük özgüveni ve "Japonlar yenilmez" efsanesini kırmak ve böylece batı dünyasına ve cephelerde savaşan müttefik askerlerine yeni bir moral kazandırmak için bir plan hazırlamıştı. Ne

var ki plan, son derece riskli ve gerçekleştirilmesi neredeyse imkansız görünüyordu.

İngiliz Genelkurmayı C. Wingate'nin üstün yetenekli bir subay olması ve ordu içinde saygı duyulan bir kariyere sahip olması nedeniyle bu planı kabul etti. İşte bu andan itibaren askeri tarihlerde ve savaş literatürlerinde özel bir yeri olan Wingate Operasyonu başladı.

Konvansiyonel nitelikli II. Dünya Savaşı'nın içinde yer alan Wingate Operasyonu, daha sonraki yıllarda yapılacak olan gerilla savaşları için model olacaktı.

Yarbay. C. Wingate, kurduğu eğitim kampında bu savaşta yer alacak olan İngiliz, Hintli ve Nepalli gurkalardan oluşan gönüllüleri ağır bir eğitimden geçirdi. Gönüllü komandolar, nemli, karanlık ve tehlikelerle dolu ormanların derinliklerinde savaşacak bilgi ve beceriye sahip hale gelince, 8 Şubat 1943'te operasyon başladı.

TARİHE GEÇEN GERİLLA SAVAŞI...

3200 komando, 850 katıra yüklenmiş teçhizat, cephane ve erzakla Çin Hindi üzerinden 2000 kilometrelik bir yolu yürüyerek çok zor bir yolculuk yaptıktan sonra, Japonlar'ın arkasına dolanarak amansız bir gerilla savaşı başlattılar.

Yerlerinin Japonlar tarafından tespit edilmemesi için telsiz ve radyo kullanmayan birlikler dört ay süre ile Japonlar'a karşı savaştılar.

Bu gerilla savaşı bütün dünyada geniş bir yankı uyandırdı. Japon hatlarının arkasına sızmayı başaran ve ormanların derinliklerinde en güç koşullarda savaşan bu askerler, müttefik

kuvvetlerin askerlerine Japonlar'ın da yenilebileceğini göstererek, batı dünyasının morallerini düzeltti.

Wingate Operasyonu, Japonlar'ın psikolojik ve moral üstünlüğüne son veren bir hareket olmuştur. Askeri açıdan ise iyi teçhizatlı ve eğitimli askerlerin her koşulda başarılı olabileceğini, iyi organize edilmiş gerilla birliklerinin büyük askeri güçler karşısında iyi sonuçlar alabileceğini göstermiştir.

Dört ay süren yıpratıcı bir savaş sonrasında bin komandosunu kaybeden Yarbay C. Wingate, geri çekildiğinde Japonlar'ın yenilmezlik efsanesi de sona ermişti. Yarbay C.Wingate 24 Mart 1944'te Hindistan'dan İngiltere'ye dönerken Kuzey Batı Hindistan'ın Manipur bölgesinde düşen askeri uçakta dokuz arkadaşı ile birlikte öldü.

TARTIŞMALAR VE GERÇEKLER...

Ölümünden yıllar sonra, Wingate Operasyonu konusunda bir tartışma meydana geldi. Operasyonu eleştirenler, operasyonun sürmesinin kesin bir başarısızlıkla sonuçlanacağını, Wingate'nin beklenmedik ölümünün onu böyle bir sondan kurtardığını ileri sürdüler.

Wingate'yi savunanlar ise onun gerilla savaşını zaferle sonuçlandıracağından emin olduklarını söylediler.

Bütün bu tartışmaların ötesinde Yarbay C. Wingate, arkasında başarılarla dolu bir geçmiş ve II. Dünya Savaşı'nın başlarında yenilmez olarak nitelenen Japonlar'ın psikolojik üstünlüklerine ve kendilerini beğenmişliklerine son veren asker olarak savaş tarihine geçmiş; ayrıca bütün dünyaya model

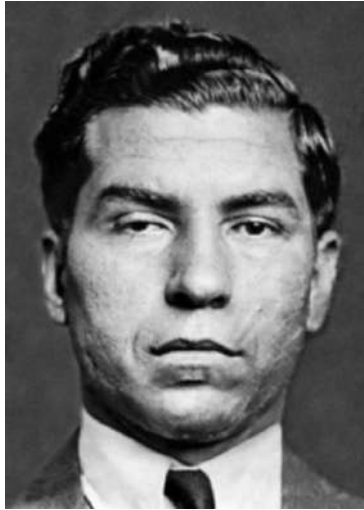
olacak bir gerilla savaşını gerçekleştirerek adını savaş tarihine yazdırmıştır.

Wingate Operasyonu bütün dünyaya hiçbir gücün yenilmez olmadığını gösteren bir örnek olmuş, inançlı, iyi eğitilmiş, teçhizatlı küçük birliklerin, büyük orduların karşısında başarılı olduğunu kanıtlamıştır. Daha sonraki yıllarda Çin’de, Vietnam’da Küba ve Latin Amerika lkelerinde inançlı ve iyi eğitimli küçük gerilla grupları, büyük ordular karşısında Yarbay. C. Wingate modeli gerilla savaşları ile başarılı olmuşlardır.

Bölüm: 5

“L” OPERASYONU

“Mafya – FBI İşbirliği”

*Amerika’da yeraltı dünyasının en büyük örgütü
Mafia’nın ünlü ismi Lucky Luciano, II. Dünya Savaşı’nın
kaderini değiştirecek büyük bir operasyonda başrol oynadı.
Amerikan Ordusu Mafia ile yaptığı gizli anlaşma sonucu
Sicilya’ya çıkarma yaparak İtalya’yı işgal etti.*

Gizli Operasyonlar Tarihi'nin bu bölümünde dünyanın en büyük suç örgütü olan Mafia ve Amerika'nın Federal İstihbarat ve Güvenlik Teşkilatı arasındaki akıl almaz işbirliği ile gerçekleştirilen Sicilya çıkarması yer alıyor.

II. Dünya Savaşı'nı müttefik kuvvetlerin lehine çeviren bu operasyon, dünyaca ünlü Mafia suç örgütü ile Amerika Birleşik Devletleri'nin güvenlik ve istihbarat örgütü olan FBI arasında yapılan gizli bir anlaşma sonucu gerçekleşmiştir.

İtalya'nın uç noktası olan Sicilya yarımadasına yapılan bu çıkarma, Almanlar'ın batı cephesinin çökmesine yol açmış, Sicilya'dan yukarıya doğru ilerleyen müttefik kuvvetler, İtalya'nın derinliklerine sarkarak Alman ordularını bozguna uğratmışlardır.

Batı Avrupa cephesinde yenilgiye uğrayan Alman orduları, hızla geri çekilmek zorunda kalınca çok ağır kayıplar vermiştir.

Müttefik kuvvetler, savaşın kaderini değiştirecek kadar stratejik öneme sahip Sicilya'ya çıkarma yapılması gerekliliği ortaya çıkınca, genel bir durum değerlendirmesi yaptılar.

Çizmenin ucu olan yarımada ve Kuzey İtalya, Alman ordularına bağlı güçlü tümenler tarafından tam anlamıyla kontrol altında tutuluyordu. Bunu gören müttefik komutanlık karargâhı, buraya yapılması düşünülen çıkarma harekâtının çok tehlikeli ve riskli olacağını düşündü.

Bütün istihbarat raporları ve yapılan keşifler bu risk faktörünü doğruluyordu.

II. Dünya Savaşı'na Almanya'nın müttefiki olarak katılan İtalya'da ise işler iyi gitmiyordu. Hitler'in yakın dostu ve

Faşist Partinin kurucusu Benito Mussolini İtalya'yı felakete sürüklemişti.

İtalyan orduları daha savaşın başında Yunanistan ve Libya'da hiç beklemedikleri ölçüde ağır yenilgiye uğradılar. İngiliz ve Amerikan birliklerinin Afrika çıkarmasından sonra, Alman ve İtalyan birlikleri burada yenilgiye uğrayarak ya esir düştüler ya da Avrupa kıtasına geri çekilmek zorunda kaldılar.

İTALYA HATASININ BEDELİNİ ÖDÜYOR...

1943 yazının başlangıcında durum İtalya için iyice kötüleşmişti. İtalya, Kuzey Afrika'da bütün varlığını kaybetmiş; Rusya cephesinde, Alman Ordusu'na yardım için gönderilen İtalyan Ordusu Stalingrad'da Kızılordu tarafından ağır bir yenilgiye uğratılarak yok edilmişti. İtalya, faşist lider Mussolini'nin arkasında girdiği maceranın bedelini çok ağır bir şekilde ödüyordu.

Mussolini'nin tartışmasız diktatörlüğü artık sona ermek üzeriydi. Kral Emanuele ve hükümet, İngiltere ve Amerika ile gizliden temaslar kurarak İtalya'nın teslim olmasını görüşmeye başlamıştı.

Ancak bütün bunlara rağmen İtalya, hala büyük ölçüde Alman Ordusu'nun denetimi altındaydı. Roma'nın kuzeyine konuşlanmış üç Panzer tümeni ve İtalyan çizmesinde mevzilenmiş Alman zırhlı birlikleri her an müttefiklerle bir teslim anlaşması için gizliden görüşmeler yapan İtalyan hükümetini bir anda silip süpürebilirdi.

Bu gerçeğin farkında olan Mussolini'nin muhalifleri, Almanlar'la dostane ilişkilerini sürdürmeye çalışıp savaşın

sonuna kadar yanlarında olacaklarını söyleyerek Almanlar'ı oyalamaya çalışıyordu. Her iki taraf da birbirlerine olan güvenlerini kaybetmişti.

Hitler, bir ara İtalyan hükümetinin bir darbe ile devrilmesini ve Kral Emanuele ile birlikte bütün hükümet üyelerinin tutuklanmasını düşündü. Ancak bunun, Almanlar'ın İtalya'daki durumlarını daha da zora sokacağı uyarısı üzerine bundan vazgeçti.

Bunun yerine İtalya'daki Alman birliklerinin takviye edilmesi için, Rus cephesindeki sıkışık duruma rağmen buradan çekilen birlikler İtalya'ya kaydırıldı.

İki taraf da, dost görünümü altında gizliden gizliye birbirlerine karşı önlem alıyorlardı. İtalya hükümeti, İngiliz ve Amerikalılar'a teslim olmak için görüşmelerini hızlandırırken, Almanlar da birliklerini takviye ederek İtalya'daki yönetime el koyacak güce ulaşmıştı.

İTALYA'NIN ZAYIF HALKASI: SİCİLYA...

Müttefik kuvvetleri bu gelişmeleri yakından takip ediyordu. Almanlar'ı yenilgiye uğratmak için İtalya'da mutlaka bir cephe açılması gerekiyordu. Halkanın en zayıf yeri ise Sicilya yarımadasıydı. Çizmenin bu en ucu Almanlar'ın en zayıf olduğu noktaydı. Buraya yapılacak bir çıkarma Kuzey İtalya'da mevzilenmiş güçlü Alman birlikleri tarafından takviye edilmesi oldukça zor olacak bir uzaklıktaydı.

Müttefik çıkarması için seçilen en uygun yer Sicilya'ydı, ancak beklenmedik bir sürprizle karşılaşmamak için bu bölgenin çıkarma için güvenli bir hale getirilmesi gerekiyordu.

Amerikan istihbarat servisleri yapılacak çıkarmanın başarılı olmasını sağlayacak en önemli faktörün, çıkarma öncesi Sicilya'nın güvenli bir hale getirilmesi olduğuna dikkat çekiyordu. Aksi halde, batı cephesinin çok önemli bir operasyon alanı olan Sicilya çıkarması, müttefik kuvvetler için büyük bir facia ile sonuçlanabilirdi.

Müttefik komutanlığı da bu tehlikenin farkındaydı. Bu çok önemli sorunun çözülmesi için, en başta FBI olmak üzere bütün istihbarat örgütleri yoğun bir araştırmaya girişti. Zamanın çok önemli olması nedeniyle bu sorunun bir an önce aşılması gerekiyordu.

MAFIA'NIN DOĞDUĞU TOPRAKLAR...

İtalya'nın güney ucundaki Sicilya'nın, coğrafi özelliği nedeniyle stratejik öneme sahip olması, bölgeyi her zaman için hedef haline getirmişti. Sicilyalılar bölgelerini önce Finkeliler, Yunanlılar, Romalılar ve Bizanslılar'a karşı savunmuş; daha sonra ise Araplar, Fransızlar, Avusturyalılar ve Almanlar'a karşı savaşmışlardı. Yüzyıllar boyunca sürekli istila tehdidi ile karşı karşıya yaşayan Sicilyalılar, kendi aralarında geliştirdikleri dayanışma ve örgütlenme yetenekleri ile ayakta kalmayı başarmıştı.

Dünyanın en etkin ve kanlı yeraltı örgütü olan Mafia bu topraklarda doğmuş ve gelişmiş, oradan da Amerika'ya geçerek bütün dünyaya yayılmıştır.

Bir başka tanımlama ile dünyanın en büyük suç örgütünün anavatanı Sicilya'dır. Üç yüz yıl önce Sicilya'da kurulan ve burada gelişen bu suç örgütü, bölgede "Şerefli Dernek" anlamına gelen "Cosa Nostra" olarak bilinir.

Sicilya’da, kendine özgü bir yapılanması ve hiyerarşisi olan bu yeraltı örgütüne karşı büyük bir savaş açan İtalya diktatörü Mussolini, oldukça kanlı geçen bu süreçte Mafia’ya büyük zarar vermiş ve örgütün nefretini kazanmıştı.

19. Yüzyıl’ın sonlarında Amerika’ya giden İtalyan göçmenleri ile bu ülkeye gelen Mafia örgütü New Orleans’ta ortaya çıktı. Amerikan tarzı yaşam biçimi ve ticari koşullara çok çabuk ayak uyduran Mafia, çok kısa bir zaman içerisinde hızla gelişti. Yasadışı her türlü faaliyetlere el atan Mafia, cinayet, uyuşturucu, fuhuş gibi suçlar üzerinde egemenlik kurdu.

Suç dünyasının an acımasız ve en kanlı örgütü haline gelen Mafia, siyasi ve ticari alanlarda da etken olarak büyük nüfuz kazandı. Yasadışı yollardan kazandıkları paraları aklamak için yasal şirketler kuran Mafia, iş dünyasında saygıdeğer işadamları görüntüsüne bürünerek işlerini yürüttü.

MAFIA’IN EFSANE İSMİ: LUCKY LUCIANO

Zaman zaman suç aileleri arasında çıkan kanlı çatışmalar ve suikastlerle Amerika’nın huzurunu kaçıran Mafia, 1930’lu yıllarda Amerika Birleşik Devletleri’nin en büyük suç örgütüydü.

1931’de New York’ta faaliyet gösteren Mafia ailesinin başında olan Lucky Luciano, diğer Mafia ailelerine karşı acımasız bir savaş başlatır. Uzun bir süre devam eden bu kanlı çatışmalar sırasında sayısız cinayetler işlenir. Suç dünyası içinde yer alanlar arasındaki bu kanlı hesaplaşma, Luciano’nun zaferi ile sonuçlanır. Luciano, artık Amerika’nın en güçlü suç örgütünün tek patronudur.

En başta uyuşturucu ve kaçakçılık olmak üzere Amerika'daki bütün yasadışı işler artık Lucky Luciano'nun krallığını ilan ettiği Mafia'nın tekelindedir.

Ne var ki Luciano bunlarla yetinmez ve suç imparatorluğunu büyütmek için her türlü karanlık işe el atar. Luciano'nun bu doymak bilmeyen iştahı, 1936 yılında başına iş açar.

FBI'nın uzun uğraşlarla kurduğu tuzağa düşen Luciano, altmış yılı bulan bir hapis cezası ile kendini yüksek güvenlikli Clinton Cezaevi'nin beton hücresinde bulur. Luciano'nun bundan sonraki hayatı, bu dört duvardan oluşan soğuk hücrede geçecektir. Lucky Luciano'nun bu hapishaneden kurtulabilme umudu ve şansı hiç yoktur. Ancak, hiç kimsenin aklının ucundan bile geçmeyen bir gelişme meydana gelir.

FBI, LUCIANO'NUN KAPISINI ÇALIYOR...

1942 yılının sonbaharında Luciano'nun Clinton Cezaevi'ndeki hücresine FBI'ın gönderdiği bir avukat gelir. Avukat, aslında bir FBI yetkilisidir ve cezaevi müdürü tarafından Luciano ile özel olarak görüştürülür. Görüşmenin içeriği hiç kuşkusuz bir devlet sırrıdır. Ama daha sonra olayların gelişmesi ile birlikte bu görüşmenin içeriği ile ilgili sırlar yavaş yavaş ortaya çıkar.

Amerika Birleşik Devletleri, Luciano'dan müttefiklerin Sicilya'ya yapacakları çıkarma için Mafia'nın yardımını istemektedir. Avukat, Mafia'nın bu yardımı karşılığında Luciano'ya özgürlüğünün verileceğini teklif etmiştir.

Açıkçası, Amerika Devleti, Sicilya çıkarmasına Mafia'nın yardımını karşılığında ömür boyu hapse mahkum Luciano'yu

serbest bırakacaktır. Luciano bu teklifi kabul eder, sonuçtan iki taraf da memnundur. Avukatın hapisshaneden ayrılmasından kısa bir süre sonra, Luciano çok rahat bir cezaevine nakledilir.

New York'ta Albany yakınlarındaki Great Meadows hapisshanesine nakledilen Luciano, burada oldukça rahat bir ortama kavuşur. Ziyaretçileri için konulan sınırlama kaldırılır, hatta bazı geceler dışarıya bile çıkmaya başlar.

Bu arada Sicilya'da, Lucky Luciano ile yapılan anlaşma gereği, yerel Mafia örgütünün liderleri harekete geçmiştir. Mussolini'den ağır bir darbe yiyen ve yok olmanın eşiğine gelmiş olan örgüt için bu anlaşma, yeniden doğmak anlamına gelmektedir. Sicilya Mafiozalarının Mussolini yönetimine karşı duydukları derin nefreti kendileri için kullanmayı planlayan Amerika başarılı olmuştur.

Luciano'nun talimatı üzerine, Sicilya Mafiası Amerikan istihbarat elemanları ile işbirliğine başlar. Mafia'nın görevi, müttefik güçlerinin batıdaki son hedefi olan Palermo'ya kadar olan yolu, çıkarma birlikleri için açmaktır. Mafia bu görevi kendine has yöntemlerle yerine getirmeye başlar.

MAFIA ORDUNUN ÖNÜNÜ AÇIYOR...

Kritik yerlerde görevli İtalyan subaylar ve askerler para ile satın alınırken, kimileri de korkutularak mevzilerini terk etmeleri sağlanır. Mafia bütün örgütü harekete geçirerek, benzer yöntemlerle çıkarmanın yapılacağı 20 Temmuz gününe kadar müttefik kuvvetler için var gücü ile çalışır ve hiçbir direniş örgütünün yapamayacağı ölçüde, kendisine verilen görevi yerine getirir.

Amerika ve müttefik kuvvetleri durumu yakından izler, elde edilen sonuç beklediklerinin çok ötesindedir. Çünkü bütün çıkarma operasyonlarında ön önemli etken, yerel halkın desteğini kazanmaktır. Eğer bu destek yeteri kadar iyi sağlanamazsa, çıkarma hareketinin başarı ile sonuçlanması tehlikeye düşer. Mafia, müttefik ordusuna bu desteği fazlası ile sağlamış, Sicilya'yı çıkarma için hazırlamıştı.

Artık büyük Sicilya çıkarması için geriye sayım başlamıştır. Operasyonun başlayacağını gösteren şifreli işaret önceden belirlenmiş olan ve ünlü Mafiozaların yaşadığı Villaba köyünün üzerine küçük bir paraşütle uçaktan atılır.

Uçağı izleyenler, düşen paketi hemen Don Calo olarak tanınan Calogero Vizzini'ye götürürler. Calogero Vizzini, gerçekte Sicilya Mafia'sının "Capo" su yani "baba"sıdır. Paraşütle atılan küçük paketin içinde ipek bir mendil ve ucunda eski usulpla işlenmiş bir "L" harfi bulunmaktadır.

İPEK MENDİLDEKİ "L" HARFLİ ŞİFRE...

Ucunda "L" harfi bulunan ipek mendille birlikte gelen şifrede " İneklerle yük arabaları 20 Temmuz'da orada olacak " denilmektedir. Bu cümlede kastedilen inekler, müttefik ve Amerikan askerlerini, kamyonlar ise tankları ve zırhlı araçları simgelemektedir.

Sicilya Mafia'sının Babası Calogero Vizzini bu şifreyi hiç bekletmeden yardımcısı Genco Russo'ya yollar. Şifre hemen çözülür ve bütün Mafia grupları çıkarmaya yardımcı olmak için hazırlanır.

20 Temmuz, günü büyük Sicilya çıkarması başlar. Bir Amerikan zırhlısı, Luciano'nun en becerikli tetikçisi Dami-

ano Lumina'yı Sicilya'ya getirir. Lumina'nın görevi Sicilya Mafiası'nın önde gelenleri ile gerekli irtibatı sağlamaktır.

Amerika çıkarma birliklerinin yüzde on beşi İtalyan ve Sicilyalılar'dan meydana gelmiştir. Bu kadar büyük oran tabii ki bir rastlantı değildir. Bu bölgenin özel niteliği nedeniyle İtalyan asıllı askerlerin sayısı fazla tutulmuştur. Bu oranın içinde çok sayıda Mafia üyesinin bulunması da bu nedenle doğal karşılanmalıdır.

Amerikan ve İngiliz birlikleri, Mafia'nın büyük yardımları ile Sicilya çıkarmasını büyük bir başarı ile gerçekleştirir. Bu arada İtalya Kralı Emanuella ile görüşmek için saraya giden İtalya'nın Faşist "Duce"si Benito Mussoluni tutuklanmış ve müttefik kuvvetlerine teslim edilmek üzere bilinmeyen bir götürülmüştür.

BİR İTALYAN GANGSTERİN MARİFETİ...

Almanlar, Sicilya çıkarmasının bu kadar kolay ve çok başarılı bir şekilde yapılmasını anlayamamışlardı. Çıkarmaya yataklık yapan ve destek olan Mafia'nın bu işteki rolünü hiç kimse bilmiyordu. Müttefikler, batı cephesindeki bu başarılarını, New York'u haraca bağlayan bir İtalyan gangstere borçlu olduğunu nereden bilebileceklerdi ki?

17 Ağustos'a kadar müttefik kuvvetleri bütün Sicilya'yı işgal ederek kontrolleri altına aldılar. 2 Eylül'den itibaren de Messina Boğazı'nı geçerek İtalyan yarımadasına çıktılar. Müttefik güçleri, burada gözetleme ve ileri karakol görevi yapan bir alay büyüklüğündeki Alman kuvvetlerini geri çekilmeye mecbur ederek, kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Alman

birlikleri, darbe etkisi yapan bu saldırı karşısında tutunamaya-
rak panik içinde Roma'ya doğru geri çekilmeye başladı.

Müttefik kuvvetlerin Sicilya operasyonundan en karlı çıkan Mafya oldu. İtalyan diktatörü tarafından köşeye sıkıştırılıp ortadan kalkma noktasına gelen Mafia, müttefik güçlere destek vererek, Almanlar'ın kovulmalarına yardımcı oldukları için İtalyan halkı tarafından sempati duyulan bir örgüt olmuştu.

SAVAŞIN GALİBİ MAFIA OLUYOR...

Böylece bir taşla iki kuş vuran Mafia, bir yandan da Alman ve Amerikan depolarını yağmalayarak kaybettiği eski gücüne kuvvuştü.

8 Eylül sabahı, İtalya müttefik kuvvetlerine kayıtsız şartsız teslim olduğunu açıkladığında, bütün Sicilya ayaktaıdı. Almanlar kendilerini dost ve müttefikleri İtalya tarafından ihanete uğramış hissediyorlardı.

Alman ve İtalyan birlikleri arasında küçük çaplı çatışmalar başladı. Ancak kuzeyde güçlü durumda olan Almanlar, kısa bir zaman içinde duruma hakim olup İtalyan askerlerini silah-tan arındırarak askerleri evlerine göndermeye başladılar.

İtalya kralı, hükümet üyeleri ve önde gelen generaller ve politikacılar Amerikalılar tarafından Adriyatik üzerinden kaçırılarak, Almanlar'ın eline düşmekten kurtarıldı.

Bu arada Alman Ordusu'nu kuşatmak üzere Napoli'nin güneyindeki Salerno kıyılarına ayak basan 5. Amerikan Ordusu ileriye doğru harekete geçti. Almanlar, müttefikleri İtalya'yı

kaybetmiş ve batıdaki bu önemli cephede tek başlarına kalmışlardı. Kaçınılmaz son adım adım yaklaşıyordu.

VE MAFIA YENİDEN DOĞUYOR...

Böyle bir trajik sonuç alınmasında Mafia'nın başrolü oynadığı gerçeğinin Almanlar'ın aklına gelmesi imkânsızdı. Mafia bu savaşın sonunda yok olmaktan kurtulmuş ve bütün İtalya'da ve özellikle Sicilya'da serbest hale gelmiştir.

Mafia, kısa bir süre içinde Diktatör Mussolini'nin örgütü verdiği büyük zararları onaracak ve Sicilya'daki eski gücüne kavuşacaktır

Müttefik kuvvetleri, Mafia'ya mükâfat olarak kendilerine İtalya'nın kapısını açan bu suç örgütünün yaptıklarını görmezden gelir.

Bu durum Mafia'yı kısa bir sürede herkesin korktuğu bir suç örgütü haline getirir. Bu operasyonda başrol oynayan Lucky Luciano ise Amerikalılar'a yaptığı iyiliğin karşılığını görür. Karışık birtakım hukuki işlemlerden sonra özel bir kararla Luciano'nun 60 yıl olan hapis cezası 9,5 yıla indirilir. Bu süre, tam tamına Luciano'nun hapse yattığı sürenin karşılığıdır. Luciano bu şekilde cezasını çekmiş olur ve Sicilya çıkarmasından birkaç gün önce tahliye edilerek özgürlüğüne kavuşur.

1946 yılının Şubat ayında Amerika'dan sınırışı edilerek İtalya'ya gönderilen Luciano, İtalya'daki Mafia krallığının başına gelir ve 1962 yılında eceli ile ölene kadar Napoli'de hüküm sürer. Mafia, Lucky Luciano zamanında uluslararası bir suç örgütü haline gelir.

Mafia lideri Luciano yaptığı iyiliğin karşılığı olarak hapisten tahliye edildi. Luciano, Napoli’de Mafia kralı olarak mutlu bir hayat sürdürdü ve kendi eceli ile yatağında öldü.

Sicilya operasyonu, Makyavel’in “Hedefe ulaşmak için her yol meşrudur” sözünün doğruluğunu kanıtlayan olaylardan sadece biridir. İnsanlık var oldukça Makyavel’in bu öngörüsü tekrarlanıp duracaktır.

Bölüm: 6

İSRAİL VE MOSSAD OPERASYONLARI

Ortadoğu'nun efendisi: Siyonist İsrail devleti çok güçlü bir ordu ve istihbarat örgütüne sahip

1948 yılında kurulan İsrail devleti o günlerden bugüne dünyanın en gelişmiş istihbarat teşkilatı MOSSAD ve diğer özel operasyon birimleri ile sayısız gizli operasyonu gerçekleştirmiş bir ülkedir.

2010 yılında, abluka altında tutulan Gazze'ye insani yardım götüren Mavi Marmara Gemisi'ne uluslararası sularda operasyon düzenleyerek dokuz sivil Türk vatandaşını öldüren İsrail, bütün dünyanın gözleri önünde devlet terörünü uygulamaktan çekinmeyen tek ülkedir.

Helikopterle Mavi Marmara Gemisi'ne inen İsrail komandolarının üzerinde, operasyon sırasında öldürecekleri kişilerin fotoğrafları ve kimlik bilgileri olan bir kitapçık bulunuyordu. Gemiye ele geçirip herkesi enterne eden İsrail komandoları, ışıkları söndürdükten sonra MOSSAD'ın hazırlayıp kendilerine verdikleri bu kitapçıkta isimleri ve fotoğrafları bulunan kişileri infaz etti.

2. Dünya Savaşı sonrasında Filistin'de İsrail devletini kuran Yahudiler, yayılma stratejilerini “askeri müdahale” üzerine kurdular. Bunun anlamı, İsrail'in teorik olarak varlığını sürdürmesini ve yayılmasını saldırganlık ve savaş yolu ile gerçekleştirebileceğidir. İsrail, bu nedenle de savaş ve şiddeti bir devlet politikası haline getirmiştir.

İsrail, kuruluş tarihi olan 1948'den bu yana sürekli olarak topraklarını genişletti ve Ortadoğu bölgesinin en güçlü devleti haline geldi. İsrail, bunu, uyguladığı devlet terörü ve batı dünyasında çok etkin olan finans kapital gücü sayesinde gerçekleştirdi.

İsrail, devlet terörünü sistematik bir hale getirmiş ve Naziler'i aratmayan bir kıyıcılıkla uygulayan tek devlettir.

Hitler'in ve Naziler'in ölüm kamplarında soykırıma uğrayan Yahudiler, ne yazık ki Filistin halkına karşı Nazi yöntemlerine benzer şiddet ve terör uygulayarak bölgedeki egemenliğini sürdürmektedir.

Terör, suikast ve her tür özel nitelikli operasyon, İsrail devletinin uzmanlık alanıdır. Uyguladığı terör konusunda kendini ayrıcalıklı gören, batı ve özellikle Amerika tarafından korunup kollanan İsrail devletinin, sayısız insanlık suçu ve insan hakları ihlallerine devam etmesine karşın, Birleşmiş Milletler ve Avrupa Birliği bunları sadece seyretmekle yetinmektedir. Çünkü İsrail kendi aleyhine alınmış hiçbir kararı uygulamadığı gibi, ciddiye bile almamaktadır.

PROPAGANDA HEGEMONYASI...

Çok büyük bir propaganda gücüne sahip olan İsrail ve siyonist siyaset, bütün dünyada ve özellikle Amerika'daki etkin gücü sayesinde. İsrail gizli servislerinin yaptığı katliamları ve suikastları örtbas ederek, Filistin halkının meşru direnişini dünyaya terör olarak yansıtmaktadır.

Şiddeti ve terörü devlet politikası haline getiren İsrail'in tarihi, cinayetler, suikastlar, toplu katliamlarla doludur.

İsrail devleti gizli ve açık kurumları ile öldürme ve katliamla o kadar özdeşleşmiştir ki, 1973 savaşında İsrail ordusunun Başkomutanlık Hahamı Abraham Lvidan tarafından yazılan ve daha sonra ordunun çeşitli kademelerine dağıtılan bir kitapçıkta şöyle bir ifadeye yer verilmiştir:

“Kuvvetlerimizin savaş, takip veya bir akın sırasında karşılaşılan siviller, bize karşı koyabilecek durumda olup olmadıklarının belirlenememesi halinde öldürülebilirler ve hatta

Halachi² standartlarına göre öldürülmelidirler. Medeni olduğu izlenimi veriyor dahi olsa hiçbir Arap'a hiçbir koşulda güvenilmemelidir.”

Metnin içeriğinden anlaşıldığı gibi, öldürme ve katliamların Yahudi dininin kitabına göre yapılmasını buyuran bir din adamı anlayışı, sadece siyonist İsrail'e mahsustur.

İsrail'in tarihi, gerçek anlamda bir terör tarihçesi gibidir. İsrail'in ilk kuruluş tarihinden bu yana kadar geçen süre içinde İsrail gizli servisleri sayısız operasyon gerçekleştirmiş, bunun sonucunda, bu konuda uzman bir teşkilat ve organizasyona sahip olmuştur.

İsrail'in Naziler'i aratmayan şiddetteki bu operasyonlar arasında 9 Nisan 1948 tarihindeki “Deir Yassin Katliamı” olarak bilinen operasyon, daha sonra İsrail Başbakanı olan Menahem Begin'in liderliğini yaptığı “Irgun” örgütü tarafından yapılmıştır.

Deir Yassin isimli Filistin köyünde yaşayan halk, Nazi SS birliklerinin yaptığı vahşetin benzeri bir şekilde katledildi. Operasyonu baştan sona yöneten Begin, daha sonraki yıllarda bu katliam ile ilgili yaptığı açıklamada “Deir Yassin zaferi olmasaydı İsrail devleti kurulamazdı” diyecekti.

İSRAİL'İN DEMİR YUMRUĞU...

İsrail devletinin demir yumruğu olarak nitelenen teşkilatı MOSSAD, dünyanın en iyi istihbarat ve operasyon yapma

2 Halachi: Tevrat'ın tefsirinden oluşan ve Yahudilerin dinini ve medeni kanunlarının külliyesini teşkil eden yazılardan meydana gelmiş, “Talmud” a uygun anlamında.

özelliğine sahip örgütüdür. Amerika'nın ünlü "Merkezi Haber Alma Teşkilatı" CIA'den bile güçlü olan siyonist İsrail'in istihbarat teşkilatı MOSSAD, bilinen sınırların da ötesinde ürkütücü bir güce sahiptir.

1 Eylül 1951 yılında David Ben Gurion tarafından İsrail Dışişleri Bakanlığı'ndan bağımsız bir örgüt olarak kurulan MOSSAD, o günden bu güne herkesin varlığını bilmesine karşılık her zaman koyu bir karanlığın içine saklanmıştır.

Siyonizmin öldürücü demir yumruğu olarak ün yapan MOSSAD'ın, bu bilenen ama bilinmezden gelen ürkütücü gücü siyonizmin en korkutucu silahı olmuştur.

İsrail'in kendine özgü siyasal yapılanması içinde MOSSAD çok özel bir konuma sahiptir. İsrail devletinin bütçesinde MOSSAD'a ait hiçbir kayıt bulunmaz. Bu ürkütücü teşkilatla ilgili hiçbir kayıt ve bilgi yoktur. Başkanının adı, görev yaptığı süre bilinmez ve açıklanmaz. Örgütün harcamaları, operasyonları, personel sayısı, görev alanları da bilinmez ve hiçbir siyasal makam tarafından denetlenmez.

Daha açık bir tanımlama ile MOSSAD neredeyse tamamen denetim dışında faaliyet gösterir. Görünürde yasal olarak başbakanın sorumluluğundadır ancak bu teşkilatın gerçekleştirdiği eylemlerden ve operasyonlardan başbakanın haberi ve onayı olması gerekmez.

Kamuoyunun ise hiçbir şeyden haberi yoktur. MOSSAD'ın faaliyetlerini ve personelini soruşturacak ve denetleyecek hiçbir kuruluş yetki sahibi değildir.

Dünyanın en büyük istihbarat ve operasyon gücüne sahip bu teşkilatı, bu denli üstün ve güçlü hale getiren etkenler, sadece Yahudilere özgü bir özel yapılanmaya bağlıdır.

MOSSAD'ın istihbarat gücü, İsrail dışında dünyanın dört bir yanına dağılmış durumda olan Yahudi cemaatlerinde yer alan gönüllülerin, bu teşkilata her tür konuda hizmet etmesinden kaynaklanmaktadır.

Yüzde yüz Yahudi olan bu gönüllü yardımcılar, MOSSAD terminolojisinde “Sayanim” olarak adlandırılmaktadır. Bunun anlamı ise dünyanın her yerinde MOSSAD için çalışan binlerce ajanın bulunduğudır. MOSSAD böylece, gerektiği kadar ve gereken anda hizmete hazır, siyonizm ve İsrail'e bağlı, çeşitli özelliklere sahip çok sayıda yardımcısı elinin altında bulundurmaktadır.

Bu olağanüstü örgütlenme, MOSSAD'a, bütün dünya ülkelerinde her an kendilerine hizmete hazır, masrafsız ve sadık gönüllü ajanlar vasıtasıyla her türlü operasyonu ve istihbarat toplama işlerini rahatlıkla yapabilme imkânı sağlamaktadır.

MOSSAD ayrıca çok gizli tuttuğu işbirlikçi ajanları ile Filistin ve Arap halkları içinde de istihbarat ve operasyon yapabilme imkânına sahiptir. MOSSAD'ın para va şantaj karşılığı çalıştırdığı Yahudi olmayan bu işbirlikçi ajanlar sayesinde Filistin direniş hareketine ağır darbeler vurabilmektedir.

“ADOLF EICHMANN” OPERASYONU...

MOSSAD'ın tarihe geçen en önemli operasyonlarından biri de, milyonlarca Yahudi'nin Auschwitz ve Birkenau ölüm kamplarında imha edilmesinden sorumlu Nazi kasaplarından Adolf Eichmann'ın saklandığı Arjantin'de bulunup İsrail'e kaçırılmasıdır. Eichmann, İsrail'e getirildikten sonra mahkeme önüne çıkarılmış, işlediği büyük insanlık suçu nedeniyle yargılanarak ölüme mahkûm edilmişti.

Nazi Almanyası'nda Yahudi soykırımını yöneten isimlerden biri olan Eichmann, savaşın ortasında “Nihai Çözüm” olarak adlandırılan Yahudiler'in imha edilmesi planının yürütülmesi için, Hitler ve Goering tarafından özel olarak görevlendirildi.

Polonya'daki Yahudiler'i imha kamplarının iki kurucusu ve yöneticisi : Heydrich ve Eichmann.

Eichmann, Auschwitz temerküz kampını milyonlarca Yahudi erkeği, kadını ve çocuğunu imha edecek şekilde donatarak bir ölüm merkezi haline getirdi. Yahudi soykırımının gerçekleşmesinde önemli bir rol üstlenen Eichmann, savaş sonunda müttefik güçlerin elinden kaçarak kayıplara karıştı.

Savaş suçları mahkemesi tarafından her tarafta aranan Eichmann, Naziler'in kurduğu gizli örgütlerin yardımı ile Arjantin'e gider. Gizli Nazi teşkilatı Eichmann'a emin bir yer,

iş, yeni bir isim ve yeni bir kimlik sağlar. Eichmann'ın yeni kimliğindeki ismi Ricardo Klement'tir. Bolzano'da Alman bir anneden doğmuş bir makinist olarak yaşamaya başlar.

Eichmann, 1951 yılında takma bir isimle karısı Vera Liebl'e bir mektup yollayarak, çocukların ölü bilinen amcasının yaşadığını bildirir.

Eichmann, gerçekte karısına yaşadığını ve Arjantin'de olduğunu söylemiştir. Karısı Vera, kocasını yazısını tanır ve çocuklarına babalarının yaşadığından hiç söz etmeden Arjantin'de bir amcaları olduğunu söyler ve heman ardından yasal yollardan aldığı bir pasaportla Arjantin'e hareket eder.

1952 yılının Ağustos ayında Turucuman garında onları, gösterişsiz giyimli ve yorgun tavırlı biri karşılar. Eichmann'ı hep gösterişli Nazi üniformaları içinde görmeye alışmış Vera, onu tanımakta güçlük çeker. Ama sonuçta aile uzun bir zaman sonra tekrar bir araya gelmiştir.

1959 yılına gelindiğinde, Eichmann artık izini kaybettirdiğinden emindir. Beyaz bir gömlek, siyah bir fötr şapka ve bıyıklarıyla geldiği Arjantin'de, görünüşü oldukça değişmiş yaşlı bir adam olmuştur. Ailesi ile mutlu bir hayat sürmekte ve onu hiç kimsenin bulup cezalandıramayacağına inanmaktadır.

Ne var ki, hayat sürprizlerle doludur. Naziler'in bu ünlü insan kasabının şansı Arjantin'de bir İsraili'nin onu tanıması ile döner. Bir kafede eğlenen Alman gurubu arasında ki Eichmann'a rastlayan bir İsrail'li onu tanır. Eichmann'ın Arjantin'de olduğu belirlenmiştir ama nerede yaşadığı ve yeni kimliği bilinmemektedir.

EICHMANN'IN İZİ BULUNUYOR...

İşte bu noktadan itibaren, devreye MOSSAD girer ve bu konuda uzman olan en iyi ajanlarını Arjantine gönderir. Ajanlar kısa bir araştırma sonrasında, Ricardo Klement kimliği ile yaşayan Eichmann'ı bulur ve oturduğu evin karşısına yerleşirler. Bu ajanların görevi, bu kişinin gerçek kimliğini, yani Adolf Eichmann olup olmadığını tespit etmektir. Ajanlar haftalarca Eichmann'ı izler ve her açıdan yüzlerce fotoğrafını çeker. Fotoğraflar İsrail'e gönderilir ve burada MOSSAD'ın teknik servislerinde büyük bir titizlikle incelenir. Ancak tam bir sonuca ulaşamaz, çünkü Naziler'in bu ünlü kasabı ile bu kendi halinde silik makinist adam arasında büyük bir fark vardır.

Ricardo Klement'in Eichmann olup olmadığı konusundaki tereddüt sürerken, beklenmedik bir olay meydana gelir. 1960 yılının 21 Mart günü meydana gelen bu olay, MOSSAD ajanlarına Eichmann'ın Ricardo Klement olduğunu kanıtlayacaktır.

Ricardo Klement, o gün eve gitmeden önce bir çiçekçiden özenle seçtiği çiçekler alır. Bu çiçek demeti Klement'i adım adım izleyen MOSSAD ajanlarının dikkatini çeker.

Eichmann'ın geçmişini çok iyi bilen ajanlar, 21 Mart 1935 tarihinin Eichmann'ın eşi Vera ile evlilik yıldönümü olduğunu anımsarlar. Bu çiçekler Eichmann'ın eşine aldığı evlilik yıldönümü armağanıdır.

Artık sessiz, içine kapanık makinistin milyonlarca Yahudi'nin öldürülmesinden sorumlu Nazi kasabı Adolf Eichmann olduğundan kimsenin tereddüdü kalmamıştır. Birkaç saat sonra, MOSSAD'ın Tel-Aviv'deki karargahında

MOSSAD Başkanı Isser Hakatan'ın masasına şifreli bir mesaj gelir. Mesaj kısa ama çok kesindir:

“ Adam, bizim adamımız”

BÜYÜK AV PARTİSİ BAŞLIYOR...

MOSSAD Başkanı Isser Hakatan, hemen İsrail Cumhurbaşkanı Ben Gurion'un karşısına çıkıp Eichmann'ı Arjantin'de bulduklarını söyler. Ben Gurion heyecanlanır:

“ Eichmann'ı ölü veya diri İsrail'e getirin.” Bir an durduktan sonra sözlerini şöyle düzeltir:

“ Onu diri getirmenizi isterim. Bütün dünyanın ve gençlerin görmesi için bize dirisi lazım”

Eichmann'ı yakalamakla görevli MOSSAD ekibi, 1960 Nisanı'nın başında Arjantin'in başkenti Buenos Aires'tedir. Operasyonu gerçekleştirecek ekibin dördü İsrail'den gelen, ikisi ise Arjantin'de bulunan altı ajandan oluşmuştur. Plan çok basit ve kesindir.

Eichmann Arjantin'den kaçırılarak İsrail'e götürülecek ve orada yargılanacaktır.

11 Mayıs günü bütün ekip bir durum değerlendirmesi yapmak için toplanır ve kaçırma operasyonu en ince ayrıntılarına kadar görüşülür. Eichmann, iş dönüşü 18.30' kaçırılacaktır. Güzel bir rastlantı, kaçırma operasyonunu kolaylaştıracaktır. Arjantin, 1960 Mayıs'ında bağımsızlığının 150. yılını kutlayacaktır.

Bu kutlamalara katılmak için Abba Eban başkanlığındaki bir İsrail heyeti, El Al Hava Yolları'nın ilk İsrail-Arjantin

seferini yapan bir uçakla Buenos Aires'e gelecektir. Adolf Eichmann, işte bu uçakla İsrail'e götürülecektir.

KUSURSUZ BİR KAÇIRMA PLANI...

O gün Ricardo Klement, her zamanki gibi iş çıkışı otobüse biner ve evine en yakın durakta indikten sonra yürümeye başlar. Hava kararmaya başlamıştır. Yolun ucundaki kavşakta kaldırılma yaşanmış bir araba beklemektedir.

Biraz ileride ise kaputu kaldırılmış ikinci bir arabanın başında üç kişi durmaktadır. Ricardo Klement bu arabanın yanına yaklaştığında üç kişi aniden üzerine saldırır ve Klement'i bir anda enterne edip arabanın içine sokup arka koltuğa yatırır.

Her şey on saniyede olup bitmiştir. Araba hızla Eichmann'ın gizleneceği bir villaya getirilir. Eichmann başına geleni anlamıştır. Ajanların Almanca olarak sorduğu "Kimsiniz" sorusunu soğukkanlılıkla cevaplar:

"Ben Adolf Eichmann'ım. İsrailliler'in elinde olduğumu biliyorum."

Bu önemli av haberi, ertesi gün Cumhurbaşkanı Ben Gurion'un önüne şöyle gelir:

"Eichmann elimizde..."

Şimdi sıra operasyonun ikinci aşamasına gelmiştir. Olağanüstü ayrıntılı olan kaçırma planında her şey önceden düşünülmüştür.

El Al'ın resmi uçağı, 20 Mayıs günü Buenos Aires'e iner. İsrail heyeti çıktıktan sonra uçak bir hangara götürülür. Ancak El Al bürosunun Buenos Aires müdürü, havaalanı yetki-

lilerine, uçağın acilen Tel-Aviv'e dönmesi gerektiğini bildirir ve hemen uçuş hazırlıklarına başlanır.

MOSSAD ajanları Eichmann'ı ilaçla uyutarak özel olarak hazırlanmış diplomatik bagajın içine yerleştirerek uçağa bindirirler. Eichmann için yolun sonu görünmüştür.

Ertesi gün bütün dünya, milyonlarca Yahudi'nin öldürülmesinden sorumlu ünlü Nazi kasabı Adolf Eichmann'ın İsrail'de olduğunu öğrenir. Eichmann, yargılanır ve işlediği suçların hesabını ölüm cezası ile öder.

Bu operasyon, MOSSAD'ın sınır ve ülke tanımayan gücünü göstermesi bakımından çok önemlidir. Ayrıca bu teşkilatın istihbarat ağının ne kadar güçlü olduğunun da kanıtıdır. Her Yahudi'nin, yaşadığı her ülkede İsrail'in çıkarları ve istekleri doğrultusunda bir bilgi toplama unsuru olarak görev yaptığını göstermesi açısından da önemli bir örnektir.

MODERN BİR SUİKAST...

Arap kökenli işbirlikçi ajanlara dayalı operasyonların ne kadar gelişmiş olduğunu ve teknik planlamalarının kusursuzluğunu gösteren operasyonlardan biri de, Yahya Ayaş suikastıdır. HAMAS'ın askeri kanat liderlerinden olan Yahya Ayaş, MOSSAD'ın işbirlikçi ajanları tarafından uzun süre izlenir. Filistin'de sürekli olarak yer değiştiren ve yakın koruma grubu ile dolaşan Ayaş, bütün bu önlemlerine rağmen adım adım takip edilir. Yahya Ayaş'ın en güvendiği adamına ulaşan MOSSAD, içine yüksek etkili patlayıcı koyduğu özel yapım bir cep telefonunun Ayaş'a verilmesini sağlar. Ayaş, önceden

ayarlanmış bir numarayı çevirdiğinde, telefonun içine yerleştirilmiş olan yüksek etkili bombanın patlaması sonucu parçalanarak ölür.

MOSSAD en başta CIA olmak üzere bütün batı ülkelerinin gizli servisleri ile çok girift ilişkiler içindedir. Bu iç içelik MOSSAD'ın hemen hemen her ülkede rahatlıkla operasyon yapabilme imkânını sağlamaktadır.

CIA ile MOSSAD arasındaki yakın ilişki 1950 yılından bu yana yoğun bir şekilde devam etmektedir. ABD'nin her türlü örtülü ve açık operasyonları konusunda en ayrıntılı bilgilere MOSSAD sayesinde sahip olan İsrail, bu derin bilgileri sadece kendisine saklamasının karşılığını, ABD hükümetlerinden fazlasıyla almaktadır.

Ortadoğu'nun en güçlü, en etkin istihbarat ve operasyon gücüne sahip olan MOSSAD bu özelliklerinden ötürü 1960 yılından sonra Ortadoğu'da etkinliğini azaltan CIA'nın yerini aldı.

1964 yılında İtalyan ordusunun gizli servisi SIFAR'ın o sırada İtalya'yı yöneten orta-sol hükümeti devirip NATO destekli sağcı bir askeri diktatörlük kurma hazırlıklarının arka planında da MOSSAD vardı. 21 Nisan'daki Yunan askeri darbesi ile Mısır, Suriye ve Ürdün üçlüsüne karşı yapılan 1967 savaşı birbiriyle ilintili bir organizasyonun sonucudur.

CIA İLE ORTAK ÇALIŞMALAR...

Yunanistan'da G. Papandreu'nun ılımlı sosyal demokrat partisinin yükselişi ABD tarafından hoş karşılanmıyordu.

Hatta bu yükseliş CIA ve MOSSAD ajanlarının hazırladığı raporlarda “kızılların egemenliği” olarak tanımlanıyordu. Bunun anlamı, Papandreu’nun Sovyetler’in etki alanı altındaki Mısır Devlet Başkanı Nasır ve diğer milliyetçi Arap liderleri ile kurduğu yakın ilişkilerin, İsrail ve Amerika’nın çıkarlarına aykırı olduğuydu. Yunan albayları tarafından yapılan darbe ve bölgede yükselen gerilim İsrail’in Mısır’a saldırısının zeminini hazırlıyordu. Amerika, Sovyetler’e yakın duran Nasır’ı İsrail vasıtası ile devirme fırsatını yakalıyordu. Daha sonraki yıllarda bu konu ile ilgili ortaya çıkan bazı belgelerde 1967 saldırısının tamamıyla MOSSAD ve CIA ortak çalışması olduğunu göstermiştir.

NASIR NASIL DEVRİLDİ...

Mısır’daki Nasır rejiminin Sovyetler Birliği ile yakınlaşmasından hoşlanmayan ABD, İsrail gizli servislerini harekete geçirip savaş için gerekli olan kışkırtıcı eylemleri gerçekleştirdi. ABD’nin hedefi Mısır’daki Nasır rejiminin güçlenmesini engellemek, İsrail’in ise sınırlarını genişletmekti. 5 Haziran 1967’de Altı Gün Savaşları olarak bilinen savaş başlatıldı.

MOSSAD ajanları vasıtasıyla yanıltıcı bilgilerle kandırılan Mısır’a ait Sina Yarımadası’nı Doğu Kudüs de dâhil olmak üzere Batı Şeria’yı, Gazze Şeridi’ni ve Suriye’ye ait Golan Tepeleri’ni işgal etti. Sadece altı gün süren savaş sonucunda, sayıları 325 bini bulan Filistinli mülteci yaşadıkları toprakları ve evlerini İsraililer’e terk etmek zorunda kaldı.

1967 savaşı sonrasında Siyonist İsrail’in, sivil halkı göçe zorlamak, ezmek, köyleri yakıp yıkmak ve katliamlar yapı-

rak Filistinliler'in kendi topraklarını tek etmesini sağlama stratejisi ve uygulayıcısı da MOSSAD olmuştur. Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Doğu Kudüs'ün işgalinin ardından İsrail, işgal topraklarında Yahudi yerleşim bölgeleri kurmaya başladı. Böylece Amerika ve İsrail bu savaşı planlarken tasarladıkları hedeflere ulaşmıştı. Amerika, Sovyet yanlısı Nasır rejimine ağır bir darbe indirirken, İsrail de hedeflediği toprakları ele geçirmiş oluyordu. Kuşkusuz bu savaşın planlamasında en büyük rol yine MOSSAD'ın olmuştur.

1970'li yılların başında, Filistin direniş hareketinin önderlerinin, Filistin halkının çektiği acıları ve İsrail'in insanlık dışı uygulamalarını uluslararası kamuoyuna etkili bir şekilde anlatmaya başlaması İsrail'i çok rahatsız etti. Bunu önlemek için hemen MOSSAD devreye sokuldu. MOSSAD'ın infaz ve suikast timleri İtalya, Fransa ve Norveç'te Filistinli aydın-lara karşı bir dizi suikast gerçekleştirdi.

DUBAİ'DE MOSSAD OPERASYONU...

Bütün dünyanın gözleri önünde yapılan bu susturma infazları sonucunda, birçok Filistinli aydın ortadan kaldırıldı. İsrail gizli servisleri, bu suikastları sistematik bir şekilde sürdürmektedir. 2010 yılında Hamas'ın askeri kanadının kurucularından Mahmud Abdülrauf El- Mebhu'nun, 20 Ocak'ta Dubai'de kaldığı otelde, hepsi yabancı pasaport taşıyan turist kılığındaki 11 kişilik MOSSAD timi tarafından, önce uyuşturulup sonra da boğularak öldürüldüğü belirlendi.

Ancak büyük bir tesadüf sonucu, MOSSAD'ın suikast ünitesi olan "Kidon" -Süngü- ajanları otelin güvenlik kameralarına yakalanınca, olay meydana çıktı. İnfaz timinin

çeşitli ülkelere ait pasaportlar kullandığı belirlendi. Yüzleri açıkça belli olmasına karşın, MOSSAD ajanları her zamanki gibi kayıplara karıştı ve olay uluslararası bir skandal olmasına rağmen hiçbir soruşturma ve araştırma yapılmadı.

Bir Filistinli aydın olan Wad Zu-aiter'in 1972'de İtalya'da öldürülmesi üzerine Roma'da açılan davada, MOSSAD şöyle tanımlanıyordu:

“Öldürülen Filistinli aydının, ülkesinin kültürü ve halkının mutluluğu için harcadığı çabaların dışında herhangi bir uygunsuz eylemi teşvik edici bir davranışı bulunmamaktadır. Buna karşılık İsrail gizli servisi, kanunsuz hedefleriyle hukuk düzenini tehdit eden hiyerarşik, güçlü ve korku salan bir örgüt”

Batı dünyasının çıkarları İsrail ile işbirliğini gerektirdiği için, MOSSAD'ın infaz timleri dilediği batı ülkesinde sayısız suikastı, büyük bir rahatlıkla gerçekleştirdi. MOSSAD suikastları üzerinde araştırma yapan TİME Dergisi'nin Avrupa muhabiri David Tininin, bu konudaki araştırmasında ulaştığı sonucu şöyle açıklıyordu: MOSSAD'ın suikast yaptığı ülkelerin gizli servisleri en azından susarak ve görmezden gelerek bu cinayetleri onaylamıştır.

İsrail'in İtalya ve Avrupa ülkelerindeki aşırı sağcı grup ve örgütlerle işbirliği, 1980'li yıllara kadar sürmüştür. Bu süre içinde İsrail gizli servisi birçok ülkede aşırı sağcı ve ırkçı örgütlere, başta eğitim olmak üzere her türlü lojistik desteği sağlamıştır.

İSRAİL'İN UZUN KOLLARI...

İtalyan adli makamlarının bu konularla ilgili yaptığı bir araştırmada, İtalya'da faaliyet gösteren faşist grupların, Lübnan'da Beşir Cemayel yönetimi altındaki Katael kampında eğitildiği ortaya çıkmıştır. İtalyanlar'ın yanı sıra Alman, İspanyol ve Fransız aşırı sağcı militanlar da bu kamplarda eğitilmiştir. Burada önemli olan, bu kamplarda eğitmen olarak görev alan personelin İsraili uzmanlardan oluşmasıdır. MOSSAD'ın bu yöndeki faaliyetleri günümüzde de gizli bir şekilde sürmektedir.

Tam adı “Ha Mossad Le Modiyn Le Tafkaidim Mayuhadim” yani, İstihbarat ve Özel Harekat Enstitüsü” olan teşkilat, katliam ve suikast planlamalarından, faşist ve gerici rejimlerin güvenlik birimlerine işkence tekniği öğretmeye kadar geniş bir hareket alanına sahiptir. Bu teşkilat için tek bir gerçek vardır. “Ya Yahudiler'den yanasınız ya da Yahudiler'e karşısınızdır.” İkinci kategoriye girdiğiniz takdirde siz bir düşmansınızdır. Ve tabii, düşman olduğunuz takdirde isminiz MOSSAD listesinde mutlaka yer alacaktır. Bundan sonrası ise MOSSAD'ın rutin prosedüründe gayet açık bir şekilde yazılıdır.

MOSSAD'ın bir başka önemli görevi de, kendi halkını yönlendirmek, uluslararası toplumu yanıltmak ve kendilerinin gerçekleştirdiği terör eylemlerini gözlerden saklamak için yürüttüğü propaganda faaliyetleridir. Yayılımacı Siyonist devletin planlarını maskeleyerek, katliam ve suikastları kamufle etmek, Filistinliler'i terörist olarak göstermek gibi faaliyetler MOSSAD'ın uzmanlık alanı içine girmektedir.

MOSSAD'IN "SS" YÖNTEMLERİ...

İsrail'in yayılmacılık politikasını dayandığı terör ve şiddet, gerek ordu içinde gerekse çeşitli gizli örgütler tarafından gerçekleştirilir. İsrail, kuruluş tarihinden bu yana bu faaliyetlerini sistematik bir şekilde sürdürmüştür. İsrail'in eski Başbakanlarından Ariel Sharon'un komuta ettiği ünlü "101. Birim'in (Unita-101) gerçekleştirdiği katliam operasyonların özel bir yeri vardır.

Sharon'un komuta ettiği bu özel birliğin yöntemleri 2. Dünya Savaşı sırasında Naziler'in ünlü SS birliklerinden hiçbir farkı yoktu. Bu birlik, Filistinli mültecilerin yaşadığı kamp ve köylere misilleme adı altında vahşi operasyonlar düzenleyerek kadın ve çocukları katletmiştir. 1953'te Gazze'nin güneyindeki El- Bureig ve aynı tarihte sınırın öteki yakasında bulunan Kibya köyüne bu özel birim tarafında yapılan vahşi saldırılarda, yine aynı yöntemler kullanılarak siviller katledildi. Bu birliğin özel amacı ve hedefi, yerel Filistin halkı üzerinde korku ve dehşet saçıp onların yerlerini yurtlarını terk ederek kaçmalarını sağlamaktır.

"Unita-101" bu görevini yerine getirmek için şöyle bir operasyon tekniği uyguluyordu: Özel olarak eğitilmiş ve çok ayrıntılı bilgilendirilmiş küçük gruplar, Filistinliler'in yaşadığı Mısır, Ürdün topraklarına sızıyor ve önceden belirlenmiş evleri basarak içindekilerin hepsini öldürüp evi de havaya uçuruyordu.

İsrail'in, bu sınır tecavüzlerinde ve yaptığı katliamlarda dünya kamuoyunu yanıltmak için kullandığı yöntem ise şöyleydi: Resmi açıklamalarda, bu operasyonlar İsrail topraklarında yapılmış gibi gösteriliyor; saldırıya uğrayan devriye-

lerin, saldırganları düşman topraklarına kadar kovaladıkları belirtilerek, bu vahşi eylemlere kendilerince meşruluk kazandırıyorlardı.

Kuruluşundan bu yana İsrail'i yöneten Siyonist liderler, Ben Gurion, Menahem Begin, İzak Şamir, Şimon Perez, Golda Meir, Moşe Dayan ve Ariel Sharon'un ortak özellikleri, devlet terörünü ideoloji haline getirmeleridir.

İsrail'in devlet terörü, başta MOSSAD olmak üzere, çok sayıdaki gizli teşkilatın özel eğitilmiş ajanları vasıtasıyla gerçekleştirilir. Şimdiye kadar işlenmiş binlerce suikast ve terör eylemi, bu teşkilatların esedir. Bütün dünyada, İsrail ajanlarının işlediği cinayet ve suikastların bir tek zanlısı bile ele geçirilememiştir.

Naziler'in, II. Dünya Savaşı'nda Yahudiler'e uyguladığı vahşetin benzerini, şimdi İsrail, Filistin halkına karşı uyguluyor. Tell Zaatar, Sabra ve Şatilla Mülteci kamplarında yapılan vahşet, İsrail ordusunun işlediği insanlık suçunun kanıtlarıdır.

1976’da Tell Zaatar’da gerçekleştirilen katliamda, binlerce masum Filistinli sivil öldürüldü. O sırada İsrail’in Başbakanı Şimon Perez’di. Sabra ve Şatilla kamplarında yaşayan Filistinli mültecilerin katledilmesinin sorumlusu ise Savunma Bakanı olan Ariel Sharon’dur.

Sharon’un komutasında ve Naziler’i aratmayan bir vahşetle gerçekleştirilen Sabra ve Şatilla katliamları, İsrail gizli servislerinin ortaklaşa planladıkları bir operasyondur. Sharon’a “Kasap” unvanı kazandıran bu korkunç olay, 1982 yılının 16-17 Eylül gecesi meydana geldi.

Daha önce, 1976 yılının ocak ayında karantina bölgesi Tell Zaatar ve Cizr- El- Basha Filistin kamplarında, Hıristiyan olmayan nüfusu azaltmak amacıyla binlerce Filistinli’yi katleden ve bu bölgeleri buldozerlerle yerle bir ederek on binlerce Filistinli’yi göçe zorlayan İsrail, 1982 yılında da aynı politikayı uyguladı. Bu politika, İsrail devletinin kuruluşundan bu yana Filistin halkına karşı uyguladığı sistematik bir jenositin devamıdır.

SHARON’UN FİLİSTİN DÜŞMANLIĞI...

O dönemde İsrail Savunma Bakanı olan Ariel Sharon, bu politikayı, ünlü Nazi kasabı H. Himmler’i aratmayacak şekilde açıklıyordu:

“Mümkün olduğu kadar çok sayıda Filistinli’yi öldürecek ve tutuklayacağız; geri kalanını ise Araplar’a bırakacağız.” Sharon, bütün hayatı boyunca bu söylediklerini yaptı. 1982 yılının Eylül ayında Lübnan’da gerçekleştirilen katliamlar, bu düşüncenin kanlı ürünü oldu.

Beyrut'un boşaltılmasından sonra İsrail ordusunun birlikleri, Müslüman kesimin bulunduğu Batı Beyrut'un önüne kadar geldiler. Sharon, Sabra ve Şatilla kamplarında kalan Filistinli mültecilerin FKÖ'yü desteklemesini önlemek için, ortadan kaldırılması gerektiğine karar vermişti. Ama uluslararası baskılar nedeniyle Lübnan'ı terk etmek zorunda kalınca, dolambaçlı bir operasyon planladı.

Bu plana göre, operasyonu Elyas Hubeyka isimli bir Siyonis ajanın komuta ettiği Falanjist milisler yapacaktı. İsrail gizli servisleri tarafından yönlendirilen ve eğitilen Flanjist milisler, Sabra ve Şatilla kamplarına katliam yapmak için gönderildi.

NAZİLER'İ ARATMAYAN KATLİAMLAR...

Kıralık Falanjist katiller, siyonist gizli servis ajanlarının ve İsrail ordusunun istihbarat subayları kontrolünde, kampta bulunan kadın, erkek, çocuk, ihtiyar ayırt etmeksizin, herkesi vahşice öldürdüler. Bu kamplardaki katliam o kadar dehşet vericiydi ki, dünya basınında çıkan fotoğraflar, Naziler'in ölüm kamplarında Yahudiler'e yaptıklarından bir farkı olmadığını gösteriyordu.

18 Eylül sabahı kamplarda görülen manzara korkunçtu. Bir zamanlar Naziler'in Yahudiler'e yaptıklarının aynısını, şimdi İsrail, Filistinli masum sivillere yapmıştı. Cesetlerin çoğu parça parça edilmiş, erkekler, kadınlar ve çocuklar makineli tüfeklerle yakın mesafeden taranmıştı. Birçok ev, içindekilerle birlikte havaya uçurulmuş veya buldozerlerle yerle bir edilmişti. Katliamdan kampta bulunan hayvanlar bile kurtulamamıştı. Öldürülenlerin gerçek sayısı, nedense hiçbir zaman tam olarak belirlenemedi ve açıklanmadı.

*İsrail ordusu, bir zamanlar Almanlar'ın
Yahidiler'e yaptıklarını, şimdi işgal altında tuttıkları
Filistin halkına yapıyor.*

Katliamın bütün dünyanın gözleri önünde gerçekleşmesi, uluslararası tepkilere yol açtı. Nazi yöntemleri kullanmakla suçlanan İsrail'e karşı derin bir nefret dalgası meydana getirdi. Savunma Bakanı olan Ariel Sharon hakkında soruşturma açılması istendi. Ancak, dönemin başbakanı olan ve geçmişİ Sharon kadar karanlık olan Begin, böyle bir soruşturmanın siyonist yönetimin suçlu kabul edilmesi anlamı taşıyacağını söyleyerek soruşturmanın açılmasını engelledi.

Uluslararası baskıların artması üzerine, 1988'de 122 sayfalık bir rapor hazırlandı. Raporun tam metni hiçbir zaman açıklanmadı; saklanan bölümlerde, İsrail gizli servislerinin katliamdaki rolü yer alıyordu.

Katliamla ilgili gerçekleri örtme çabalarına rağmen, sonuç olarak raporda, Falanjist militanların mülteci kamplarına girmesine izin verdiği için, dönemin Savunma Bakanı Ariel Sharon'un sorumlu olduğuna karar verilmek zorunda kalınmıştı. Bu rapor üzerine Kahan Komisyonu, Sharon'un isti-

fasını ve görevini yerine getirmedeği için Genelkurmay Başkanı olan General Eytean'ın da görevden alınmasını istedi. Bu raporun sonuçları, İsrail halkını bütün dünyanın gözünde küçük düşürüp utandırdı. Sharon sonunda istifa etmek zorunda kaldı.

2002 yılında Belçikalı avukat Michael Verhaeghe, Brüksel'de, Sharon'un Sabra ve Şatilla kamplarındaki katliamlardan doğrudan sorumlu olduğunu kanıtlayan yeni belgelerin ortaya çıkması nedeniyle yeni bir dava açtı. Uluslararası niteliği olan bu davaya delil olarak sunulan 1982 19 Eylül tarihli bir belgede, iki İsraili generalin, katliamı yapan Falanjist milislerin komutanları ile bir görüşme yaparak, bu işi nasıl örtbas edeceklerini konuştukları yer alıyordu.

HUBEYKA ORTADAN KALDIRILİYOR...

Her şeyin Sharon'un bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bu katliamlarla ilgili tek bir Falanjist'in bile tutuklanmadığı belirtilen bu belgede, İsrail'in katliamlardaki rolü açık bir şekilde ortaya konuyordu.

Bu gelişmeler üzerine, Falanjist milislerin komutanı Hubeyka, Beyrut'ta bir basın toplantısı düzenledi. Toplantıda, uluslararası mahkemede Ariel Sharon'un aleyhine ifade vereceğini, İsrail gizli servisi hesabına çalıştığını ve katliamlarla ilgili elinde çok önemli belge ve bilgiler bulunduğunu, olaylarla ilgili olarak ifade vermeyi kabul ettiğini açıkladı. Bunun ardından, MOSSAD'ın maşa olarak kullandığı Elyas Hubeyka, düzenlenen bir suikastla havaya uçurularak konuşmasının önüne geçildi.

İsrail, Lübnan saldırısında toprak ve zafer kazanmış ama işlediği insanlık suçları nedeniyle bütün dünyada, Ortadoğu'nun Nazileri olarak tanınmıştır.

NOBEL ÖDÜLLÜ CELLAT: ŞİMON PEREZ...

Nobel ödülllerinin siyasal bir nitelik kazandığını gösteren örneklerden en çarpıcısı da, İsrail'in Cumhurbaşkanı Şimon Perez'e verilen ödüldür. Gençlik yıllarında Siyonist terör örgütü Hagana'ya katılan Perez, daha sonra İsrail Savunma Bakanı, Başbakan ve son olarak da Cumhurbaşkanlığı yapmıştır. Bu görevleri üstlendiği yıllarda Filistinliler'e karşı gizli-açık yüzlerce operasyona onay vermiş, İsrail'in Siyonist yayılmacılığına hizmet etmiş, ırkçı ve dinci İsrail'in bölgede işlediği insanlık suçlarının baş sorumlusu olmuştur. Ancak bütün bunlara rağmen Nobel komitesi, Yahudi diasporası ve Yahudi lobilerinin baskısı ile Şimon Perez'e Nobel Barış Ödülü verilmiştir. İşte bu Nobel Barış Ödüllü Şimon Perez, 2009 yılında Gazze'de çocukları ve kadınları vahşice katleden Siyonist İsrail devletinin o sıradaki cumhurbaşkanıdır. İsrail, Cenevre anlaşmalarının yasakladığı misket ve fosfor bombalarını, Gazze'de toplu imha aracı olarak sivillerin öldürülmesinde kullandı.

Perez'in, her fırsatta televizyonlara çıkıp uluslararası kamuoyuna karşı, İsrail ordusunun işlediği savaş suçlarını savunması, Nobel ödülllerinin ne ölçüde doğru ve yerinde kişilere verilip verilmediğini gösteren en son örneklerden biri olarak tarihe geçmiştir.

OPERASYON ÖRGÜTÜ: BİRİM 217...

İsrail'in, MOSSAD dışında, adı bilinen ama eylemleri sır olan bir başka örgütü daha vardır. İsrail ordusunun işgal ettiği Arap topraklarında faaliyet gösteren bu örgütün ismi “Sayaret Duvdevan” olarak bilinmekte, ancak daha çok “Birim 217” olarak anılmaktadır. “Birim 217”nin MOSSAD ve diğer istihbarat örgütlerinden farkı, tamamen operasyonel faaliyetlerde bulunmasıdır. Araplar arasında “Mistaravim” olarak da anılan “Birim 217”nin kuruluşu çok eskilere dayanmaktadır. Birim 217, istihbarat toplamaktan çok, Arap bölgelerine sızarak nokta operasyonları, suikast ve sabotajlar düzenlemektedir.

Bu birimin ajanları Arap topraklarında veya İsrail işgali altında bulunan bölgelerde görev yaptıkları için, görünüm, davranışları ve eğitimleri herhangi bir Arap'tan farklı değildir. İsrail ordusunun askerleri arasından seçilen ve özel olarak eğitilen bu ajanlara, Arap dilinin ve kültürünün bütün incelikleri öğretilir. Daha sonra bu ajanlar, Filistin bölgesinde ve işgal altındaki Arap topraklarında, önceden belirlenen hedefleri çeşitli yöntemlerle ortadan kaldırır “Birim 217”nin teşkilat yapısı esnek ve serbesttir. Bu durum, ajanlara geniş yetki ve hareket alanı sağlar.

Bu birim, Filistin intifadası sırasında çok sayıda gizli operasyonda bulunmuş, çok sayıda Filistinli'yi öldürmüş, yüzlercesini de kaçırmıştır. Örgüt, Filistinliler ve Araplar üzerinde büyük bir psikolojik baskının yaratıcısı olmuştur. Çünkü bu örgüt, bütün Arap ve Filistinliler'e, bir arada yaşadıkları birinin İsrail ajanı olabileceği korkusu salmaktadır.

Ajanların, bir Arap'tan farklı olmamaları ve her kılığa rahatlıkla bürünebilmesi, Filistinli direnişçiler için büyük bir

tehlike oluşturmaktadır. Yerel bir örgüt olarak faaliyet gösteren “Birim 217” bu özellikleri nedeniyle dünya kamuoyu tarafından çok fazla tanınmamaktadır.

11 EYLÜL VE MOSSAD...

İsrail ordusu da, bu anlamda bu örgütün faaliyetleri ile ilgili hiçbir bilgiyi dışarıya sızdırmamaktadır. Böylece “Birim 217” Arap topraklarında ve İsrail’in işgal ettiği topraklarda hiçbir uluslararası yasa ve kurala uymadan, dilediği her operasyonu örtülü olarak yapabilmektedir.

MOSSAD’ın üstün istihbarat gücü ile CIA’i bile geride bıraktığının en önemli kanıtı, 11 Eylül 2001 tarihinde Amerika’ya karşı gerçekleştirilen saldırıların MOSSAD tarafından önceden ABD istihbaratına bildirilmesidir.

Bilindiği gibi 11 Eylül 2001’de New York ve Washington’a düzenlenen kamikaze saldırılardan, eski bir CIA ajanı olan Usame Bin Ladin sorumlu tutulmuştu. Bu beklenmedik ve son derece karmaşık bir planlama ile yüksek teknoloji kullanılması gerektiren saldırı, beraberinde birçok soruyu da gündeme getirmişti. Hala gerçek boyutları ile aydınlanamayan olayın şoku geçince, basında saldırı ile ilgili farklı varsayımlar ve boyutlar ortaya çıktı.

Amerika, büyük bir gururla bütün dünyaya kabul ettirdiği dokunulmazlığına ve karizmasına indirilen bu ağır darbeyi, Afganistan’da üslenen Usame Bin ladin ve örgütü El Kaide’yi koruyan Taliban yönetimini devirerek cezalandırdı. Ancak, ABD tarihinde görülmemiş boyuttaki böylesine bir saldırıyı, dünyanın en güçlü istihbarat örgütü olan CIA’in nasıl olup

da atladığı sorusun cevabı bulunamamıştı. Başta Amerika ve bütün dünya kamuoyu, bu sorunun cevabını merak ediyordu.

Amerika'nın prestijini ve dokunulmazlığını yerle bir eden bu son derece komplike operasyonla ilgili ilk bilgiler yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladığında, sislerin arasından MOSSAD'ın gölgesi ortaya çıktı. Bu konudaki ipucu, Kanada basınında yer alan bir ABD iç istihbarat notuydu.

Saldırıdan dört hafta önce yayınlanan bu iç istihbarat notunda, ABD topraklarına ve çıkarlarına yönelik bir saldırının gerçekleştirileceğinden söz ediliyordu. Bundan sonraki gelişmeler perde arkasında cereyan etti, çünkü ABD yönetimi, olayla ilgili sürdürülen soruşturmanın yayınlanmasını ve konu ile ilgili her türlü bilginin verilmesini yasaklıyordu.

Saldırının kendisi de soru işaretleri ile doluydu. Bütün terör uzmanları böylesine karmaşık ve üstün teknoloji kullanımını gerektiren bu saldırıyı, bir terörist grubun tek başına gerçekleştiremeyeceği konusunda birleşiyordu. Çok sofistike bir planlama gerektiren bu saldırı için, içeriden istihbarat verildiği gerçeği herkesi sus pus ediyordu.

İsrail ve MOSSAD operasyonları konusunda uzman olan David Stern, bu konu ile ilgili olarak yaptığı analizde şöyle diyordu:

“Bu saldırı çok yüksek seviyede bir askeri dikkat ve son derece gelişmiş özel istihbarat kaynaklarına ihtiyaç gösterir. Ayrıca saldırganların hava kuvvetleri, tek uçuş operasyonları, sivil havayolu uçuş rotaları ve Washington gibi hassas şehirlere hava saldırısı taktiklerini çok iyi tanıyor olması gerekir.”

Stern, analizinde bir başka önemli boyuta dikkat çekiyor. “Saldırı, hiçbir Arap gurubu veya ulusun çıkarlarına hizmete

yönelik değildir. Tam tersi, Filistin ayaklanmasına karşı son derece katı ve acımasız davranan; Durban'daki Irkçılık Karşıtı Konferansı'nda, işlediği savaş suçları nedeniyle itham edildiği bir dönemde, Amerikan kamuoyunun İsrail'in arkasında yer almasını sağlamıştır.”

EN KARLI ÜLKE İSRAİL OLDU...

Bütün bunlar tartışılırken, MOSSAD, 11 Eylül saldırısı ile ilgili olarak ABD istihbaratını çok önceden uyardıklarını açıklıyordu. Ağustos ayında Washington'a gelen MOSSAD yetkilileri, CIA ve FBI'yı, bir terörist grubun ABD topraklarında gerçekleştirilecek büyük çaplı bir eylem hazırlığı içinde oldukları konusunda uyardıklarını açıkladı. MOSSAD'ın bu açıklaması karşısında görüşleri sorulan ABD yönetimi, önce sessiz kaldı. Ancak daha sonra, İsrail istihbaratı tarafından kendilerine yapılan bu uyarıyı ve bilgileri ciddiye almayan yetkililer hakkında soruşturma açılacağı belirtilerek, olay kamuoyunun gözünden uzak tutulmaya çalışıldı.

11 Eylül 2001 saldırısından sonuç olarak en karlı çıkan ülke İsrail'di. Dünyanın bir numaralı ülkesinin istihbarat örgütü olan CIA, böylesine komplike uzmanlık isteyen bir saldırıyı, yine en az kendisi kadar ünlü olan İsrail İstihbarat Örgütü MOSSAD'ın önceden uyarmasına rağmen önleyemiyor; ancak bu olay, garip bir şekilde İsrail'in işine yarıyordu.

Bu çapraz denklemin açılımı şöyleydi: Müslüman dünyası, bu terör eylemi nedeniyle dünya kamuoyu önünde büyük bir prestij kaybına uğrarken, İsrail, Müslümanlar aleyhine gelişen bu olumsuz havadan yararlanarak Filistin halkına karşı

sürdüğü vahşi saldırılara karşı gösterilen tepkileri azaltmış oluyordu.

11 Eylül saldırısının daha sonrası ise çok daha karmaşık nitelikli operasyonlar zincirinin başlaması ile sonuçlandı. ABD, dünyada yeni düzenlemelere başladı. Ortadoğu ve Kafkaslar'da başlatılan ABD operasyonlarında, yeni dünya düzeninin temelleri atıldı. İsrail ise Filistin'in devlet olmasını önlemek için Gazze ve diğer bölgelerde Filistinliler'e ait altyapıyı yakıp yıkarak, bölgenin tek hâkimi olduğunu bütün Arap dünyasına kabul ettirdi.

TÜRKİYE- İSRAİL VE MOSSAD...

Türkiye, ABD tarafından Sovyetler Birliği'ne karşı ileri bir karakol olarak konuşlandırılmasından sonra, Ortadoğu'da da İsrail ile aynı eksen içine alındı. Ortadoğu'daki monarşist rejimleri destekleyen ABD, İsrail'in bu bölgedeki yalnızlığını Türkiye ile güçlendirdi.

Bu nedenle de Türkiye, Arap-İsrail çatışmalarında, bir iki istisna dışında her zaman İsrail'in yanında yer aldı. Türkiye'nin Arap dünyasına karşı Batı-İsrail yanlısı tutumu bazen o kadar ileri gitmiştir ki, Birleşmiş Milletler'de Cezayir'in bağımsızlığı için yapılan oylamada Türkiye, Cezayir'in Fransız sömürgeci olmasından yana oy kullanmıştır.

Müslüman Türkiye'nin böylesine utanç verici bir karara imza atmasına karşılık, İsrail ile olan ilişkileri, bugüne kadar gizli ve etkili bir şekilde devam etmiştir. Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkilerde kilit rolü masonlar üstlenmiştir.

Atatürk'ün kapattığı mason dernekleri, 1948 yılında İsrail devletinin kurulması ile birlikte İsmet İnönü tarafından açılmış ve masonik kadrolar hızla devlet kademesinin üst bürokrasisine yerleşmiştir.

İLK GİZLİ ANLAŞMA 1958'DE YAPILDI...

Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu ülkeleri arasında hızla etkinlik kazanması üzerine ABD, Arap dünyası içinde tek başına kalan İsrail'in yanına Türkiye'yi almak için gizli bir anlaşma yapılmasını planladı. Türkiye ile İsrail arasında yapılan bu ilk resmi anlaşma, uzun yıllar kamuoyundan saklandı. Türkiye ile İsrail arasındaki bu ilk gizli anlaşma, 28 Ağustos 1958 tarihinde çok özel bir örtülü operasyon sonucu gerçekleştirildi.

İLK GİZLİ GÖRÜŞME,,,

İçinde dönemin İsrail Başbakanı olan Ben Gurion, Dışişleri Bakanı Golda Meir, Dışişleri Müsteşarı Şimon Perez ve İsrail Genelkurmay Başkanı General Zvi Zur'un bulunduğu bir uçak, arıza nedeniyle Ankara'ya zorunlu iniş yaptı. Arıza gerçek değildi, gizli ziyareti ve görüşmeleri saklamak için planlanmıştı.

İsrail heyeti, Ankara'da Başbakanlık konutunda dönemin Başbakanı Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Melih Esenbel tarafından karşılandı. Taraflar arasında yapılan görüşmelerde, siyasi, ekonomik ve askeri konular ele alındı.

Ancak esas görüşme istihbarat konusunda oldu. İsrail ve Türkiye'nin istihbarat servisleri arasında ne tür alışveriş anlaşmaları yapıldığı ve anlaşmaların diğer gizli maddeleri hala bilinmemektedir.

İsrail ile Türkiye arasında yapılan bu ilk resmi ama gizli anlaşma ile birlikte iki ülke arasındaki ilişkilerin boyutları ve derinliği hep gizli kaldı. İsrail ile Türkiye arasındaki bu ilk gizli anlaşmanın içeriği ile ilgili bilgi, 2002 yılında İsrail'in 5. Cumhurbaşkanı olan İzak Navon tarafından yapıldı. 1958 yılında yapılan anlaşma sırasında İsrail Başbakanı Ben Gurion'un özel kalem müdürü olan İzak Navon, Müslüman Türkiye'nin Arap dünyasının dışında İsrail'in yanında yer almasını sağladığı için çok stratejik bir önem taşıdığını belirttiği anlaşmanın amacını açıkladı.

İçeride Müslüman Türk halkına “Siz isterseniz hilafeti bile getirirsiniz” diyen Adnan Menderes, dışarıda İsrail ile gizlice anlaşarak Müslüman dünyasına karşı İsrail'in yanında yer alıyordu.

İSTİHBARATTA MOSSAD'LA İŞBİRLİĞİ...

Menderes, iktidarını sağlamlaştırmak ve muhaliflerine karşı önlem almak için, Türkiye'nin ulusal güvenliği ile ilgili en önemli kurumun (o zamanki adı MAH) başına, Başbakanlık Müsteşarı ve aynı zamanda yüksek dereceli bir mason olan Ahmet Salih Korur'u getirdi. Korur kısa bir süre içinde teşkilatı masonlarla doldurdu. Daha sonraki yıllarda da teşkilat içinde masonlar etkin bir rol oynadı.

Adnan Menderes'in 1958 yılında başlattığı Türkiye ile İsrail arasındaki gizli ve derin ilişkiler, bugünlere kadar sürdü.

Bu ilişkiler bazı dönemlerde o kadar çok yoğunluk kazandı ki, Türkiye, İsrail gizli servislerinin at oynattığı ve her türlü faaliyeti gösterdiği bir alan haline geldi.

Londra’da yayınlanan “Foreign Report” Dergisi’nin 24.2.1999 tarihli sayısında, MOSSAD ile MİT arasındaki işbirliğinin 1993 yılında Dışişleri Bakanı olan sosyal demokrat siyasetçi Hikmet Çetin’in İsrail’i ziyareti sırasında imzalanan 12 maddelik bir anlaşma ile çok özel bir içerik kazandığı açıklandı. Bu açıklamaya göre, imzalanan anlaşma gereği, Ankara ve İstanbul’da geniş bir MOSSAD ajanları ağı kuruldu. Dergi, MOSSAD’ın Tel-Aviv’deki iki departmanında “Tevel” –Dost yabancı örgütlerle işbirliğini yürüten birim- ve “Tzomet”in -İsrail hesabına çalışan Arap ajanlarını eğiten birim- Türkiye’de de faaliyete geçtiğini yazarak, Türkiye-İsrail ilişkilerindeki derin boyutu ortaya koydu.

MOSSAD’IN ELİ TÜRKİYE’DE...

1971 öncesi bütün dünyada yükselen sol siyasetler ABD ve İsrail’i rahatsız ediyordu. Sol siyasetlerin hepsi ABD ve İsrail emperyalizmine karşıydı. O dönemde Ortadoğu’da İsrail ve Siyonizme karşı en etkin toplumsal muhalefeti, sol siyasetler yapıyordu. Ayrıca İsrail’e karşı bir politika yürüten Sovyetler Birliği’ne ve Arap Sosyalizmine ortak bir dayanışma getirdiği için sol siyaset, İsrail ve ABD için bir hedef haline gelmişti. Sol siyasetin bu yükselişini önlemek için MOSSAD ve CIA tüm Ortadoğu’da, Türkiye’de dâhil olmak üzere geniş bir operasyon başlattı. Operasyonun amacı bölgeyi sol siyasetlerden temizlemektir. Hiram Abbas’ın da sola karşı öfkesi-nin en önemli nedeni buydu.

Bu nedenle ABD, CIA vasıtasıyla Türkiye’de bir askeri darbenin gerçekleştirilmesini planladı. 12 Mart 1971 askeri darbesinin hazırlığı ve gerçekleştirilmesi konusunda, başbakanlığa bağlı Milli İstihbarat Teşkilatı hükümete ve başbakanına en ufak bir bilgi bile vermedi.

Başında bir general olan Fuat Doğu’nun bulunduğu teşkilat, darbe sonrasında büyük bir solcu avı başlattı. Bu avın başında, adı etrafında bir efsane oluşturulmak istenen Hiram Abbas isimli bir mason bulunuyordu.

İsmi masonluğun kurucusu olan “Hiram Usta”dan alan bu kişi, teşkilat içinde müsteşar yardımcılığına kadar yükseldi. Abbas, mason bir aileden geliyordu. Babası, yine yüksek dereceli bir mason olan Başbakanlık Müsteşarı Ahmet Salih Korur’a biraderlik ricası ile teşkilata almasını istemişti.

Hiram Abbas, Ahmet Salih Korur’un talimatı ile o zaman ki ismi “ MAH “ olan teşkilata alındı. Bu işe alma, tümüyle masonik bir dayanışmanın sonucuydu. Hiram Abbas daha sonraki yıllarda bunun karşılığını fazlasıyla ödeyerek yerine getirdi.

Hiram Abbas, yeminli bir Filistin ve Arap düşmanıydı. 1971 darbesi sonrasında sahneye çıkan Hiram Abbas, özel oluşturduğu bir vurucu timle operasyonlara bizzat katılıyordu. Yakalananların sorgusunu yaparken işkence yöntemleri kullanıyordu. Abbas, darbeci Nato ve ABD yanlısı generallerden daha fazla antikomünist görünüyordu.

Hiram Abbas o kadar ileri gitti ki, teşkilat içinde bile eleştirildi. Bazı basın yayın organlarına sızdırılan haberlerde, Hiram Abbas’ın Türk gizli servisinden çok, MOSSAD ve CIA hesabına çalıştığı ileri sürüldü. Hiram Abbas’ın sol düşmanlığının altında, büyük ölçüde bu gerçek yatıyordu.

Türkiye’deki 1971 darbesi, gerçekte İsrail ve ABD’nin bölgede yükselen sol siyasetlerin tasfiyesini amaçlıyordu ve operasyon öyle de sonuçlandı. Türkiye gizli servisi ile MOS-SAD arasındaki ilişkiler daha sonraki yıllarda da devam etti.

1994 yılının 5 Kasımı’nda dönemin başbakanı olan Tansu Çiller’in İsrail ziyaretinde, MİT ve MOSSAD başkanları ile teşkilatların üst düzey yöneticileri bir araya geldi.

Bu toplantıda da, iki teşkilat arasında kamuoyuna açıklanmayan bir dizi önemli kararlar alındı. Anlaşmanın saklanan içeriğinin dışında, bu anlaşmaya imza atan bir isim oldukça dikkat çekiciydi. Bu isim üç yıl sonra “28 Şubat” olarak tarihe geçen süreçte öne çıkan Orgeneral Çevik Bir’di.

İsrail ile Türkiye arasında yapılan askeri ve istihbarat konularındaki anlaşmaların “stratejik nitelikli işbirliği” özelliğine dönüşmesi o dönemin Genelkurmay İkinci Başkanı olan Orgeneral Çevik Bir zamanında olmuştur.

Gizli olarak yapılan ve içeriği açıklanmayan bu anlaşmaların sayısı on altıyı bulmuştur. 28 Şubat 1997 tarihinde Erbakan – Çiller hükümetine laiklik uyarısı yapan Genelkurmay Başkanlığında öne çıkan bir isim olan Çevik Bir’in, dünyanın en köktendinci devleti İsrail’e olan bu yakınlığı, laiklik konusundaki duyarlılığını gölgelemektedir.

İsrail ile yapılan anlaşmaların mimarı olan Çevik Bir’in, 1980 darbesi sonrasında dış ülkelerde görevli devlet memuru statüsündeki imamların maaşlarının Suudi Arabistan bağlantılı “Rabıta Örgütü” tarafından ödendiğini bilmemesi imkânsızdır.

Çünkü o zaman, sol siyasetlere karşı sağın her türlü siyaseti askeri yönetim tarafından destekleniyordu. 1997’de ise İsrail, Türkiye’de giderek yükselen Yahudi aleyhtarlığı ve

Müslüman Filistin dayanışmasından rahatsızdır. Erbakan'ın iktidardan düşürülmesinin arkasındaki en önemli nedenlerin başında da bu gerçek bulunmaktadır.

“JINSA” ÖDÜLLÜ ÇEVİK BİR...

Dönemin hükümetinin düşürülmesinde büyük rol oynayan Orgeneral Çevik Bir, emekli olduktan sonra da Amerika'daki en güçlü Yahudi kuruluşu olan JINSA tarafından özel bir törenle “Liderlik” madalyasına layık görüldü. Çevik Bir, daha sonra Büyük bir İsraili silah firmasının Türkiye temsilcisi oldu.

DAVOS OLAYI VE SONRASI...

Adalet ve Kalkınma Partisi lideri Tayyip Erdoğan da Yahudi kuruluşlarınca benzer ödüllere layık görüldü. Ne var ki, 2009 yılında Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Davos'ta İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Perez'e Gazze konusundaki ağır eleştirisi, İsrail ordusunun Gazze'deki insanlık dışı uygulamaları ve Gazze'ye yardım götüren Mavi Marmara Gemisi'ne İsrail'in gerçekleştirdiği saldırıyı eleştirmeye devam etmesi Türkiye-İsrail ilişkilerinde büyük bir gerginliğe neden oldu.

Ancak bu gerginlik dış görünüşte kaldı. İsrail ile Türkiye arasındaki siyasi ve askeri alandaki işbirliği aynen devam etti. Erdoğan'ın bu çıkışı kendisine ve partisine büyük puan kazandırdı.

Erdoğan, daha sonraki süreçte de İsrail karşıtlığı söylemlerini her fırsatta kullanarak İsrail'e karşı ilk kez tavır koyan bir başbakan olarak yakın siyasi tarihe geçti.

Bu olay, her ne kadar içerik olarak Türkiye-İsrail ilişkilerinde önemli bir değişiklik yaşanmasa da iç siyasette Erdoğan'a ve partisine oy getiren bir argüman olarak kullanıldı. Davos olayı ve daha sonraki Mavi Marmara Gemisi olayı, dönemin hükümetine Türkiye içinde ve Müslüman dünyasında prestij kazandırdı.

İsrail tarafından abluka altında tutulan Gazze'ye yardım götüren Mavi Marmara Gemisi'ne uluslararası sularda saldıran İsrail komandolarının dokuz Türk'ü öldürmesi, İsrail ile Türkiye ilişkilerinde yeni bir kırılma noktası oldu. Ancak ABD'nin ve batı dünyasının Türkiye üzerindeki etkili baskıları sonucu, olayın, her zaman olduğu gibi İsrail lehine gelişmesi ile son buldu.

ARIEL SHARON...

“İsrail’in Kasabı”

Sharon'un adı sayısız katliam ve cinayetlere karıştı. SS birliği gibi eğittiği adamları ile arkasında kanlı bir iz bırakan Sharon, bir Nazi kadar ırkçı ve Filistin halkı düşmanı olarak ün yaptı

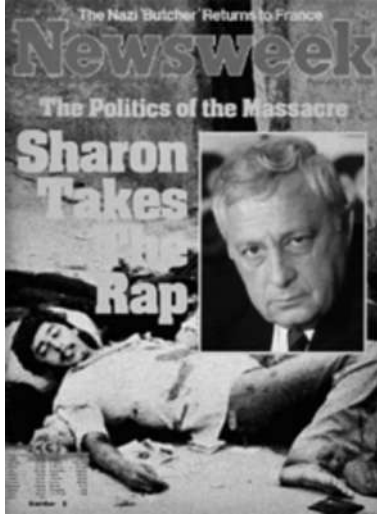
Küçük adı “Arik” olan İsrail’in eski Başbakanı Ariel Sharon, 1928 yılında Kfar M’lad isimli bir Yahudi çiftliğinde doğdu. Çok tutucu bir ortamda “Kabala” kültürü ile yoğun olarak yetişti.

Siyonist terörün kuramcısı olarak tanımlanan Sharon, henüz 14 yaşındayken Yahudi terör örgütüne katıldı. Kriminal anlamdaki kimliği ile örgüt içinde kısa zamanda öne çıktı. İsrail’in kurulması ile sonuçlanan 1948 savaşında “Alexandroni” tugaylarında birlik komutanı oldu. Savaş sonunda ise adı İsrail Savunma Kuvvetleri olan Haganah’ın en önde gelen birliği “Golani Tugayı”nın komutanıydı.

Sharon’un en büyük özelliği, bir Nazi veya SS subayı nasıl Yahudiler’den nefret ediyorsa, kendisinin de Filistinli ve Araplar’dan öyle nefret etmesidir. Sharon, bu hastalıklı nefret ve kinini hayatının hiçbir aşamasında saklamamıştır. Sharon, bu kriminal ruh halini tarihe geçen şu sözleri ile ifade etmekten kaçınmamıştır:

“Eğer ben sıradan bir İsrail vatandaşı olsaydım ve bir Filistinli ile karşılaşıyaydım, yemin ederek söylüyorum ki, ben o Filistinli’yi yakarak öldürür ve öldürmeden önce eziyet ederdim.”

Sharon, savaş sonrasında kurduğu ünlü kontrgerilla birliği “Unita. 101” ile misilleme adı altında vahşet ve katliamlar yaparak ün kazandı. Sharon’un komuta ettiği “Unita. 101.” İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler’in SS birliklerinden farksızdı. Sharon’un birliği, Ağustos 1953’te Gazze’nin – o sırada Mısır’a ait- güneyindeki el- Bureig Mülteci Kampı’na yapılan vahşi saldırıda kadın ve çocukların öldürülmesi; yine Ekim 1953’te sınırın öteki yakasında bulunan Kibye köyüne yapılan baskında köylülerin evleri ile birlikte havaya uçurulması ile ününe ün kattı.

Lübnan'daki Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında gerçekleştirilen katliamların sorumlusu olan Sharon'un cinayetleri, Amerikan basınında bile yer almıştı.

Sharon, daha sonraki yıllarda Filistin terörü ile mücadele adı altında insanlık dışı yöntemlerle kariyer yaptı. “Misilmelerde kadın ve çocuklar dahil acımasızca vurmak gerekir” diyen İsrail devletinin kurucusu Ben Gurion’un en iyi öğrencisi ve takipçisi oldu.

BİR “SS” KADAR ACIMASIZ...

Sharon, acımasız bir SS birliği gibi eğittiği adamları ile arkasında kanlı bir iz bırakarak Yahudi dünyasının yıldızı oldu. Daha sonraki yıllarda, Mısır savaşı sırasında general rütbesi

ile Sina'ya saldıran Sharon, savaşın son günü esir olarak kabul etmediği Mısır askerlerinin hepsini öldürttü. Lübnan savaş sırasında kendisine “Beyrut Kasabı” unvanını kazandıran Sabra ve Şatilla kamplarında yaşayan Filistinli binlerce sivilin katledilmesi operasyonunun planlayıcısı da, o sırada İsrail Savunma Bakanı olan Sharon'du.

Sharon, işlediği sayısız cinayeti, kendisi için bir övünç kaynağı sayarak şöyle söylüyor:

“Vurmak lazım, aralıksız vurmak lazım. Teröristlere her yerde vurmak lazım. İsrail'de, Arap ülkelerinde, başka yerlerde... Ben nasıl yapıldığını biliyorum. Ben kendim yapıyorum. Sadece onlardan sonra hareket etmemeli. Her gün, her yerde onları izlemeli. Eğer aralarında bazılarının falanca Arap ülkesinde yahut Avrupa'nın falan ülkesinde olduğunu öğrenince hemen oraya uzanmalı Gündüz değil, gece yarısı. Birden bir kişi kayıplara karışmalı. Yahut ölü bulunmalı. Avrupa'da bir gece kulübünde herhangi bir kişinin bıçaklandığı gibi.”

Sharon, iyi eğitilmemiş, teknolojisi, teçhizatı yetersiz, zayıf Arap orduları karşısında Amerika'nın desteği ile kazanılan kolay zaferlerin, siyonist propagandalarla adı etrafında efsane yaratılan isimlerden biridir.

Bu kanlı ününü “Beyrut Kasabı” unvanı ile taçlandırmış; Lübnan savaşında Beyrut kuşatması sırasında, özellikle sivillere zarar vermek amacı ile BM'nin yasakladığı “Clus-terboms” isimli msket bombalarının kullanımı için emir vermiştir. Sharon'un başlattığı bu insanlık suçu alışkanlığı, daha sonraki yıllarda da İsrail devleti tarafından sürdürüldü. 2009 yılında Gazze'ye bir operasyon düzenleyen İsrail, bura-ya da bütün dünyanın gözü önünde msket ve fosfor bombası atarak binlerce sivil öldürmüştür.

FİLİSTİNLİLER İÇİN GETTOLAR...

Sharon II. Dünya Savaşı'nda Naziler'in Yahudilere uyguladığı tecrit politikasının benzerini Filistin halkına karşı uyguladı. Filistin şehirlerini, kasabalarını ve köylerini ablukaya alarak, bir açık hava hapishanesine dönüştürdü. Sokağa çıkma yasası ile halk evlerine hapsedildi. Hastalar ilaçsız, çocuklar aç bırakıldı. Kuşku duyulan Filistinliler tutuklanarak bilinmeyen yerlere götürüldü.

Filistin devletine ait kurumların bulunduğu binalar ve evler havaya uçuruldu ya da buldozerlerle yıkıldı. Hamile kadınların ve hastaların hastanelere gitmesine izin verilmedi. Kontrol noktalarında Filistinliler'e en ağır hakaretlerde bulunuldu. Tutuklanan ve gözaltına alınan Filistinliler'in, tıpkı Naziler'in Yahudiler'e yaptığı gibi kolları damgalandı. Yapılan katliamların incelenmesi için BM heyetlerine izin verilmedi.

Bütün bunların yanında Sharon, dünyanın gözleri önünde Filistin halkına karşı "toplu cezalandırma" uygulamasını da başlattı. Abluka altında tutulan Filistin halkı işlerinden oldu. Herhangi bir eyleme karışanların aileleri toplu olarak sürgüne gönderilerek evleri yıkıldı. Bununla da yetinmeyen Sharon, Naziler'in birçok yerde Yahudiler için uyguladığı "getto" yöntemi ile Filistin'i çelik duvar, tel örgü ve mayın tarlasıyla çevirerek dev bir temerküz kampı haline getirdi.

Tarih, Naziler'in Yahudiler'e yaptıklarını nasıl bir insanlık suçu olarak yazıyorsa, hiç kuşkusuz Sharon gibilerinin yaptıklarını da en ağır bir insanlık suçu olarak yazacaktır.

Bölüm: 7

SREBRENİTSA'DA SOYKIRIM

“Avrupa’nın Ortasında Etnik Temizlik Operasyonu”

*Sırplar tarafından bütün dünyanın
gözleri önünde gerçekleştirilen katliama Avrupa sessiz
kalarak yataklık yaptı.*

Aylardır Sırplar tarafından kuşatma altında tutulan Srebrenitsa, Birleşmiş Milletler tarafından Bosna'da ilan edilen altı güvenli bölgeden biriydi. Bu bölgenin koruması Birleşmiş Milletler Barış Gücü'ne bağlı olan Hollanda Birliği'ne verilmişti. 11 Temmuz 1995 sabahı Srebrenitsa sakinleri ve buraya sığınmış on binlerce Boşnak mülteci, yaşayacakları büyük faciadan habersiz uyandı.

BM Barış Gücü Hollanda Birliği'nin komutanı Alb. Tom Karremans gizli bir görüşme ve pazarlık sonucu, koruması altında bulunan ve BM tarafından güvenli bölge ilan edilmiş olan Srebrenitsa şehrini ve Potaçari mülteci kampını, Sırp Kasabı olarak ün kazanmış olan General Ratko Mladic'e teslim ediyordu.

Srebrenitsa'yı, Hollandalı askerlerden, tek kurşun atmadan alan Mladic, şehirde katliama başladı. Başlarına gelecekleri anlayan Müslüman Boşnaklar ve mülteciler, canlarını kurtarabilmek için Srebrenitsa yakınındaki BM'nin güvenli kampına sığınmaya çalıştılar. Potaçari Kampı da BM Barış Gücü'ne bağlı olan Hollandalı askerler tarafından korunuyordu. Ancak burada da aynı ihanetle karşılaştılar.

BM'nin Güvenli Bölge ilan edip uluslararası kamuoyunun gözü önünde güvence altına aldığı ve Hollanda Birliği'nin korumasına verdiği Potaçari Mülteci Kampı'nda bulunan Müslüman Boşnaklar, Hollandalılar tarafından kurbanlık koyunlar gibi Sırplar'a atılmıştı.

Kampta bulunan Müslüman Boşnak ve mülteciler, Barış Gücü'ne bağlı Hollandalı askerler tarafından silah zoru ile dışarı çıkarılıp Sırp kasapların önüne atılıyordu. Sırp ve Bosnalı Sırp çetelerinden oluşan bu kasaplar, sadece 11 Tem-

muz ile 17 Temmuz 1995 günleri arasında, sekiz binden fazla genç ve yetişkin Boşnak erkeği vahşice katlederek, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana Avrupa'da meydana gelen en büyük soykırımı gerçekleştirdi.

BM tarafından güvenli bölge olarak ilan edilen ve Barış Gücü'ne bağlı Hollanda Birliği'nin koruması altında olan Srebrenitsa'yı hiçbir direnişle karşılaşmadan Hollandalı askerlerden teslim alan Sırlar, şehrin sakinlerini bir merkezde topladıktan sonra, kadın ve erkekleri ayırdılar. Erkekleri şehrin dışına ormanlık alana götürüp burada kendi mezarlarını kazdırdıktan sonra kurşuna dizdiler, bazılarını da diri diri gömdüler.

AVRUPA'NIN GÖZLERİ ÖNÜNDE...

Sırp caniler işledikleri bu insanlık suçunun ortaya çıkması için, cesetleri iş makineleri ile parçalayarak tanınmaz hale getirdi; ayakkabı ve giysilerini toplayarak yaktı.

Bir başka yerde de toplu halde tutulan Müslüman Boşnak kadın ve kızlara Sırlar tarafından vahşi bir şekilde tecavüz edildi. Bosnalı Müslümanlar'a karşı yürütülen bu katliam, kısa bir süre sonra spesifik bir olay olmaktan çıkıp soykırım haline dönüştü.

Bütün bunlar, Birleşmiş Milletler'in ve uygarlığı ile övünen Avrupa ülkelerinin gözleri önünde oluyordu. Dünya olanları görmüyor, işitmiyor ve duymuyor, adeta üç maymunları oynuyordu.

2. Dünya Savaşı sonrasında, Avrupa'nın ortasında gerçekleşen bu soykırım tam bir hafta devam etti. Medeniyetin

beşiği olmakla övünen Avrupa, bir hafta süren bu soykırıma sessiz kaldı. Avrupa'nın bu tuhaf sessizliğinin arkasındaki gerçek neydi?

BM, güvenli bölge ilan edip Barış Gücü'ne bağlı Hollandalı askeri birliğin koruması ve sorumluluğuna verdiği Srebrenitsa ve Potaçari Mülteci Kampı'nı, neden ve ne karşılığı Sırp kasaplara teslim etti ve neden buradaki katliamlara müdahale etmeyerek seyirci kaldı?

Hepsinden önemlisi, BM ve Avrupa ülkeleri Sırbistan'ı "soykırım" suçlamasından kurtarmak için Lahey Adalet Divanı'nından nasıl bir karar çıkardılar? Bosna'daki soykırımın neden yapıldığı, bu soruların cevaplarında saklıdır. Bu soruların cevapları batı dünyası ve Avrupa'nın tarihinde çok açık ve net bir şekilde vardır. Avrupa sömürgeciliğinin beslendiği coğrafyalara bakıldığında, buralarda sayısız katliam ve soykırımın gerçekleştirildiğini görebiliriz.

Bosna'da Sırplar'ın yaptığı soykırıma sessiz kalınarak göz yumulmasının nedeni, Avrupa medeniyetinin, Avrupa coğrafyasının demografik yapısı içinde yer alan Müslüman topluluğun nüfus artışından duyduğu büyük rahatsızlıktır. İşte bu nedenle Sırplar'ı Müslüman Boşnaklar'a karşı kışkırtmış, daha sonra da soykırıma müdahale etmeyerek işlenen insanlık suçuna yataklık yapmıştır.

Gizli Operasyonlar Tarihi'nin bu bölümünde, Avrupa tarafından hukuki bir kılıf uydurularak aklanan bu insanlık suçunu bütün dünyanın bildiğini, ancak açıklamaktan kaçındıkları gerçekleri okuyacaksınız.

ETNİK TEMİZLİK OPERASYONU...

Bosna Srebrenitsa'daki katliam, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'da gerçekleşen ilk soykırım olarak tarihe geçti. Lahey Adalet Divanı Mahkemesi tarafından onaylanan bu insanlık suçu, Avrupa'nın ortasında ve bütün dünyanın gözleri önünde gerçekleşti.

Srebrenitsa'daki olayların sorumluları, en başta Birleşmiş Milletler, Hollanda ve Sırp'lar'dı. Bu üçlü, Bosna'daki korkunç insanlık suçunun gerçek boyutlarını ve katliamda uluslararası kuruluşların oynadıkları rolleri dünyadan sakladı. Bu nedenle Srebrenitsa'daki toplu mezarlar, ölüm kamplarında olup bitenler BM ve Hollanda'nın ihaneti, Sırp'ların Naziler'i aratmayan vahşi ırkçılığı, ancak yıllar sonra ortaya çıkarılabildi.

Srebrenitsa'da neler yaşandığı ve daha sonra olanların sırrı gün ışığına çıktıkça, 20. Yüzyıl'da işlenen bu büyük insanlık suçunun arkasında Avrupa medeniyetinin çirkin yüzü görüldü.

Batı basını ve özellikle Avrupa yayın kuruluşları, dünya kamuoyuna başlangıçta, Bosna'da başlayan çatışmaları Müslüman Boşnaklar ile Sırp'lar arasındaki iç savaş olarak duyurdu. Zamanla birlikte, bazı bağımsız basın kuruluşları ve ajanslar, Bosna'da farklı bir şeylerin olduğunu gösteren haber ve görüntüler yayınlamaya başlayınca, iç savaşın çok ötesinde başka olayların yaşandığı ortaya çıkmaya başladı. Ancak batı basını, ısrarla gerçekleri saklamayı sürdürdü. Avrupa basını, uzunca bir süre bölgedeki katliamların bir "istisna" olduğunu vurgulayarak, BM ve uluslararası kuruluşların duruma hakim olduğunu ileri sürdü.

BOŞNAKLAR NADEN HEDEF SEÇİLDİ?...

Ne var ki, bütün bu süreç içerisinde Sırp, sivil unsurlara karşı sürdürdüğü katliamları daha da genişleterek, Bosna'daki Müslüman Boşnak nüfusa yönelik soykırıma girişmişti. Avrupa ve BM ise hala Bosna'daki bu korkunç olayı dünya kamuoyunun gözünden kaçırmak için özel bir çaba harcıyordu.

Srebrenitsa'da yapılan, terminolojik tanımlama ile “etnik temizlik” operasyonuydu. Basının, çatışmaların en başından beri dünya kamuoyuna yansıttığı önce Sırp-Bosna iç savaşı, daha sonra ise Bosnalı Sırp'ların Boşnaklar'a yönelik katliamları haberleri, bu etnik temizlik operasyonunu perdelemek için kullanılmıştı. Burada olanları Avrupa ve batı dünyasının istihbarat örgütleri çok yakından izliyor ve bütün olanları biliyor ama gerçekleri kendilerine saklıyordu.

Müslüman Boşnaklar'a karşı yürütülen bu etnik temizlik harekâtının son derece stratejik bir hedefi vardı. AB, tam ortasında Avrupa toplumuna uyum sağlamak istemeyen, farklı din, ırk ve kültüre mensup bir topluluğun olmasını istemiyordu. Bunun için de Sırp ırkçılarını kışkırtıp destekleyerek Müslüman Boşnak nüfusu ve Müslüman yapının büyüüp güçlenmesini bir “etnik temizlik” operasyonu ile engelledi.

Hiç kuşkusuz Avrupa, hiçbir zaman bu gerçeği kabul etmeyecektir. Ancak Bosna'daki korkunç olayların üzerinde ki sır perdesi aralandıkça, Avrupa Birliği'nin bu soykırımın gerçekleşmesindeki önemli rolü daha net bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Srebrenitsa'da olanlar katliam değil, sistemli ve bir plan dahilinde uygulanmış etnik temizlik operasyonudur. Bosna'daki etnik temizlik -ki bu tanımlama içerdiği anlam nedeniyle batı

medyası tarafından uzun süre kullanılmadı- Srebrenitsa’da en üst noktasına ulaşip istenilen sonuç elde edilince, Avrupa Birliği, batı dünyası ve Birleşmiş Milletler tarafından durduruldu. Srebrenitsa’nın, Bosnalı Boşnaklar’ın en önemli direniş merkezi olması, burasını “etnik temizlik” operasyonunda bir hedef haline getirmişti.

SOYKIRIMIN PERDE ARKASI...

Yugoslavya’nın batı dünyası tarafından parçalanmasının ardından Büyük Sırbistan hayaline kapılan Sırplar, bölgedeki egemenliklerini artırmak için harekete geçti. Yugoslav ordusunun ağır silahları ile teçhizatına sahip olan Sırplar, kısa bir süre içinde başarı kazandılar. Ortodoks olmaları, Ruslar’la din ve kan bağlarının olması nedeniyle Rusya tarafından siyasi ve askeri olarak desteklenen Sırplar, dağılan Yugoslavya’nın federe devletlerini elde etme peşindeydi.

Parçalanan Yugoslavya’nın en zayıf lokması Bosna’ydı. Sırplar, ezeli düşmanları olarak gördüğü Türk ve Müslüman Boşnaklar’a karşı saldırıya geçti. Ancak Sırplar’ın hesabı Bosna’da bozuldu.

Bosna ile başlayan iç savaşta Sırplar, Türk isimli Bosnalı Boşnak Müslümanlar tarafından olağanüstü bir direnişle karşılandı. Müslüman Boşnaklar’ın Avrupa ülkelerini bile şaşırtan bu beklenmedik direnişi karşısında, Sırplar’ın “büyük Sırbistan” hayali suya düştü.

BOŞNAKLAR'A AMBARGO UYGULANIYOR...

Avrupa Birliği ülkelerinin büyüklerinin, Müslüman Boşnaklar'ın bu hesapta olmayan direnişine canları sıkılmıştı. Çünkü hiçbiri böyle bir direnişi beklemiyordu. Bosnalı Boşnaklar'ın hesapta olmayan bu direnişini kırmak gerekiyordu ve bunun için harekete geçtiler.

Öncelikli olarak Sırp ordusu ve yerli çete Çetnikler'in işlerini kolaylaştırmak için, Müslüman milislere silah ve cephane sevkini önlediler. Sırp lar ve Çetnikler eski Yugoslav ordusunun ağır silahları, konvensiyonel teçhizat, araç ve gereçlerinden yararlanırken, Boşnak milisler, derme çatma silahlarla kendilerini savunmaya çalışıyordu. Çatışma bölgesine uygulanan silah ambargosu tek taraflı işliyordu. Sırp lar her türlü silah ve cephaneyle rahatlıkla ulaşırken, Müslüman milisler için bütün yardım ve ikmal yolları Birleşmiş Milletler'e bağlı Barış Gücü Birlikleri tarafından kapatılmıştı.

Kısaca 1992'de başlayan saldırıda, Sırp lar Müslüman Boşnaklar'ın çoğunlukta olduğu Doğu Bosna'da büyük ölçüde etnik bir temizlik yapmışlardı. Bölgede konuşlandırılmış olan BM Barış Gücü'ne bağlı askeri birliklerin, dünyaya karşı bir figüran olarak göz boyamaktan başka bir işlevleri yoktu. Bütün bunlara rağmen, Srebrenitsa, Bosnalı Sırp lar'la Belgrad arasında hala aşılamayan büyük bir engel olmaya devam ediyordu.

Bosna'nın en doğusunda, Sırbistan sınırına yakın bir yer olan Srebrenitsa bu özelliği nedeniyle Sırp lar'ın en büyük hedefi haline gelmişti. Nasır Güç liderliğindeki Boşnak milislerin, giderek artan Sırp baskı ve kuşatmasına büyük bir özveri ve kahramanlıkla karşı durarak Srebrenitsa'yı savunmaya de-

vam etmesi, Avrupa devletlerinin bu bölge üzerindeki stratejik hesaplarını bozuyordu.

Bu gelişmeler üzerine, kuşatma daha da daraltıldı. BM Barış Gücü Birlikleri, artık açıkça Sırp kuşatmasına yardımcı oluyordu. Sırlar, Srebrenitsa'ya gelen bütün insani yardımları engelliyor, arada bir göstermelik olarak geçişine izin verdikleri gıda ve yiyecekleri de zehirliyordu.

En kötüsü, bütün bunların BM Barış Gücü askerlerinin gözleri önünde olmasıydı. Katliamlardan ve çatışmalardan kaçanların sığınması sonucu, Srebrenitsa'nın nüfusu altmış bini geçmişti. Kış aylarında insanlar, sokaklarda ve metruk evlerde yatıyor, şehir açlıktan kırılıyordu.

Şehirde her gün onlarca insan açlıktan can verirken, Sırp nişancılar, mevzilendikleri yerlerden uzun menzilli tüfekleri ile kadın, çocuk, yaşlı ve genç ayırmadan vuruyordu. BM Barış Gücü birliklerine mensup askerlerin, Sırlardan farklı bir yanı yoktu. Burada korumakla görevli oldukları insanlara karşı davranışları gerçek anlamda insanlık dışıydı. Avrupa medeniyetinin çirkin yüzü, BM askerlerinin yüzünde kendini gösteriyordu.

1993'e gelindiğinde Srebrenitsa, Avrupa'nın ortasında her türlü saldırıya açık bir temerküz kampına dönüşmüştü. Özellikle Sırp nişancıların sokaklardaki sivilleri bir av hayvanı gibi vurmalarının görüntüleri, açlıktan Nazi kamplarındaki Yahudi tutuklular gibi bir deri bir kemik kalmış Boşnak esirlerin hali haber bültenlerinde yer almaya başlayınca, BM, dünya kamuoyu önünde durumu kurtarmak için bazı yeni kararlar aldığını açıkladı.

GÜVENLİ BÖLGE KANDIRMACASI...

16 Nisan 1993 yılında olağanüstü bir toplantı yapan BM Güvenlik Konseyi 819 sayılı kararı ile Saraybosna, Bihac, Gorazde, Zepa, Tuzla'yı "Güvenli Bölge" ilan etti. BM'nin bu kararı, "Güvenli Bölgeler" arasında bulunan Srebrenitsa'yı biraz olsun rahatlatmıştı.

Ancak BM'nin "Güvenli Bölge" tanımlamasının içeriği açık değildi ve bu kavramın uygulanmasını sağlayacak hiçbir yaptırım gücü oluşturulmamıştı. BM, zaten sorunun çözümü peşinde değildi ve bu nedenle alınan önlem göstermelik bir karardan öteye bir anlam taşımıyordu.

Bir zaman sonra, Boşnak ve Bosnalılar'ı korumak amacıyla alınan bu karar, Sırp'ın işini kolaylaştırmak için kullanılmaya başlandı. "Güvenli Bölge" uygulamasına göre, bölgeye sığınan ve burada bulunan Boşnaklar'ın, silahlarını BM Barış Gücü'ne teslim etmeleri gerekiyordu.

Bu uygulama, güvenli bölgelerde bulunan Boşnaklar'ın tamamıyla silahsız kalmalarına yol açarken, Sırp ve Çetnik grupların saldırılarına karşı savunmasız bir hale gelmelerine neden oluyordu. Bu tek taraflı uygulama, Boşnak milislerin savunma gücünü tümüyle ortadan kaldırırken, Sırp'ın karşı açık ve kolay bir hedef haline getiriyordu.

Zaten istenilen de buydu. Ağır silahlarla donatılmış Sırp'ın bütün saldırılarını, derme çatma silahlarla göğüsleyen Müslüman Boşnaklar, şimdi ellerindeki silahlardan da olmuş, BM tarafından "Güvenli Bölge" yalanı ile oluşturulan gettolara doldurulmuştu.

Savaşın en başından beri direnen Srebrenitsa için hazırlanan plan, 6 Temmuz 1995 sabahı uygulamaya konuldu. Sırp

Generali Ratko Mladic komutasındaki Sırp birlikleri ve Çetnik gruplar, BM tarafından “Güvenli Bölge” ilan edilen ve BM Barış Gücü’ne bağlı Hollanda Birliği tarafından korunan Srebrenitsa etrafındaki kuşatmayı iyice daraltarak, şehri top ve tank ateşi altına aldı. BM, Boşnaklar’ın elini kolunu bağlamış, köpekleri de serbest bırakmıştı.

Olanları en iyimser bir yorum bile ancak bu şekilde açıklayabilirdi. Srebrenitsa Güvenli Bölgesini korumakla görevli BM Barış Gücü’ne bağlı Hollanda askeri birliği komutanı Albay Tom Karremans, bu saldırı karşısında Srebrenitsa’nın kendini daha fazla savunamayacağını biliyordu. Çünkü Srebrenitsa’nın dış dünya ile bütün irtibatı kesilmişti. Sırp kuşatması yüzünden silah, cephane, erzak ve ilkyardım malzemesi artık şehre giremiyordu.

Bosna’daki Barış Gücü Komutanı Fransız General Bernard Javier, NATO uçaklarının bölgeye müdahale talebini reddetti. Göstermelik olarak yapılan bir iki uçuşun Sırp lar üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Zaten bu uçuşların göstermelik olduğunu Sırp lar da biliyordu. Bu nedenle kuşatmayı daha da daralttılar.

10 Temmuz’da saldırılar daha da yoğunlaştı. 3,5 yıldır devam eden kuşatma artık Srebrenitsa için dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. Srebrenitsa katliamının, dünyaya yansıtıldığı gibi bir iç savaş sonucu meydana geldiği iddiasının doğru olmadığını kanıtlayan olaylar, bir plan dahilinde geliyordu.

HOLLANDA, BOŞNAKLAR’I SATIYOR...

Planın ikinci aşaması bu andan itibaren uygulanmaya konuldu. Srebrenitsa Güvenli Bölgesini korumakla görevli BM

Barış Gücüne bağlı Hollanda taburunun komutanı Albay Tom Karremans, Sırplar'ın Srebrenitsa'ya giremeyeceği konusunda teminat veriyor, Sırplar'ın saldırıya geçmesi halinde NATO uçaklarının anında müdahale edeceklerini söyleyip Boşnak milisleri oyalıyordu. Bu şekilde kandırılan Boşnaklar'ın bir çıkış hareketi yaparak Sırp kuşatmasını yarmaları da engellendi.

Ellerinden silahları alınmış, savunmasız bırakılmış ve getto haline getirilmiş bir şehre hapsedilmiş Bosnalı Boşnaklar için bütün kaçış yolları kapatılmıştı. Buna karşılık Sırplar, BM'nin göstermelik ambargosuna aldırmadan Yunanistan, Rusya ve Ukrayna'dan her türlü yardımı alıyordu. Tuna Nehri üzerinden gelen silah ve petrol taşıyan tankerler, BM denetçilerinin gözü önünden geçiyordu.

Sırplar, Srebrenitsa etrafındaki köyleri, kasabaları almış, şehrin soluğunu kesmişti. Sırp saldırıları yeniden başlayınca, BM Barış Gücü'ne bağlı Hollanda birliği biraz daha geriye çekilerek yeni bir gözlem hattı oluşturmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Bunun anlamı, BM, artık Sırplar'ın önünden çekiliyor, Boşnaklar'ı kendi kaderleri ile baş başa bırakıyordu.

Srebrenitsa'daki Boşnaklar, BM ve Hollanda tarafından oyuna getirildiklerini anlamıştı. Sırplar'a karşı kendi gözlem hatlarını bile korumaktan aciz BM'nin, Boşnaklar'ı koruması imkansızdı. Sırp saldırıları giderek artan bir şiddetle yoğunlaşmaya başladığında, Müslüman Boşnaklar, Sırplar'ın hedefinin Srebrenitsa'yı ele geçirmekten çok, kendileri olduğunu fark ettiler. Felaket adım adım yaklaşırken, BM Özel Temsilcisi Yasuki Akashi, Boşnaklar'ın, Sırlara karşı bir hava saldırısı düzenlenmesi talebine karşı çıkarak, Srebrenitsa'yı içindeki Boşnak ve mültecilerle birlikte Sırplar'ın eline bırakıyordu.

KUZULAR KURTLARA VERİLİYOR...

Bu çok tartışmalı durumu açıklamak için şu soruya cevap verilmesi gerekmektedir: BM, “Güvenli Bölge” ilan ederek silahsızlandığı Srebrenitsa’yı neden içindekilerle birlikte Sırp’lar’a teslim etmiştir? Üstelik bunu, NATO’nun ve Barış Gücü’nün havadan ve karadan Sırp’lar’a müdahale etmesini engelleyerek yapmıştır. Hiç kuşkusuz, bu sorunun cevabında, Boşnaklar’a yönelik “Etnik Temizlik” operasyonuna göz yumulması gerçeği bulunmaktadır.

Başlarına gelecek felaketi sezinleyen Boşnaklar, hiç olmazsa kendilerini savunmak için ellerinden alınan silahları geri istedi. Ancak Hollanda taburunun komutanı Albay Tom Karremans, Boşnaklar’ın tüm ısrarlarına karşı çıkarak silahları vermedi.

Bütün bu gelişmelerden anında haberdar olan Sırp saldırılarını daha da yoğunlaştırdı. Artık kaçınılmaz son belli olmuştu. BM Barış Gücü’ne bağlı Hollanda Birliği, askeri şeref ve namusuna ihanet ederek, korumaları altına aldıkları Srebrenitsa ve Boşnaklar’ı savunmak için tek bir kurşun bile atmadan güle oynaya Sırp kasaplara teslim etmişti.

Kendini Avrupa’nın en medeni ve demokratik ülkesi olarak tanımlayan Hollanda, geçmiş yüzyıllardaki sömürgeci anlayışını aratmayan bir davranışla Srebrenitsa’yı Sırp’lar’a teslim ettikten sonra, Potaçari mülteci kampına çekildi. Hollanda taburunun komutanı olan Albay Tom Karremans, askerlik namusunu ayaklar altına alarak, adını tarihe tiksinti ile anılan biri olarak yazdırdı.

11 Temmuz 1995’in sıcak bir yaz sabahında “Sırp kasabı” olarak anılan Ratko Mladic ve Çetnikler, Hollandalı asker-

lerin güle oynaya boşalttıkları Srebrenitsa'ya girdi. Silahtan arındırılmış, hiçbir direnişin olmadığı Srebrenitsa, BM tarafından adeta Sırp kasaba ikram edilmişti. Durum bu kadar açık olmasına karşın, BM Özel temsilcisi Akashi, bu vahim tablonun gerçek yüzünü saklayan raporlar yazmaya devam ediyordu.

Hollanda Birliği'nin komutanı Albay Tom Karremans'ın, korumakla görevli olduğu Boşnak mültecileri Sırplar'a bırakarak Potaçari köyündeki BM Mülteci Kampına çekilmesinin ardından Sırplar Srebrenitsa'da katliama başladılar. Bütün bunlar olurken, dünya basın ajansları, iki satırlık bir haberle Srebrenitsa'nın düştüğünü haber veriyordu. Burada oynanan oyunlardan, BM'nin ve Hollanda Birliği'nin ihanetinden kimsenin haberi yoktu. Ancak bu, büyük trajedinin henüz başlangıcıydı.

KATLIAM BAŞLIYOR...

Srebrenitsa'nın Sırplar'ın eline geçmesi üzerine, sayıları otuz bine yaklaşan Boşnak mülteciler ve şehrin sakinleri, canlarını kurtarabilmek için büyük bir korku ve dehşet içinde Potaçari'deki BM kampına doğru kaçmaya başladı. Potaçari'deki BM kampı Srebrenitsa'yı Sırplar'a teslim eden BM Barış Gücü'ne bağlı Hollanda askeri birliğinin kontrolü altındaydı. Srebrenitsa'dan kaçan altı bin kişi kampa ulaşmayı başarırken, diğerleri kampın çevresinde toplandı. Kendilerini ikinci bir ihanetin beklediğinden habersizdiler.

"Etnik Temizlik" operasyonunun bu aşamasında başrol-leri, yine Hollanda Birliği'nin Komutanı Albay Tom Karre-

mans ile Sırp Kasabı Ratko Mladic üstlenmişti. Mladic, BM Potaçari kampının içinde ve çevresinde bulunan Müslüman Boşnaklar'ın kendilerine teslim edilmesini istedi ve aksi halde kampı bombalayacağı tehdidinde bulundu.

Bütün bunlar, uluslararası kamuoyunun gözünü boyamak için yapılan bir oyundu. Çünkü, daha sonraki yıllarda, Sırp Potaçari kampındaki Boşnaklar'ı katlederken, Ratko Mladic ve kampı korumakla yükümlü Hollanda Birliği'nin komutanı Albay Tom Karremans ve subaylarının, ziyafet sofrasında birlikte kadeh kaldırdıklarını gösteren video kayıtları ortaya çıktı. Sırp ve Çentikler, kamp çevresinde Boşnak erkekleri vahşice öldürürken, Hollanda taburunun komutanı Albay Tom Karremans, Sırp General Ratko Mladic ile şakalaşıyor, birlikte kadeh kaldırıyor. Sırp kasabı Mladic'in verdiği hediye karşısında duygulanan Hollanda Birliği'nin komutan Albay Karremans'ın, "Bu hediye eşime mi" sorusunu, Sırp cellat Mladic, başıyla evet işareti yaparak onaylıyordu.

BATI UYGARLIĞININ İHANETİ...

Video görüntülerinde ortaya çıkan bu ihanet, Hollandalı birliğin Boşnaklar'ı Sırp'lar'a sattıklarının kanıtıydı. Hollanda Birliği'nin askerleri, silahları ve teçhizatları ile birlikte Zagreb'e nakledildi ve burada günler boyunca yiyip içerek eğlendiler. Onlar eğlenirken, Potaçari ve Tuzla civarında binlerce Müslüman Boşnak, Sırp tarafından vahşice boğazlanarak öldürülüyor, kadınlar tecavüze uğruyordu.

Bu video görüntülerinden ve daha sonrasında olanlardan açıkça anlaşıldığı gibi, BM Barış Gücü'ne bağlı Hollanda Birliği, Müslüman Boşnaklar'ı Sırp'lar'a satmıştı.

Hollandalı askerler, Boşnaklar'ı ve mültecileri Sırplar'a teslim etmekle kalmamış, onlara her türlü yardımı yapmış, Sırp askerlerinin araçlarının yakıt ihtiyaçlarını bile sağlamışlardı. Boşnaklar'ın Sırplar'a teslim edilmesine karar veren kamp komutanı Albay Tom Karremans, Potaçari kampını savunmak için tek bir kurşun bile atmamış, tam tersi Boşnaklar'ın kampı boşaltması için Sırp çetecilere yardım etmiştir. Silah zoru ile Boşnaklar'ı kamp dışına çıkaran Hollandalı askerler, Boşnaklar'ın feryatlarına ve gözyaşlarına aldırmış etmeden, hepsini Sırp kasapların önlerine atarak, insanlık tarihinin en ağır suçunu işlemişlerdir.

Potaçari kampından Hollandalı askerler tarafından silah zoru ile dışarı çıkarılıp Sırplar'a teslim edilen Müslüman Boşnaklar'ın erkek olanları hemen ormana götürüldü. Burada sorgulanan Boşnaklar'a kendi mezarları kazdırıldıktan sonra, topluca katledildiler. Bazıları da diri diri gömüldüler. Çukurlara doldurulan cesetlerin üzerinde gezinen Sırp katiller, canlı kalan olup olmadığına bakıyor ve cesetlere defalarca ateş ediyordu. Potaçari'de olanların, 2. Dünya Savaşı sırasında Naziler'in Yahudiler'e yaptıklarından hiçbir farkı yoktu. Sırplar, 11 Temmuz ile 17 Temmuz 1995 tarihleri arasında 10 bin yetişkin ve genç Boşnak'ı katletti. Bu, bir iç savaşın içinde yer alan istisnai bir katliam olayı değildi. Bir ırkın ortadan kaldırılmasını hedefleyen imha operasyonuydu. Bu insanların güvenliklerini sağlamakla yükümlü BM yetkililerinin gözleri önünde ve onların onayı ve desteği ile gerçekleşiyordu. Sırplar, 16 Temmuz'da Pilica'da 1500 erkek ve çocuğu daha katlederek derin çukurlara gömdüler.

Aradan geçen yıllara rağmen, isimleri kayıp listelerinde geçen on binlerce Boşnak, ormanların kuytu derinliklerinde

Sırplar'ın kazdığı derin çukurlardaki toplu mezarlarda yatmaktadır.

SOYKIRIMDAN KİM SORUMLU?...

Aslında Avrupa'nın ortasında gerçekleşen bu "Etnik Temizlik" hareketinde neler olduğunu bütün Avrupa ülkeleri ve ABD biliyordu. Bu ülkelerin bölgedeki istihbarat kaynakları, olanlardan en ince ayrıntısına kadar haberdardı. Ancak hiç kimse olayları engellemek için çaba göstermek istemiyordu.

Batı dünyasının olanları görmek istememesinin nedeni, Avrupa'nın ortasında Müslüman bir devletin varlığından duydukları rahatsızlıktı.

Sırplar tarafından yapılan soykırımın sorumlusu Sırbistan Devlet Başkanı Radovan Karadžić'in, 13 yıl sonra yakalanıp Lahey'deki Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'nde yaptığı savunma, Avrupa'nın bu konuda duyarsız kalışının nedenini açıklıyordu.

Karadžić, mahkeme heyetine şöyle diyordu: "Boşnaklar'ın İslamcı amaçları vardı. Osmanlı İmparatorluğu zamanındaki gibi toprak ve iktidar istiyorlardı. Amaçları Bosna-Hersek'in devamını sağlamaktı."

Karadžić'in bu sözleri, bir anlamda Avrupa ülkelerinin düşüncelerini yansıtıyor ve bu soykırımı neden sessiz kaldıklarını açıklıyordu.

2010 yılına kadar bölgede olanların gerçek boyutları ile ortaya çıkarılamaması, batı dünyasının ve özellikle Avrupa'nın bu soykırımı önemli rolü olduğunun kanıtıdır. Savaştan son-

ra etnik temizlik operasyonunun yapıldığı bölgelerde, Sırp BM askerleri ile birlikte katliamların izlerini yok etmekte, konu ile ilgili araştırmaların yapılmasını engellemektedir.

1995'teki etnik temizlik harekâtından 2010 yılına kadar geçen süre içinde, altmıştan fazla toplu mezar ortaya çıkarıldı. Bu mezarlarda beş binden fazla cesedin kimlik tespiti yapılamadı. Çünkü cesetlerin çoğu parçalanmıştı. Avrupa'nın ortasında meydana gelen bu vahşi katliam sonucu öldürülen binlerce Boşnak'ın gömüldüğü bu toplu mezarların bulunması için, Avrupa ve uluslararası kuruluşlar ciddi bir çaba göstermekten kaçındılar.

BOSNA'DAKİ ŞEYTAN ÜÇGENİ...

Bosna'da gerçekleştirilen etnik temizliğin sorumluları BM, Hollanda ve Sırp'lar'dı. Özellikle Potaçari mülteci kampındaki etnik temizlik hareketinin bir numaralı sorumlusu olan BM Barış Gücü'ne bağlı Hollanda Birliği komutanı Albay Tom Karremans, korumakla yükümlü olduğu insanları Sırp'lar'a teslim ederek katledilmelerine seyirci olmuştu. Hollanda devleti ve hükümetleri, uzun bir süre bu gerçeği inkâr ettiler ve olayların örtbas edilmesi için yoğun çaba harcadılar. Ancak geçen zaman içinde ortaya çıkan belgeler ve tanıklar, Hollanda Birliği'nin, etnik temizlik harekâtına bizzat ve bilerek katıldıklarını ortaya çıkardı. Bu belgelerden biri, yukarıda da sözünü ettiğimiz video kasetiydi. Hollanda Birliği komutanı Albay Tom Karremans'ın, korumakla yükümlü olduğu insanları aldığı özel hediyeler karşılığı Sırp kasabı Mladic'e teslim etmesi şerefine kadeh kaldırırken görüntülendiği bu kaset her şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

Katliamlardan sağ kurtulanlar ve olayların görgü tanıklarının ifadeleri ile Hollanda askerlerinin ihaneti belgelenince, Hollanda, bir Parlamento Araştırma Komisyonu kurdu. Parlamento Araştırma Komisyonu raporunda, bölgede yapılan katliamlardan Hollanda hükümetinin sorumlu olduğu ve Hollanda askerlerinin koruması altındaki bölgede Sırplar'ın gerçekleştirdiği etnik temizliğe Hollandalı askerlerin de katıldığını belirtiliyordu.

SOYKIRIMA YATAKLIK EDEN ÜLKE...

Hollanda'nın, Avrupa'nın ortasındaki bu insanlık suçunun iki numaralı ortağı olduğu artık tarih önünde tescil edilmişti. Bu gerçeklerin ortaya çıkmasından sonra, Hollanda hükümetinin göz boyamak için istifa etmesinin politik bir gösteriden başka bir önemi yoktu. Hollanda Avrupa'nın ortasındaki etnik temizlik operasyonuna yataklık ve ortaklık ederek ağır bir insanlık suçu işlemiştir.

2000 yılında kayıpların ve katliam kurbanlarının anneleri tarafından, eski Yugoslavya Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'ne yüksek rütbeli BM askerleri ve Hollanda Askeri Birliği'nin sorumlularının araştırılıp belirlenmesi için açtıkları dava, on yıldır sürmektedir. Hollanda, diğer Avrupa ülkelerinin yaptığı gibi bu ağır suçun zamanın tozları arasında unutulmasını beklemektedir. Hollanda, geçmiş yıllarda sömürgelerinde yaptığı insanlık dışı uygulamaların zamanla nasıl unutulduğunu bildiği için, bu konuda da aynı şeyin olmasını beklemektedir.

Etnik temizlik operasyonlarının esas sorumlusu hiç tartışmasız Birleşmiş Milletlerdir. BM, Bosna'daki olaylardan

sonra uluslararası kamuoyu önünde bütün güvenilirliğini kaybetmiştir. BM, Bosna'daki trajedinin ardından uzun bir süre sessiz kaldı. Olaylarla ilgili belgeler ve tanıklar ortaya çıktıkça, BM'nin "Etnik Temizlik" harekâtındaki büyük sorumluluğu da gözler önüne serildi. Açıklanan belgeler ve tanıklar, katliamların BM'nin gözleri önünde olduğunu kanıtlıyordu.

BM SUÇUNU İTİRAF EDİYOR...

Srebrenitsa'da katliam devam edip kadınların toplu halde ırzına geçilirken, Sırp lideri Miloseviç ile BM üst düzey yetkililerinin bir araya gelip kendi asker ve malzemelerinin güvenliği konusunda görüşmeler yaptığı ortaya çıktı. Bu korkunç gerçekler ortaya çıktıkça, BM, kendine yönelik tepkileri biraz olsun azaltmak için olaylardan dört yıl sonra 1999'da 115 sayfalık bir rapor yayınladı. Raporda kendini eleştiren BM, hatalı davrandıklarını, Boşnak halkını Sırp katillerin katliamından koruyamadıklarını itiraf etti.

Bu rapor da, tıpkı Hollanda hükümetinin yaptığı gibi dünya kamuoyuna karşı göstermelik bir politik göz boyamaydı. Çünkü bugüne kadar ortaya çıkan birçok belgede, bölgede görev yapan BM Barış Gücü'ne bağlı askeri birliklerin yüksek rütbeli komutanlarının Sırplar'la içli dışlı çıkar ilişkileri içinde olduğu ve bu nedenle etnik temizlik harekâtına göz yumarak katliamlara yataklık yaptıkları anlaşılmıştır.

BM'nin kendini eleştiren raporu da diğer binlerce belge arasında yerini aldı. Olayları önlemek ve Boşnaklar'ı korumakla yükümlü olan BM, bunu yapmayıp Sırplar'ın katli-

amlarına seyirci kalarak ortak olmasına rağmen, hiçbir BM elemanı suçlu bulunmadı. Uluslararası mahkemede yargılanmadı ve hiçbiri herhagi bir şekilde ceza almadı.

Dönemin BM Genel Sekreteri olan Botros Gali ve Bosna'daki özel temsilcisi Yasuki Akashi, modern Avrupa'nın ortasında işlenen bu insanlık suçuna seyirci kalarak, BM'nin her zamanki gibi sadece güçlülerden yana olan bir kuruluş olduğunu gösterdi.

Büyük Sırbistan hayali ile yola çıkan ve Bosna'da Boşnaklar'a yönelik soykırım yapan Sırplar AB ve batı dünyası tarafından Hıristiyan dünyasının yaramaz çocukları olarak karşılandı. Soykırım yapılmasında başrol üstlenen Radovan Karadziç ve katil sürülerinden oluşan Çetnikler'in generali Ratko Mladic uzun yıllar boyunca Bosna'da serbestçe dolaştı.

ABD ve Avrupa devletleri bu iki soykırım suçlusuna itibar gösterdiler. İnsanlığa karşı suç işlemek ve soykırım suçlaması ile mahkemede yargılanması gereken bu iki ırkçı elini kolunu sallayarak dolaştı. Uluslararası kuruluşlar ve BM, bu iki savaş suçlusunu yakalamak için hiçbir çaba göstermedi.

Bosna savaşını sona erdiren Dayton Antlaşması'nda bu iki soykırım suçlusunu koruyan gizli bir maddenin bulunduğu iddiası, bu ikilinin neden bir türlü yakalanmadığı sorusunun cevabı olmaktadır.

Aradan geçen zamanla birlikte katliamın soykırım boyutunda olduğu gerçeği ortaya çıkınca, Avrupa, uluslararası kamuoyunun tepkilerini azaltmak için Lahey'de bir mahkeme kurarak bazı Sırp katilleri yargılamaya başladı. Böylelikle Avrupa Birliği'ne yönelik tepki ve eleştirilerin önünü almak amaçlanıyordu.

BM Güvenlik Konseyi'ne bağılı olarak oluşturulan eski Yugoslavya için Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi 2001 yılında ilk kez, Bosnalı Sırplar'ın "Soykırım" suçu işlediğini resmen kabul etti. Bu kararla Bosna'da olanların katliam değil, Müslüman Boşnaklar'ın ortadan kaldırılmasını hedefleyen bir soykırım olduğu tescil ediliyordu

MAHKEMENİN AYAK OYUNU...

Avrupa'nın ortasındaki Bosna'da, aylarca süren yüzyılın soykırımını görmezlikten gelen batı dünyası, bu insanlık suçunun utancını örtmek için, Lahey Adalet Divanı'nın açtığı davada, Srebrenitsa'da 11 bin Müslüman Bosnalı'nın katledilmesinin "soykırım" olduğunu kabul etti, ancak bu insanlık suçundan Sırbistan'ın sorumlu olmadığına karar verdi.

Dönemin Yugoslavya Devlet Başkanı olan Slobodan Miloseviç'in "Büyük Sırbistan"ı kurma amacıyla başlattığı "etnik temizlik"te Bosnalı Sırp çeteleri silahlandırıp donattığı, finanse ettiği ve yönettiği bütün dünyaca bilinmesine rağmen, BM Mahkemesinin Sırbistan'ı aklamayı, batı dünyasının ne kadar ikiyezölü olduğunun kanıtı olmuştur.

Sırbistan, Avrupa'nın bu ikiyezölü adalet anlayışı nedeniyle işlediği büyük insanlık suçundan yakasını kurtarmayı başardı.

Ancak her şeye rağmen, katliamdan sorumlu komutanlardan biri olan Sırp General Raislav Krstić 2004 yılında soykırım suçundan mahkûm edildi. Bu mahkûmiyet kararı ile uluslararası bir mahkemede, ilk kez katliamın soykırım amaçlı yapıldığı tescil edilmiş oldu.

Lahey'deki mahkemenin bu kararının arkasındaki gerçek, daha sonra belli oldu. Mahkeme, Bosna Sırpları'nın arkasındaki gerçek suçlu olan Sırbistan'ı "soykırım" suçlamasından kurtarmak için bu kararı vermişti.

Sırplar'ın, Bosna'da Boşnaklar'a soykırım yapmasını, Müslüman-Hıristiyan savaşı olarak gören Avrupa, gözlerinin önünde yapılan Müslüman katliamını görmezlikten gelerek soykırım suçunu Bosnalı Sırplar'ın üzerine yıkarak, kışkırtıcıları Sırbistan'ı kurtarıyordu.

Avrupa amacına ulaşmıştı. Doğu Bosna'da dengeler değişmişti. Sırplar, nüfusunun dörtte üçü Müslüman Boşnak olan Zapa'yı katliamlarla ele geçirerek Doğu Bosna'nın nüfus dağılımını değiştirmiş, böylece demografik yapı Sırplar'ın lehine bir duruma çevrilmişti. Üstelik artık bu bölgede Müslüman Boşnaklar'ın hiçbir etkinliği kalmamıştı.

Yugoslavya için Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi Sırplar'ı, Bosna'daki soykırım suçundan akladı ve suçu Bosnalı Sırp milis çetelerine yıktı. Soykırımı gerçekleştiren Çetnik çetelerin Belgrat tarafından yönetildiğini herkes bilmesine karşın, alınan bu kararla, Sırplar hem soykırım suçundan hem de Bosnalılar'a tazminat ödemekten kurtulmuş oluyordu.

Dünyanın gözleri önünde, Avrupa'nın göbeğinde Sırplar tarafından yapılan soykırımın sorumlusu Sırbistan Devlet Başkanı Radovan Karadžić, tam 13 yıl sonra ancak yakalanabildi. Soykırımı gerçekleştiren ve Lahey'deki Eski Yugoslavya Uluslararası Ceza Mahkemesi tarafından Boşnak halkına karşı işlediği soykırım ve savaş suçları nedeniyle aranan Sırp general Ratko Mladic ise elini kolunu sallayarak Bosna'da dolaşmaktadır.

AB ADALETİ VE SİRPÇİ TÜRKLER...

Avrupa Birliği'nin Türkiye'deki gönüllüleri ve sahte liberaller, 20. Yüzyıl'ın bu en büyük soykırımına seyirci kalan Avrupalı efendilerine yaranmak için yüzyılın bu en büyük insanlık suçu hakkında tek bir satır bile yazamadılar.

Avrupa'nın bu ikiyüzlü adaleti, Türkiye'deki AB kadroları olan Ahmet-Mehmet Altan, Elif Şafak, Murat Belge, Etyen Mahcupyan, Zeynep Göğüş ve diğerleri tarafından suskunlukla karşılandı.

Brükselli Hadi Uluengin ise Sırplar'ın saflarına geçerek kararın doğru olduğunu ve desteklediğini açıkladı. Mahkemenin Sırbistan'ı aklayan kararının doğru olduğunu ve desteklediğini ilan eden Uluengin böylece ne kadar Avrupalı olduğunu gösterdi.

Uluengin kararı desteklemesine neden olarak, katliamları, tecavüzleri Bosnalı Sırplar'ın yaptığına ilişkin görüşün doğru olduğunu savundu. O da tıpkı diğer Avrupalılar gibi Bosnalı Müslümanlar'a yönelik "Etnik Temizliğin" ırkçı Slobodan Miloseviç başkanlığındaki Sırbistan tarafından gerçekleştirildiğini biliyor ama Avrupa öyle görmek istediği için gerçeği dile getirmeye dili varmıyordu.

Bizdeki Sırp hayranları arasında, ne ilginçtir bazı sanatçılar da bulunuyor. 2010 yılında düzenlenen 47. Uluslararası Antalya Altın Portakal Festivali'ne jüri üyesi olarak çağırılan sinema yönetmeni Emir Kusturica'nın tepki görmesi üzerine Kadir İnanır, eleştirmen Atilla Dorsay, festivalin düzenleyicisi Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Mustafa Akaydın, Kusturica'ya destek verdiklerini açıklayarak herkesi şaşırttılar.

Boşnaklığı ve Müslümanlığı terk ederek Sırplığa geçip Ortodoks olan, savaş sırasında kaçarak Bosna'daki katliamları, tecavüzleri önemsemeyen, işlenen insanlık suçlarını hafife alıp görmezden gelen Emir Kusturica'nın büyük bir sanatçı olduğunu ileri süren Kadir İnanır ve Atilla Dorsay'a gerekli cevabı, bir başka Türk yönetmen verdi.

Uluslararası ödüllü “Bal “ filminin yönetmeni olan Semih Kaplanoğlu “Bosnalı sivilleri sadece inançları ve Boşnak oldukları için katledenleri, tecavüze uğrayan on binlerce Boşnak kadını görmekten gelen Kusturica'nın bu festivalde himaye edilmesi vicdanları yaralamaktadır. Sanatçı, insanlığından ayrılmaz” diyerek, sanatı insanlığın önünde tutan Kadir İnanır ve Atilla Dorsay'ı ve Antalya Belediye Başkanı Mustafa Akaydın'ı bu tutumlarından dolayı eleştirdi.

Sırp yönetmen Kusturica, oluşan tepkiler karşısında jüri üyeliğinden istifa ederek Türkiye'yi terk etmek zorunda kaldı.

TARİHE BAKMAK YETERLİ...

Avrupa'yı dünya uygarlığının beşiği olarak görenler ve her fırsatta geriliğimizi, kültürsüzlüğümüzü, barbarlığımızı yüzümüze vuran içimizdeki bu AB'ciler, Avrupa'nın karanlık geçmişinden bahsetmeyi hiç sevmezler.

İspanya ve Portekiz'in geçmiş yüzyıllarda “uygarlık götürüyoruz” diye Amerika kıtasında yok ettikleri ırkları ve kültürleri biraz tarih karıştıran herkes bilir. İngiltere, Almanya, Hollanda, Belçika ve Fransa'nın, koca Afrika kıtasını nasıl yağmaladıklarını görmek için, şimdiki Afrika'nın haline bakmak bile yeterlidir.

“Türkler Ermeni soykırımı yapmadı” diyenleri bile hapse atmaya kalkışan özgürlükler ülkesi Fransa’nın, Cezayir’de bağımsızlık isteyen milyonlarca Cezayirli’yi vahşice öldürdüğünü bizim AB hayranları da biliyorlardır.

Hiç kuşkusuz Türkiye sosyal, ekonomik ve siyasal alanlarda çağın gereği olan gelişmişliğin çok gerisinde bulunmaktadır. Türkiye’yi yöneten siyasetler, bunca yıldır hala Türk toplumunun eğitim düzeyini ilköğretim beşinci sınıfa çıkaramamıştır.

Askeri darbeler, yolsuzluklar, çağın gerisinde kalmış adalet sistemi ile Türkiye’nin gelişimi büyük ölçüde engellenmiştir. Bütün bunlar gerçektir ancak, örnek almamız istenen batı uygarlığının 21. Yüzyıl’da Irak’ta yaptıkları da ortadadır.

Batı dünyası “demokrasi ve uygarlık götüreceğiz” diye işgal ettikleri Irak’ta 1 milyon 200 bin sivil öldürmüş ve dünyanın en eski uygarlığının beşiği olan bu ülkeyi baştan aşağı yağmalamıştır.

İsrail’in bütün dünyanın gözü önünde Filistin halkına karşı sürdürdüğü katliamlar ve bu katliamlar karşısında BM’nin içler acısı acizliği herkes tarafından bilinmektedir.

Bu ülkede Ali Kemal’ler her zaman olmuştur. Bunlar için yurtseverlik, önemli bir kavram değildir. Türk halkını daima küçümsemiş ve budalaca bir hayranlıkla batı tarzı yaşamın özlemi içinde olmuşlardır.

Yoksul Anadolu halkı, canı pahasına milli mücadelede bağımsızlık savaşı verirken, onlar işbirlikçi İstanbul hükümeti ile birlikte, işgalci emperyalist batı güçleri yanında yer almıştır. Aradan geçen bunca yıl sonra bile Ali Kemal’in işbirlikçi ruhu ne yazık ki kendine yeni işbirlikçiler bulmaya devam ediyor.

Bölüm: 8

ALİ KEMAL OPERASYONU

“Bir Vatan Haininin Dramatik Sonu”

Yakın tarihimizin en tartışmalı isimlerinden ve adı vatan hainliği ile özdeş tutulan gazeteci, yazar ve siyasetçi Ali Kemal linç edilerek öldürüldü.

Yakın siyasi tarihimizin en çok tartışılan isimlerinden biri, Ali Kemal'dir. İsmi vatana ihanet kavramı ile özdeş olarak her dönem gündeme gelen Ali Kemal, bu niteliği ile basında ve kamusal alanda en çok polemik konusu olan isimlerin başında gelir.

Ali Kemal'in trajik bir şekilde sona eren hayatının büyük bir bölümü, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş ve dağılma sürecindeki kaotik ortamda geçmiştir. Ali Kemal, bu süreçte, Osmanlı basınında etkin bir isim olarak öne çıkmış; yazıları ve konuşmaları ile işgalci güçlerin yanında yer almış, Anadolu'da başlayan milli kurtuluş hareketine muhalefet ederek işgalci güçleri desteklemiştir.

Ne var ki, Ali Kemal'in dramatik sonu, bazı çevreler tarafından kendisi ile ilgili "vatan haini" nitelemesinin tartışılmasına neden olmuştur. 2009 yılında Orhan Karaevli'nin, "Ali Kemal: Belki Bir Günah Keçisi" kitabında, Ali Kemal'le aynı dönemde yaşayıp milli kurtuluş mücadelesine muhalefet eden Rıza Tevfik, Refik Halit, Refi Cevat Ulunay gibi tanınmış yazarların da bulunduğu, ama bunların hiçbirinin vatan haini olarak suçlanmadığı ve mahkûm edilmediği belirtilerek, Ali Kemal'e haksızlık edildiği ileri sürülmüştür.

Bir kısım yazar ve çevrenin Ali Kemal'le ilgili bu görüşü, yıllardır her fırsatta ve platformda ileri sürülerek polemik yapılmakta tarihsel gerçekler toplumun belleğinden kaçırılmaktadır.

Ali Kemal'i yukarıdaki isimlerden ayıran en büyük özelliği, siyasi kimliğidir. Ali Kemal, milli kurtuluş savaşına, sadece yazıları ve konuşmaları ile muhalefet eden biri değildir. Ali Kemal, dönemin Osmanlı Devleti'nde Maarif ve daha sonra da Dahiliye Nazırı – Bakanı- olarak fiilen görev almış

ve bu görevi sırasında, milli kurtuluş savaşı hareketine büyük zararlar veren kararları uygulamış siyasi bir kimliktir.

MİLLİ MÜCADELE KARŞITI BİR ADAM

Damat Ferit Paşa hükümetinde önce Milli Eğitim Nazırı olan Ali Kemal, üniversitedeki bütün ittihathatçı ve millici eğitim üyelerinin işlerine son vermiş, bir yandan da Anadolu'da başlayan Kuvayı Milliye Hareketi'ne karşı olan yazıları ile ün yapmıştı.

Ali Kemal, milli kurtuluş hareketinden Kuvayı Bagiye - Eşkıya Kuvveti- olarak söz eder, Bu sert üslubu, işgalci güçlere yaptığı övgüler ve özellikle İngilizler'e olan yakınlığı nedeniyle sarayın güvenini kazanarak kabinede çok daha önemli ve etkin bir bakanlık olan Dahiliye Nazırlığı'na – İçişleri Bakanlığı- getirilir.

Paris'te bulunduğu sırada Jön Türkler'i ihbar etmesi karşılığında Padişah Abdülhamid'den para alan Ali Kemal, yazılarıyla 31 Mart gerici ayaklanmasının da en önemli tahrikçilerinden biri oldu. İçişleri Bakanlığı sırasında, Mustafa Kemal'i tutuklatmak için çok sayıda tertip de hazırlayan Ali Kemal, Erzurum ve Sivas Kongrelerinde Mustafa Kemal'in yakalanması için Vali Ali Galip'e emir verdi. Daha sonra da Mustafa Kemal'in ordudan azlini sağlayarak, işgal güçlerinin sevilen adamı oldu.

Ali Kemal, Yunan ordusunun işgali sırasında İzmir Valisi'ne Dahiliye Nazırı olarak gönderdiği telgrafta, işgal güçlerine karşı hiçbir şekilde direnilmemesini emretti. Ali Kemal, yine Dahiliye Nazırı sıfatı ile 23 Haziran 1919 tarihli ve

84 sayılı şifreli telgrafı ile Mustafa Kemal'in, İngiliz olağanüstü temsilcisinin isteği ile görevden alındığını, kendisi ile hiçbir şekilde resmi bir işleme girilmemesini ve hükümet işleri ile ilgili hiçbir isteğinin yerine getirilmemesini emretmiştir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün Nutuk'ta yer verdiği bu önemli şifre, Ali Kemal'in siyasal kimliğini göstermesi bakımından çok önemli bir belgedir. İşte Dahiliye Nazırı Ali Kemal'in 23.6.1919 tarihli ve 18 numaralı şifresinin çözülmüş hali:

“Mustafa Kemal, büyük bir asker olmakla birlikte, günün siyasetini bilmediği için olağanüstü sayılabilecek vatanseverlik gayretine rağmen, yeni görevinde asla başarılı olamadı. İngiliz olağanüstü temsilcisinin istek ve ısrarıyla görevden alındı. Bundan sonra yaptıkları ve yazdıkları ile bu kusurlarını daha açığa vurdu. Balıkesir ve Aydın dolaylarında Müslüman halkı boş yere kırdırmakta ve bu fırsattan yararlanarak halkı haraca kesmekten başka iş görmeyen emirsiz, yaygısız ve kanunsuz olarak kurulan Redd-i İlhak Cemiyetleri gibi, bazı heyetlere öteden beri çektiği telgraflarla siyasi hatasını idari yönden de artırdı. Kendisinin İstanbul'a getirilmesi Harbiye Nezareti'nin işidir.

Ancak, Dahiliye Nezareti'nin size kesin emri, artık o zatın görevden alındığını bildirmek, kendisi ile hiçbir resmi işleme girişmemek, hükümet işleri ile ilgili olarak hiçbir isteğini yerine getirmemektir. Bu genelgeye uygun hareket etmekle ne gibi sorumlulukların giderilmiş olacağını takdir buyuracağınıza eminim. Ayrıca, bu önemli ve tehlikeli günlerde memur, halk ve her Osmanlı'ya düşen en büyük görev, barış konferansınca geleceğimiz üzerinde karar verilirken ve beş yıldır yaptığımız deliliklerin hesapları görülürken, artık aklımızı başımıza devşirdiğimizi göstermek, akıllıca ve tedbirlice davranışları

benimsemek, parti, mezhep, ırk ayrılıkları gözetmeksizin her ferdin hayatını ,malını ırzını koruyarak medeni dünyanın gö-zünde bu memleketi bir daha lekelememek değil midir?”

Ali Kemal'in Dahiliye Nazırlığı'ndan istifa gerekçesi de çok ilginçtir. Ali Kemal, padişaha kendi eliyle verdiği istifa dilekçesinde, Osmanlı topraklarının çeşitli yerlerinde baş gös-teren ayaklanma ve karışıklıkların, çıktığı yerde, yayılmadan bastırılıp söndürülmesi ve yok edilmesi için tedbir alınması kendi makamını ilgilendirirken; padişahın kendisine göster-diği ilgiyi çekemeyen bazı arkadaşlarının yersiz nedenlerle ihtilalin genişlemesine yol açtığını ileri sürmeleri üzerine res-mi görevinden çekilmesine rağmen, padişaha özel hizmet ve sadakata devam edeceğini bildiriyordu.

Yine Atatürk'ün meclis kürsüsünde dile getirdiği ve Nutuk'ta yer verdiği bir başka belge ise Ali Kemal'in hain-liğini kanıtlıyordu. İngilizler adına çalışan Sait Molla'nın, İngiliz istihbaratından Rahip Frew'e yazdığı mektuplardan birinde, Ali Kemal için şöyle yazıyordu:

“Bu zatı elde bulundurmak gerekir. Bu fırsatı kaçırmaya-lım. Bir hediye takdimi için en uygun zamandır.

Ali Kemal dün o zatla görüşmüş, basın işinde biraz ihti-yatlı olmak gerektiğini söylemiş. Daha önce herhangi bir gi-dişten yana yöneltilmiş olan düşünce ve kalem erbabını, bu defa öncekine aykırı bir gayeye yöneltmek bizde kolaylıkla mümkün olmaz .

Bütün devlet memurları, Milli Mücadele'yi şimdilik iyi gö-rüyorlar demiş. Ali Kemal Bey, talimatımıza harfiyen uyacak. Zeynel Abidin Partisi ile de işbirliği yapmaya çalışıyor. Kısa-cası işler bulandırılacak.”

Aynı mektubun altındaki not ise Mustafa Kemal için kurulan tuzağı açıklıyor. İşte bu önemli not:

“Birkaç defadır söylemek istediğim halde unutuyorum. Mustafa Kemal Paşa’ya ve taraftarlarına biraz kendilerini destekliyormuş gibi görünmeli ki, hiçbir şüpheye düşmeden buraya gelebilsin. Bu işe fevkalade önem veriniz. Kendi gazetelerimizle onu desteklemeliyiz. “

16 Mart 1920 tarihinde İstanbul’un işgalini büyük bir sevinçle karşılayan Ali Kemal, telgraflarından da açıkça anlaşıldığı gibi, milli kurtuluş hareketini başlatan Mustafa Kemal’i engellemek için yoğun çaba harcamakta ve İngiliz işgal kuvvetlerinin talimatlarının yerine getirilmesi için çalışmaktadır. İngiliz güçleri ile olan işbirlikçiliğini “ İngiliz Muhibbi Cemiyeti”ni -İngilizleri Sevenler Derneği- kurarak gösteren Ali Kemal, 23 Haziran 1919’da sadece Mustafa Kemal’i ordudan azlettirmekle kalmamış, Mustafa Kemal’i tutuklatarak İstanbul’a getirilmesini emretmiştir. Ali Kemal, Anadolu’da düşman işgaline karşı koymak için kurulan Redd-i İlhak ve Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri’nin de önünü kesmeye çalışmıştır.

Doğu Anadolu’da Ermeniler için “sınırlı özerklik” isteyen bir planı onaylamış, hatta Doğu illerinin “altı milyon altın” karşılığı Ermeniler’e satılmasını istediği için, adının halk arasında “Artin Kemal” olarak anılmasına yol açmıştır.

Ali Kemal’in Mustafa Kemal ve milli kurtuluş hareketine karşı duyduğu düşmanlık o kadar büyüktür ki, nazırlığını yaptığı Damat Ferit Paşa hükümetinin ve sarayın, Mustafa Kemal ile anlaşma yolları aramasına bile tepki göstererek, yazdığı bir makalesinde şöyle demektedir:

“Mustafa Kemal ile tokalaşmak, onun cinayetlerini ve katliamlarını silmek demektir. Tokalaşmak için bir eşkiyaya el uzatmaktır.”

Ali Kemal’in milli mücadele ve Kurtuluş Savaşı’na karşıtlığının en can yakıcı eylemi, Anzavur Ahmet isyanını örgütleyenlerin arasında yer almasıdır. Sarayın talimatı ve Ali Kemal’in çabaları ile Marmara’nın karşı yakası Balıkesir, Bandırma, Gönen ve Biga bölgelerinde milli kurtuluş hareketini ezmek için Jandarma Binbaşı Çerkez Anzavur Ahmet komutasında oluşturulan kuvvetler, çok sayıda Türk askeri ve subayının yanı sıra, Kuvayı Milliye’de görev alan çok sayıda vatanseveri katletmiştir. Ali Kemal, bu olayların meydana gelmesinde, birinci derecede sorumlu devlet yöneticisi olmuştur.

Ali Kemal’in İzmit’te linç edilmesinin dramatik sonucu, bu yaptıklarının ve Kurtuluş Savaşı’na verdiği zararların görmezden gelinmesini gerektirmez. Ali Kemal’in bir mahkemede yargılanmasının bile kendisine çok görüldüğünü ileri sürenlerin, Kurtuluş Savaşı yıllarında, İngiliz, Yunan ve işbirlikçiler tarafından sorgusuz sualsiz katledilen binlerce Türk vatansever için de aynı hassasiyeti göstermesi gerekir. Ali Kemal, bu ülkeye ve bu ülkenin vatanseverlerine karşı, işgalci kuvvetlerin yanında yer alarak ihanet etmiştir. O günlerin tarihsel koşulları içerisinde, kendisine karşı duyulan nefret, onun hukuk dışı bir şekilde infaz edilmesine neden olmuştur. Kaldı ki, modern Türkiye’de bile, vatana ihanet gibi ağır suç işlemeyen bir başbakan ile iki bakan hukuk dışı bir yargılama ile idam edilmiştir.

Vatan hainliği göreceli bir kavramdır. Siyasal sistemi, devleti, darbeleri, askeri ve sivil yönetimleri tarihsel süreci

içinde yazılı ve sözlü olarak eleştirmek ve karşı çıkmak, dönem koşulları gereği vatan hainliği kavramı ile eşdeğer görülebilir. Ancak Ali Kemal'in bu eylemleri yukarıda çok kısa bir biçimde özetlediğimiz şekli ile değerlendirilemez. Ali Kemal'in eylemleri, her boyutu ile bir vatan haini portresini çizmektedir. Zaten böyle olduğu için, adı, günümüze kadar vatan haini tanımlaması ile bire bir örtüşen prototip olarak görülmektedir.

“BASIN ŞEHİDİ” TARTIŞMASI

Böyle bir insanın Türkiye Gazeteciler Cemiyeti tarafından “basın şehidi” olarak kabul edilmesi, bu yüzden yadırganmaktadır. Elllerinde yüzlerce vatanseverin kanı bulunan birinin, sadece gazeteci olduğu için vatan ve din uğruna ölünmesi halinde ulaşılan şehitlik kavramına layık görülmesi ne kadar doğrudur?

Ali Kemal, bu özellikleri nedeniyle Türkiye'nin yakın tarihinde hep tartışma konusu olmuştur. Bu durum gerçekte, gizliden gizliye süregelen batı işbirlikçiliği anlayışı ile Türk varlığını savunan milli refleks arasındaki çatışmanın Ali Kemal üzerinden devam etmesinden başka bir şey değildir. O dönemin sosyo-ekonomik koşulları gereği meydana gelen olayları, bugünün ortamına göre değerlendiren anlayış Ali Kemal'e sahip çıkmaktadır.

İşgal yıllarındaki işbirlikçi yayın anlayışı ile öne çıkan “Mütareke Basını”nın devamı olan basın, günümüzde de küreselleşmenin Türkiye'yi bir açık pazar haline getirmesi için batı ile işbirliği yapmayı sürdürmektedir. İşgal yıllarında milli

mücadeleye karşı çıkanlar arasında Alemdar Gazetesi'nde yazan Refii Cevat Ulunay, Refik Halit Karay, sonradan kurtuluş savaşına Halide Onbaşı adı ile katılarak ün kazanan Halide Edip Adıvar gibi birçok tanınmış isim de bulunmaktadır. Ancak bu isimlerin hiçbiri, Ali Kemal gibi işgalci güçlerle ve düşmanla işbirliği içine girmemiştir.

Ali Kemal, işte bu nedenle Ankara'daki milli hükümetin hedefi olmuştur. Ali Kemal, zengin biri değildir. Ailesinden de kendisine önemli bir varlık kalmamıştır. Öyle ki, Paris'te bulunduğu yıllarda, Padişah 2. Abdülhamid'e, Jön Türkler'i jurnalleyerek para almış, daha sonra bizzat Abdülhamid'in huzuruna çıkarak para istemiş biridir. Ama Osmanlı devletinin başşehri İstanbul'da Peyam gazetesini çıkaracak kadar parayı da bir yerlerden bulabilmiştir.

Peyam-ı Sabah Gazetesi'ni Ermeni Mihran'ın ortaklığı ile çıkarmış ve Osmanlı topraklarını işgal eden emperyalist güçlere karşı en meşru savaşını veren vatanseverlere en ağır saldırılarda bulunmuştur.

Ali Kemal'in bu sınır tanımayan ihanet çizgisi İstiklal Savaşı'na da büyük zararlar vermiştir. Ankara hükümeti, bu nedenle Ali Kemal'in kaçmadan önce yakalanıp İstiklal Mahkemeleri'nde yargılandıktan sonra cezalandırılmasını istiyordu. Çünkü, düşmanla işbirliği yapanlar, işgal güçlerine yardım edenler, savaşı Ankara hükümetinin ve Türk ordusunun kazanması üzerine birer ikişer ülkeden kaçmaya başlamıştı. Ali Kemal'in adı, kısaca anlattığımız bu nedenlerden ötürü Ankara tarafından önemseniyordu.

Ankara'daki meclis ve milli kurtuluş hükümeti Ali Kemal'den nefret ediyordu. Kurtuluş Savaşı'na verdiği bü-

yük zararlar nedeniyle Ali Kemal ismini vatan hainliği ile özdeş gören meclis üyeleri, bu şahsın adının telaffuz edilmesine bile tepki gösteriyordu.

Ankara, henüz işgal altında olan İstanbul'da İngiliz Gizli Servisi'nin koruması altında yaşayan Ali Kemal'in, kaçırılarak Ankara getirilmesi kararını verdi. Bu karar, şifreli bir emir halinde İstanbul'da faaliyet gösteren Ankara'ya bağlı Türk İstihbarat Birimi'ne ulaştırıldı. Ali Kemal'in, tutuklanarak İstiklal Mahkemesi'nde ibretlik bir cezaya çarptırılmasını emreden karar, İstanbul'a ulaşır ulaşmaz Türk İstihbaratı harekete geçti.

İŞGAL ALTINDAKİ İSTANBUL'DA DURUM

Osmanlı devletinin başşehri İstanbul, tamamıyla işgal güçlerinin kontrolü altındaydı. İşgal kuvvetlerinin başkomutanı İngiliz General Harrington, Kurmay Başkanı Albay Gripin, İngiliz Gizli İstihbarat Servisi'nin başında ise Yüzbaşı John G. Bennet bulunuyordu.

İngiliz kuvvetlerinin işgal alanı Galata'dan Kireçburnu'na, Haliç'in kuzey yakası dahil İstanbul'un kuzey bölümü ve ayrıca ileri hatlarıyla Tuzla'ya kadar uzanıyordu. Bu hattın karargâhı Bostancı'ydı. Bir topçu alayı ile takviyeli bir Hint tugayı bu alanı kontrol altında tutuyordu.

Fransızlar'ın işgal alanı, Yeni Camii'den Topkapı'ya kadar olan bölge; İtalyanlar'ın Üsküdar'dan Kanlıca'ya kadar olan boğaz şeridi; Yunan kuvvetlerinin işgal bölgesi ise Kanlıca'dan Beykoz'a kadar uzanan boğaz şeridi olarak paylaşılmıştı.

Bu tablodan görüldüğü gibi, işgal güçlerinin kontrolü altındaki İstanbul, tam anlamıyla denetim altında tutuluyordu. İşgal kuvvetlerinin başında İngiliz generali Harrington, İstanbul’u kontrol altında tutmak için çok güçlü bir istihbarat servisi oluşturmuştu.

Bu gizli servisin başına, Türkiye için özel olarak yetiştirilmiş, Osmanlı Türkçesini İstanbul şivesi ile konuşabilen, son derece yetenekli bir istihbarat subayı olan Yüzbaşı John G. Bennet getirilmişti.

İstanbul işgalinin omurgasını oluşturan İngiliz kuvvetleri, Anadolu’da başlayan milli kurtuluş mücadelesine İstanbul’dan yardım gitmesini engellemek ve hareketin desteklenmesinin önünü kesmek için, bu gizli istihbarat teşkilatına çok önem veriyorlardı.

İngilizler’in gizli istihbarat teşkilatının merkezi Tepebaşı’ndaki “Kroker Otel”ydi. Türk örf ve adetlerini çok iyi bilen ve bir Osmanlı aydını kadar Osmanlı Türkçesine hakim olan Yzb. Bennet, Arapça’yı da Kuran’ı tefsir edecek kadar iyi biliyordu. Yzb. Bennet, İstanbul’da kurduğu istihbarat ağına, çok sayıda Rum, Ermeni’yi de ajan olarak kullanıyordu. Yzb. Bennet, ayrıca basın kuruluşlarında çalışan ve İstanbul’un işgalini savunan, milli kurtuluş savaşına karşı çıkan gazeteci ve yazarları destekliyor ve koruyordu.³ Yzb. Bennet, İstanbul işgal sahasındaki gizli teşkilatı, Kroke otelinden yönetiyordu. Padişah hükümetinin emniyet teşkilatı da Yzb. Bennet’in emrine verilmişti. İşgal altındaki İstanbul’un bu görünümü ve yapısını anlatmamızdaki maksa-

3 Günümüzde de medyanın bir kısmı için kullanılan “Mütareke Basını” tanımlaması bu döneme atfen kullanılmaktadır.

dımız, bu kadar sıkı kontrol altında tutulan İstanbul'dan, Ali Kemal'in kaçırılmasının ne kadar zor olduğuna dikkat çekmek içindir.

M.M. GRUBU'NA OPERASYON EMRİ

İşgal kuvvetlerinin ve özellikle İngiliz Gizli Servisi'nin çok sıkı kontrol altında tuttuğu İstanbul'da, bu zor koşullara rağmen Ankara hükümetine bağlı olarak görev yapan Türk istihbarat grupları faaliyetlerini sürdürmekteydi. Çok önemli hizmetlerde bulunan bu Türk istihbarat teşkilatlarının en başında "Felah Grubu" gelmektedir. Tamamı subaylardan oluşan bu operasyonel teşkilatı Erkan-ı Harp Binbaşısı Ekrem yönetmektedir.⁴

Felah Grubu'na yardımcı olan bir diğer önemli istihbarat teşkilatı M.M istihbarat grubuydu. Mim Mim Grubu olarak da bilinen bu Türk istihbarat teşkilatının başında ise Topkapılı Cambaz Mehmet Bey, yardımcısı Topçu Yüzbaşı Kemal Bey, Emir Subayı Piyade Asteğmen Necmettin Bey bulunuyordu. Açılımı Milli Müdafaa olan M.M Grubu'nun kadrosu, subay ve İstanbul emniyet teşkilatının içinde görev yapan polislerden oluşuyordu.

Bu grubun İngiliz Gizli Servisi ile yakın ilişkileri vardı. Bu nedenle de, İstanbul emniyet teşkilatının önemli servislerinde görev yapan M.M ajanı polisler Ankara'ya daha kolay ulaşma imkânına sahipti. Ankara, bu özelliğinden dolayı Ali Kemal'in kaçırılıp İstiklal Mahkemesi'ne teslim edilmesi görevini M.M Grubu'na verdi.

4 Milli Kurtuluş Savaşı sonrasında Korgeneral Ekrem Baydar.

Ali Kemal'in kaçırılmasına ilişkin şifre M.M Grubu'na ulaşınca, teşkilatın emniyet içindeki ajanları hemen harekete geçirildi. 5 Kasım 1922'de İstanbul Emniyet Müdür Muavini Sadi Bey, telefonla Beşinci Şube Polis Müdürü Cem'i Bey'i arayarak sivil kıyafetle yanına gelmesini istedi.

Bir saat sonra Cem'i Bey, İstanbul Emniyet Müdürü Sadi Bey'in bulunduğu müdüriyet makamındaydı. Sadi Bey, Cem'i Bey'e Peyam-ı Sabah Gazetesi'nin başyazarı Ali Kemal'in yurt dışına kaçma hazırlığı içinde olduğunu ve bu kişinin ne suretle olursa olsun, tevkif edilerek mahkemeye çıkarılmak üzere Ankara'ya götürülmesinin emredildiğini belirterek, bu görevin kendisine verildiğini bildirdi.

Cem'i Bey'e yardımcı olarak Başkomiser Mazlum Bey ve Araştırma Bölümünden polis memurları Mehmed ve Emin beyler görevlendirilmişti. Dört kişiden oluşan bu tim, emniyet teşkilatından tamamıyla bağımsız olarak hareket edecekti. Ali Kemal'in İstanbul polisi tarafından kaçırıldığının hiç kimse tarafından bilinmemesi için, bu operasyonla ilgili bilgi, sadece altı kişi ile sınırlandırılmıştı.

M.M AJANLARI, ALİ KEMAL'İN PEŞİNDE...

Kaçırma timi, emniyet binasından ayrıldıktan hemen sonra, kendi aralarında görev dağılımı yaptı. Polis memurları Mehmed ve Emin, Ali Kemal'in Beyoğlu'nda oturduğu Zeki Paşa Apartmanı'nı gözetim altında tutacak, Cem'i Bey ve Mazlum Bey de, Beyoğlu'nda Ali Kemal'i arayacaklardı.

Kaçırma operasyonunun bir an önce gerçekleşmesi gerekiyordu, çünkü İngiliz Gizli Servisi'nin koruması altında olan Ali Kemal, Türk Ordusu'nun İzmit'e kadar gelmesinden çok

tedirgindi. İşgalci güçlerle işbirliği yapanlar, kaçma telaşına düşmüştü. Bu nedenle zaman geçirmeden Ali Kemal'in bulunup Ankara'ya götürülmesi gerekiyordu. Ekip, Ali Kemal'i bulmak için her tarafı arıyordu.

Cem'i Bey, bu aramalar sırasında, Beyoğlu'nda Tünel girişinde Ali Kemal'in genel sekreterliğini yaptığı Hürriyet ve İtilaf Partisi üyesi olan Kiraz Hamdi Paşa ve Vasfı Hoca'yı gördü. Beraberlerinde bir grup partili ile yürüyen bu ikilinin bir toplantıdan çıktığını tahmin eden Cem'i Bey, kısa bir süre sonra toplantının, Ali Kemal'in Zeki Paşa Apartmanı'ndaki dairesinde yapıldığını anladı. Apartmanın bulunduğu yere gelince, evi gözetim altında tutan polis memuru Emin, toplantının burada yapıldığını doğrulayarak Ali Kemal'in evde olduğunu söyledi.

BEYOĞLU'NDAKİ KOVALAMACA...

Cem'i Bey, zamanın giderek azalması ve durumun kritik bir hal alması üzerine hemen karar verdi. Cem'i Bey ve arkadaşları silahlarını çekip apartmana girmeye hazırlanırken, içeriden çıkan bir grup sakallı molla, onların polis olduğunu anlayınca apartmana geri döndü. Cem'i Bey memurlarına "içeri giriyoruz" derken, Ali Kemal hızla apartmandan dışarıya fırlayarak, tam o sırada önlerinden geçen tramvaya bindi. Ali Kemal, göz göre göre ellerinden kaçıyordu. Cem'i Bey ve memurları tramvayın arkasına takılarak koşmaya başladılar. Tramvayın arkasından nefes nefese koşuyorlardı. İleride bir yerde tramvay yavaşlayınca, Ali Kemal yakalanmamak için kendini tramvaydan atarak "Marsel" isimli bir berber dükkânına girdi.

Cem'i Bey, Ali Kemal'in apartmanında gördüğü sarıklı ve sakallı partililerin, durumu hemen İngilizler'e haber vereceğini biliyordu. Eğer Ali Kemal'i burada ellerinden geçirirlerse, bundan sonra hiçbir şansları kalmayacağını düşündü.

Artık dönüşü olmayan bir yoldaydılar ve Ankara'nın emri mutlaka yerine getirilecekti. Ali Kemal'i buradan kaçıracaktılar. Memuru Mehmed'den hemen güvenilir bir şoför ve araba bulmasını istedi. Emin'i de, dükkânın bulunduğu pasajın arka çıkışını tutması için gönderdikten sonra, Mazlum Bey'le birlikte berber dükkânına girdi ve Ali Kemal'in yanına giderek, sakın bir sesle polis müdürünün kendisini görmek istediğini söyledi. Ali Kemal hiç itiraz etmedi ve Cem'i Bey'le birlikte dışarı çıktı. Arabanın yanına geldikleri anda Ali Kemal birden bire fırlayarak koşmaya başladı. Başına gelecekleri sezinlemiş gibiydi.

Cem'i Bey ve ekibi, Ali Kemal'in peşine takıldı. Kovalamaca tehlikeli bir hal almaya başlamıştı ve her an işgalci güçlerin devriyeleri veya ajanları olaya müdahale edebilirdi.

Ali Kemal panik ve korku içinde kendini Serkidoryan – Cercle d' Orient- Pasajı'na attı. Ancak Cem'i Bey ve arkadaşları onu merdivenlerde yakaladı. Ali Kemal'in merdivenlerden aşağıya indirilirken bağırmaya başlamasıyla birlikte pasajdaki kalabalığın dikkatlerini üzerlerine çektiler. Etrafları bir anda kuşatılınca, Cem'i Bey silahını çekerek kalabalığın dağılması için uyarıda bulundu. Cem'i Bey'in bu davranışı etkili oldu; kalabalık bir an dağılınca, Ali Kemal'i, olay yerine getirilen otomobilin içine soktukten sonra oradan hızla uzaklaştılar

Operasyonun en kritik aşaması zor da olsa başarılmıştı. Şimdi, Ali Kemal'in bir an önce İstanbul'dan çıkarılması ge-

rekiyordu, çünkü İngilizler Ali Kemal'in kaçırıldığını mutlaka öğrenmişlerdi. Cem'i Bey, İngiliz İstihbarat Teşkilatı'nın, kendi korumaları altında tuttukları Ali Kemal'in kaçırılmasını bir prestij meselesi yaparak, onun İstanbul dışına çıkarılmasını önlemek için her şeyi yapacaklarını biliyordu.

Ali Kemal, İngiliz işgal güçleri için çok önemli bir isimdi. Öncelikle Kurtuluş Savaşı'na karşı yazıları ve konuşmaları ile İngilizler'in yanında yer almış; Damat Ferit hükümetinde Dahiliye Nazırlığı sırasında Mustafa Kemal'in tutuklanması için çeşitli tertiplere girişerek İngiliz işgalci güçlerine yardımcı olmuştu.

İngiliz Muhibbi Cemiyeti – İngilizleri Sevenler Cemiyeti- kurucusu da olan Ali Kemal, bu nitelikleri ile İngiliz işgal kuvvetleri için önemli bir isimdi. Ayrıca İngiliz Gizli Servisi, Ali Kemal'in kaçırılmasının İstanbul'daki işbirlikçiler üzerinde çok olumsuz bir etki yaratacağı kaygısı ile Ali Kemal'in bir an önce bulunması gerektiğinin bilincindeydi.

Cem'i Bey, otomobilin içinde kısa bir durum değerlendirmesi yaptı. İngiliz ajanları her tarafta onları arayacaktı. Daha fazla ortalıkta dolaşmaları tehlikeli olacağı için, Ali Kemal'i Başkomiser Mazlum Bey'in Samatya'daki evine götürmeye karar verdi.

Samatya'daki eve gelindiğinde Cem'i Bey, Mazlum, Mehmed ve Emin'i nöbetçi olarak Ali Kemal'in başında bıraktı ve operasyonun ikinci aşaması olan Ali Kemal'in İstanbul dışına çıkarılması ve olaylarla ilgili gelişmeleri bildirmek için Emniyet Müdürü Esad Bey'in yanına gitti.

Esad Bey, İzmit'e dayanan Türk Ordusu ile birlikte gelen Refet Paşa ve Çatalca mebusu Şakir Bey ile Divanyolu'nda

toplantı halindeydi. Esad bey, Ali Kemal'i yakalayıp gözetimleri altına aldıklarını rapor eden Cem'i Bey'e "sevki hakkında talimat beklediklerini" söyledi.

M.M EKİBİ ANKARA YOLUNDA...

İngilizler'in, Ali Kemal'i İstanbul'un her tarafında aradığını toplantıya katılan herkes biliyordu. Hemen orada yapılan kısa bir değerlendirme sonrasında, Cem'i Bey'e Ali Kemal'in hemen Anadolu'ya götürülmesi talimatı verildi.

Akşam saat 21.30'da bir tekne, Samatya sahilinde bekleyen grubu alıp İzmit'e götürecekti, daha sonra, Ali Kemal İzmit'ten trene bindirilerek Ankara'ya götürülecekti.

Cem'i Bey, aldığı emri uygulamak için Samatya'ya geri dönerek hazırlık yaptı. Yanlarına biraz kumanya alarak kendilerini almaya gelecek olan tekneyi beklemeye başladılar. Bu arada Cem'i Bey, Ali Kemal'i rahatlatmak için İsmet ve Refet Paşa'nın Haydarpaşa'da kendisi ile görüşmek için beklediklerini söyledi Ali Kemal, Kurtuluş Savaşı'nın bu iki önemli isminin kendisi ile görüşmek istemesini bir iyi niyet gösterisi olarak kabul ederek oldukça rahatladı.

Tekne lodos fırtınası nedeniyle bir hayli gecikerek Samatya'ya gelebildi. Cem'i Bey ve ekibi Ali Kemal ile birlikte fenerleri söndürülerek karartılmış tekneye bindiler. Ali Kemal'i taşıyan tekne giderek şiddetini artıran lodos fırtınasına rağmen, zifiri karanlıkta Marmara Denizi'ne açıldı.

Ali Kemal, teknenin Haydarpaşa'ya uğramadan yoluna devam ettiğini fark ettiğinde, Ankara'nın eline düştüğünü anladı. Artık her şey için çok geçti. Çaresizlik içinde kaderine

teslim oldu. Dalgalı denizde ve karanlıklar içinde yol alan köhne teknedeki kamaranın bir köşesinde sessizce oturdu.

Tekne, bütün gece yol aldı. 6 Kasım 1922 tarihinde sabaha karşı İzmit Körfezi'ne girildiğinde Cem'i Bey derin bir soluk aldı. Görevinin en zor bölümünü yerine getirmişti.

Tekne iskeleye yanaşınca, Cem'i Bey Değirmendere'deki askeri garnizon kumandanına giderek kısa bir görüşme yaptı. Garnizon kumandanı durumu hemen acil bir telgrafla İzmit'te bulunan Ordu Kumandanı Sakallı Nurettin Paşa'ya bildirdi. İzmit'e giren ordunun kumandanı olan Sakallı Nurettin Paşa, Ali Kemal ve beraberindeki görevlilerin yanına getirilmesini istedi. Sertliği ve acımasızlığı ile ün yapmış Sakallı Nurettin Paşa'nın emri üzerine "Ejder" isimli bir istimbot Ali Kemal'i almak için hareket etti.

İstimbotun gelmesini beklerken Cem'i Bey, Ali Kemal'e çay ikram etti. Ali Kemal Ankara'ya götürüleceğini bildiği için sakindi.

BİR HAINİN TRAJİK SONU...

Ejder isimli istimbot, saat 14.00'te iskeleye yanaştı. İstimbot'tan İzmit Merkez Kumandanı ve on kadar silahlı muhafız indi. Merkez Kumandanı, Ali Kemal'i İzmit'teki Birinci Ordu Kumandanı Nurettin Paşa'nın görmek istediğini bildirdi. Bu, hesapta olmayan bir durum olmasına karşılık, Cem'i Bey herhangi bir itirazda bulunamadı. Çünkü söz konusu istek, İstanbul kapısına dayanmış olan Birinci Ordu Kumandanı Nurettin Paşa'dan geliyordu.

Bütün grup istimbota bindi. Ali Kemal'i İstanbul'dan kâçıran Cem'i Bey'in, o ana kadar aklına hiçbir şey gelmemişti

Ali Kemal ile birlikte İzmit'te trene binip Ankara'ya doğru yollarına devam edeceklerini düşünüyordu. Kendisine verilen talimatta herhangi bir değişiklik yoktu.

İstimbotta Ankara hükümeti tarafından kurulan Anadolu Ajansı'nın bir muhabiri de bulunuyordu. Bu muhabir Ali Kemal'le kısa bir konuşma yaptı

Muhabirin, “Yaptıklarınızın hesabını vermeyi nasıl karşılıyorsunuz” sorusunu Ali Kemal şöyle cevapladı:

“Ben bu savaşın bu kadar büyük bir kahramanlıklar ve askeri başarılarla tecelli edeceğini tahmin edemedim. Hesap veririm.”

Anadolu Ajansı muhabiri ile Ali Kemal arasında geçen konuşma şöyle devam etti:

- Zaferimiz hakkında ne düşünüyorsunuz?
- Bu sonucu beklemiyordum. Yalnız ben değil Avrupa da şaşıtı.
- Dahiliye Nazırlığı sırasında yaptıklarınızın mı sorumluluğu daha ağır, yoksa yazdıklarınızın mı?
- Dahiliye Nazırlığı zamanında bir şey yapmadım. Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey, Maarif Nazırlığım zamanında asıldı.
- Kuvay-ı Milliye Hükümeti aleyhine ilk tamim sizin değil mi?
- Evet, ben kurtuluşu siyasette buluyordum. Askeri harekât, devletin kararlarına uygun değildi.
- İcraatlarınızda etkili olan padişah mı, yoksa sizlerden biri miydi?

- Benim bildiğim Ferit Paşa

- Şark meselesinin ne şekilde sona ereceğini düşünüyorsunuz?

- Zaferin getirdiği faydalar, siyasi bir hata ile bozulmazsa, büyük bir başarı elde edilebilir. - Siyasi başarımız konusunda ümidiniz yok mu?

- İttihat ve Terakki Fırkası'ndan bazı isimlerin hala etki sahibi olduğunu görüyorum.

NURETTİN PAŞA'NIN GAZABI...

Anadolu Ajansı muhabirine verdiği bu cevaplardan anlaşıldığı gibi, Ali Kemal'in, hala Ankara hükümetinin siyasi anlamda başarılı olacağına inanmadığı görülmektedir

Ejder isimli istimbot, İzmit'teki iskeleye yanaşırken, Cem'i Bey gördüğü manzara karşısında tedirgin oldu. İskele-nin çevresinde öfkeli bir kalabalık kendilerini bekliyordu.

Ali Kemal'in İzmit'e getirildiğini herkes öğrenmişti. Ali Kemal iskeleye inerken, halk bağırıp çağırmaya, Ali Kemal'e küfürler yağdırmaya başlamıştı.

Merkez Kumandanı muhafızlara süngü taktırıp Ali Kemal'i ortalarına aldıktan sonra kalabalığın arasından sıyrıldılar.

Cem'i Bey'in tedirginliği giderek artmaya başlamıştı. Olaylar kendisine verilen talimatın dışında geliyordu. Saat 16.00'da Ali Kemal'in Birinci Ordu Karargâhı'na getirilmesi istendi. Ali Kemal, bir manga muhafız askeri ile Birinci Ordu Kumandanı Nurettin Paşa ve kurmaylarının bulunduğu ordu karargâhına götürüldü.

İstanbul'daki M.M. Teşkilatı'nın emniyet içindeki en önemli ajanları olan ve Ali Kemal'i İngiliz Gizli Servisi'nin gözü önünden büyük bir başarı ile kaçıran Cem'i Bey ve arkadaşları devre dışı kalmıştı. Ali Kemal, önce, İzmit'teki Birinci Ordu'nun Haberalma Şube Başkanı olarak görev yapan Albay Rahmi Apak'a götürüldü. Albay Apak, sorgusunun yapılması için Ali Kemal'i Asteğmen Necip Ali'ye sevk etti. Sorgulama şöyle gelişti:

Necip Ali'nin "Milli mücadele davamızın aleyhine çalışmanızın sebebi nedir?" sorusuna Ali Kemal "Bu davanın muvaffak olacağını tahmin etmiyordum. Başarısızlık halinde ise büyük devletleri daha da kızdırarak vatanın tamamıyla harap olmasına neden olacaktık" cevabını verdi.

Necip Ali "Düşüncelerinizin yanlış olduğu ortaya çıktı, milli mücadele bize vatanımızı ve şerefimizi tekrar kazandırdı, yaptıklarınızdan pişmanlık duyuyor musunuz?" sorusunu ise Ali Kemal şöyle cevapladı:

"Doğru söylüyorsunuz, ben Türk milletinde bu kadar büyük yaşama gayreti ve mücadele ruhunun mevcut olduğunu bilmiyordum. Bu bilgisizliğimden dolayı mazur görülmeliyim, çünkü bütün hayatımın büyük bir kısmı Avrupa'da geçmiştir. Türk milletini tanıımıyormuşum, tanıyamamışım."

Sorgulamanın içeriğinden de anlaşıldığı gibi, Ali Kemal İzmit'e getirildiği istimbotta Anadolu Ajansı muhabirine verdiği cevapların benzerlerini tekrarlamıştı. Zaten başka ne diyebilirdi ki?

Ali Kemal, bu kısa sorgulamanın ardından Birinci Ordu Kumandanı Sakallı Nurettin Paşa'nın karşısına çıkarıldı. Nurettin Paşa, karşısında sararmış bir yüzle kendisine bakan Ali

Kemal’e adını sordu: “Ali Kemal bendeniz” cevabı üzerine, Birinci Ordu Kumandanı Nurettin Paşa, “Artin Kemal dedikleri adam sen misin?” dedi.

Bundan sonraki olaylar Ankara’nın kontrolü dışında gelişti. Cem’i Bey, Nurettin Paşa’nın yanına giderek, tutuklu Ali Kemal’in Ankara’ya götürülmesi için emir aldığını, bu gece yola çıkmaları için izin verilmesini istedi.

Ancak, burada Birinci Ordu Kumandanı Nurettin Paşa ne derse o olurdu.

Saat 17.00’de Merkez Kumandanlığı’ndan dışarı çıkarılan Ali Kemal, kapının önünde biriken kalabalık tarafından linç edildi ve Nurettin Paşa’nın emri ile cesedine beyaz bir gömlek giydirilerek tren istasyonuna yakın bir yerde kurulan darağacına asıldı. Boynunda “ Artin Kemal” yazılı bir levha vardı.

Aynı gün barış görüşmeleri için Lozan’a giden İsmet İnönü, İzmit’te bu manzarayı görünce cesedin indirilmesini emrederek, “Böyle bir şey kabul edilemez; idam, mahkeme kararıyla olur” diyerek olaya tepki gösterir. İsmet İnönü’nün bu sert tepkisi üzerine Ali Kemal’in cesedi indirilip bilinmeyen bir yere gömülür.

Ali Kemal’in dramatik sonu, bu çok başarılı operasyona büyük bir gölge düşürdü. Buna en çok üzülenlerin başında, operasyonu planlayan M.M Grubu ile kaçırma eylemini gerçekleştiren Cem’i Bey ve ekibi oldu.

Ali Kemal olayını tartışmalı bir hale getiren, hiç kuşkusuz Ali Kemal’in hukuk dışı bir şekilde yargılanmadan cezalandırılmasıydı. Ancak Ali Kemal’in bu trajik sonu, onun bu

ülkeye verdiği büyük zararları ve ihaneti düşündüğümüzde, hiçbir şekilde hafifletici neden olamaz. Olayların, günün tarihi koşulları altında değerlendirilmesi gerekliliği açısından bakıldığında, savaşın yarattığı yıkım ve kaotik ortamın bu tür olayların meydana gelmesine neden olduğu görülür.

Ali Kemal'i linç ettiren Sakallı Nurettin Paşa.

Modern Türkiye Cumhuriyeti, yıllar sonra Ali Kemal'in Türk eşinden olan oğlu Mehmet Zeki Kuneralp'in, dışişlerinde diplomat olarak görev yapmasına imkân vererek, babasının bu ülkeye yaptığı ihanetten oğlunun sorumlu olamayacağını göstermiştir.

ALİ KEMAL KİMDİR ?

“Basın şehidi ilan edilen hain”

*Türk basınında en çok tartışılan isimlerden biri olan
Ali Kemal, işgalci güçlerle işbirliği yapmış,
Dahiliye Nazırlığı sırasında milli mücadelenin
bastırılması ve Mustafa Kemal'in tutuklanması için
İngilizler'e yardım etmiş, Anzavur isyanını destekleyerek
halkın nefretini kazanmış biriydi.*

Osmanlı Devleti'nin çöküş döneminin aktörlerinden olan Ali Kemal, gazeteci ve siyasi kimliği ile bu süreçte önemli roller üstlenmiş bir isimdir. İşgal güçlerine ve özellikle İngilizler'e olan yakınlığı ve Anadolu'daki milli kurtuluş hareketine karşı oluşu nedeniyle "vatan haini" olarak nitelenen Ali Kemal 1867 yılında İstanbul'da doğdu.

Gerçek adı Ali Rıza olan Ali Kemal'in babası Hacı Ahmed Rıza, Mumcular esnafı kethüdasıydı. İstanbul'daki Mülkiye Mektebi'nin dördüncü yılında mezun olmadan ayrılan Ali Kemal, 1889 yılında Paris'e gitti ve iki yıl sonra tekrar İstanbul'a dönerek yeniden Mülkiye Mektebi'ne girdi. Okulun son sınıfında tahrikçi davranışları nedeniyle 1889'un temmuzunda Halep'e sürgün edildi.

1894 yılında tekrar Paris'e giden Ali Kemal, buradaki Jön Türkler'i, Padişah 2. Abdülhamid Han'a jurnal etti. Jön Türkler'le ilgili yaptığı jurnallerin karşılığı olarak, bağışlanarak Bürüksel Elçiliği İkinci Kâtipliği'ne atandı.

1899'da mülkiye diplomasını aldıktan sonra, 2. Meşrutiyet'in ilanına kadar Londra ve Mısır'da yaşadı. Bu dönemde İngiliz bir hanımla evlenen Ali Kemal 2. Meşrutiyet'in ilanından bir gün önce İstanbul'a döndü.

GERİCİ AYAKLANMADA ROL ALDI...

Yeni hedefini İttihat ve Terakki Cemiyeti olarak belirleyen Ali Kemal, İkdam Gazetesi'nde Cemiyete karşı ağır yazılar yazmaya başladı. Bir yandan da Darülfünun'da siyasi dersler veriyordu. Derslerde de çok tahrikçi bir üslup kullanan Ali Kemal, 31 Mart gerici ayaklanmasında da bu anlamda önemli bir rol üstlendi.

İsyanı bastırmak için gönderilen Hareket Ordusu İstanbul'a geldiğinde, Ali Kemal Paris'e kaçtı.

Ali Kemal tekrar İstanbul'a döndüğünde, Damat Ferit Hükümeti iş başındaydı. Hürriyet ve İtilaf Fırkası'nda siyasete giren Ali Kemal, kısa bir süre sonra bu partinin genel sekreteri oldu.

İkdam Gazetesi'nde yazarken Peyam Gazetesi'ni çıkarmaya başlayan Ali Kemal, İstanbul'da kendisinden 26 yaş küçük Müşir Zeki paşa'nın kızı Sabiha ile ikinci evliliğini yaptı.

İttihat ve Terakki liderlerinin Türkiye'den kaçmalarından sonra 4 Mart 1919'da iş başına gelen Damat Ferit Hükümeti'nde Maarif Nazırlığı –Eğitim Bakanlığı- daha sonra aynı kabinede Dahiliye Nazırlığı –İçişleri Bakanlığı- yaptı.

KURTULUŞ SAVAŞI'NA KARŞI ÇIKTI...

Dahiliye Nazırlığı sırasında valiliklere gönderdiği genelgede, milli ordu teşkilinin ve Müdafaa-i Milliye çalışmalarının önlenmesi ve Mustafa Kemal'in azlini istedi. Mustafa Kemal'in tutuklanması için çeşitli tertiplere girişen Ali Kemal, Anadolu'da başlayan milli kurtuluş hareketine karşı çıkararak işgal güçlerinin yanında yer aldı.

İngiliz mandası savunucusu olarak İngiliz Muhibbi Cemiyeti'ni kurdu. 26 Haziran 1919'da istifa ettikten sonra, "Sabah" Gazetesi ile birleşerek kurduğu "Peyam-ı Sabah"ta milli mücadele aleyhindeki yazılarına devam etti. Ali Kemal, gazetesinde hükümeti Mustafa Kemal ve arkadaşlarına bir

türlü öldürücü darbeyi vuramadıkları için eleştirdi. Mustafa Kemal'e "Anadolu'yu dolaşan berduş" benzetmesini yaparak "Anadolu Türkleri, şeriat hükmüne, padişah fermanına dayanarak bu şaklabanlara hadlerini bildirecektir" dedi. Ankara'da 23 Nisan'da TBMM'nin açıldığı gün, Ali Kemal'in başyazısı şöyleydi:

"Teşkilat-ı Milliye sergerdeleri bu mahlûklar kadar başları ezilmek isteyen yılanlar tasavvur edilemez. Düşmanlar onlardan bin kere iyidir."

Ali Kemal'in yazılarının baş hedefi, milli mücadele, Mustafa Kemal ve arkadaşlarıydı. Bu konuda o kadar düşmanca bir tutum içindeydi ki, okuyanların kanı donuyordu. Bir Yunanlı'dan daha Yunanlı ve bir İngiliz'den daha fazla İngiliz gibi davranıyordu Ali Kemal. Örneğin 25 Nisan tarihli makalesi şöyleydi:

"İdam, idam, idam... Mustafa Kemal haydudu, Kazım Karabekir, Ali Fuat, Sami gibi çete reisleri haydutlar ittihatçılardan daha adi, daha kötü oldukları için cezalarını daha evvel bulacaktır."

Ali Kemal, bu tür yazılarını büyük zafere kadar sürdürdü. Eylül'de Türk Ordusu Yunanlılar'ı İzmir'de denize dökünce, çok geç de olsa yaptığı büyük hatayı anladı. İngiliz Gizli Servisi'nin koruması altında olduğu için, kendini güvende hissediyor ve kaçmaya hazırlanıyordu. Ama Ali Kemal bu kez kaçmayı başaramadı.

Milli mücadelenin kazanılmasından sonra yargılanmak üzere Ankara'ya götürülürken İzmit'te 6 Kasım 1922'de 1. Ordu Kumandanı Sakallı Nurettin Paşa tarafından linç ettirilerek cesedi bir idam sehpasında teşhir edildi.

Ailesi daha sonra “Kuneralp” soyadını alan Ali Kemal’in, Türk eşi Sabiha hanımdan olan oğlu Zeki Kuneralp, dışişleri bakanlığında büyükelçiliğe kadar yükseldi. Zeki Kuneralp, dışişleri bakanlığında uzun yıllar diplomat olarak görev yaptı.

VE, POSTMODERN ALİ KEMALLER...

Günümüzdeki Ali Kemaller de batı dünyasının çıkarları ve egemen güçlere hizmet için birbirleri ile yarışıyorlar.

Cumhuriyetin seksen yıllık bütün birikimlerinin satılmasını, dış borcunun son beş yılda bir misline katlanmasını, dış ticaret ve cari açıkların cumhuriyet tarihinin en yüksek rakamlarına ulaşmasını, yabancıların eline geçen Türk Borsasını ve neredeyse tümüyle yabancılara satılan bankaları, Amerikan işgali altında Irak’ta öldürülen milyonlarca Müslümanı, tıpkı Ali Kemal gibi görmezden geliyorlar.

IRAK İŞGALİNİ KİMLER DESTEKLEDİ?...

Günümüz Türkiye’si’nin bu en gözü dönmüş postmodern hainlerinin kimler olduğunu bilmek istiyorsanız, 11 Mart 2003’te, meclisin Türk Ordusu’nun ABD’nin yanında Irak’ın işgaline katılmasını reddettiği için kızanların kimler olduğuna bakmanız yeterli.

Yazılı ve görsel basının köşelerini tutan bu gazetecilere göre; Türkiye Irak’ı işgal eden Amerika’nın yanında yer almaması yüzünden büyük bir fırsatı kaçırmıştır. -Bu koronun en başında o yıllarda Hürriyet Gazetesi’ni yöneten Ertuğrul

Özök gelmektedir.- Bu Amerikancı koroya göre; Eğer Türkiye Amerika'ya evet deseydi, bugün, Irak'ta Amerika'nın yanında söz sahibi olacak ve bölgede etkinliğini artırarak PKK ve Kürt sorununu halledebilecekti...

Oysa, Türkiye'nin Irak işgaline, Amerika'nın yanında katılması, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Çünkü Türkiye, Irak'ta sadece Amerika'nın istediği ve izin verdiği şeyleri yapabilecekti.

Yani Amerika hiçbir zaman Kürt unsurlara ve PKK'ya yönelik bir operasyona izin vermeyecekti. -ABD'nin izni ile yapılan kış harekâtında olduğu gibi- Ama Türkiye, Amerikan ordusu tarafından milyonlarca Iraklı'nın öldürülmesine ortak olacaktı.

Bu can yakıcı gerçeğe rağmen, hala tezkerenin reddedilmesinin yanlışlığını savunun bu Amerikancı takımın vicdanını bu gerçek rahatsız etmiyorsa ve hala Türkiye bu cinayetlere ortak olmadığı için bu ulusa kızıyorlarsa, adlarının önüne konulacak sıfat bellidir.

HAINLIK GÖRECELİ BİR KAVRAMDIR...

Hainlik ifade ettiği anlam olarak son derece ağır bir tanımlamadır. Bir süredir Türkiye'de olduğu gibi, bu kadar sık ve kolay kullanılması doğru değildir. Çünkü bu suç, kalıcı bir suçtur.

Bu suçun ifade ettiği anlam, toplumsal bir içerik taşır. Söz konusu olan bu suç, kendi ülkeneye ve ait olduğun millete karşı işlenmesi halinde, bu kalıcılık sonsuza kadar silinmez. Tıpkı Ali Kemal isminin bu ülke var oldukça hain olarak anılması gibi.

Ancak hainlik göreceli bir kavramdır. Değişen zamanla birlikte bu kavram da günümüzde oldukça farklı boyutlar kazanmıştır.

Türk Ordusu’nu aşagılamak için geçmişteki Çanakkale Savaşlarının önemsiz olduğunu ve savaşta kazanılan başarının Alman kurmay subaylarına ait olduğunu yazan Avrupa Birliği kadrolu Hadi Uluengin, Türk Ordusu’na Amerika’nın yanında Irak’taki katliamlara katılmadığı için kızan Ertuğrul Özkök, Barzani ile Turgut Özal arasında kuryelik yapan Cengiz Çandar gibilerinin bu davranışları artık günümüzde “ifade özgürlüğü” olarak yorumlanıyor.

Yine medyada birçok yazar ve çizer özgürlük ve daha fazla demokrasi talepleri adı altında etnik ayrımcılığı körüklemekte, cumhuriyetin en temel ilkeleri, ulusal birliği ve üniter yapısı, gerici güçler ve işbirlikçi liberal aydınlar tarafından hedef tahtasına konulmaktadır.

Bütün bu olup bitenlerde en büyük pay sahibi olan medya, ne yazık ki, tıpkı Kurtuluş Savaşı öncesinde olduğu gibi, toplumun ve cumhuriyetin temel değerlerinin çürümesinde başrolü üstlenmiş görünmektedir.

Bölüm: 9

MİLLİ MÜCADELEDE CEPHE ARKASI OPERASYONLARI VE BULGAR SADIK

*Milli Mücadelenin cephe gerisinde büyük hizmetleri bulunan
Yzb. Sadık Poğda: Teşkilattaki adı ile Bulgar Sadık.*

Milli Kurtuluş Savaşı sürecinde işgalci güçlere karşı savaş, sadece cephelerde verilmedi. Cephe arkasında emperyalist güçlerin gizli servislerine ve bunların yerli işbirlikçilerine karşı da dişe diş bir savaş yürütüldü.

Ankara'daki hükümete ve Türk ordusuna bağlı olan çeşitli gizli teşkilatlar ve bunların vatansever mensupları, yeraltında yürütülen bu savaşın isimsiz kahramanları olarak sayısız gizli operasyonu gerçekleştirerek Milli Kurtuluş Savaşı'nın kazanılmasına çok büyük katkılarda bulundu.

Türk subayları ve vatanseverlerden oluşan bu gizli teşkilatlar, başta İstanbul olmak üzere, Anadolu ve Osmanlı topraklarının her yerinde önemli faaliyetlerde bulundu.

MİLLÎ KURTULUŞ SAVAŞININ GİZLİ KAHRAMANLARI

Karşı casusluk, suikast, sabotaj, istihbarat ve çeşitli organizasyon faaliyetlerinde bulunan bu teşkilatların bazı mensupları, bugün bile büyük bir takdirle anılacak sıra dışı eylemleri gerçekleştirdi. İsmi Milli Kurtuluş Savaşı tarihinin onurlu sayfalarında yer alan bu kahramanlardan birisi de Mehmet Sadık Poğda'dır.

Daha çok “Bulgar Sadık” olarak bilinen M. Sadık Poğda, Bulgar asıllı bir Türk vatanseveridir.

Balkan Savaşı sonrasında II. Abdülhamid Han tarafından Osmanlı Devleti Polis Teşkilatına alınan Bulgar Sadık, Milli Kurtuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal'in gizli teşkilatına katılarak Ankara hükümetinin emrine girdi.

Türk ve Müslüman olan, Osmanlı Devleti hükümetinde bakanlık yapan Ali Kemal, İngiliz işgalcilerine işbirlikçilik yaparken, Bulgar Sadık, Ankara hükümetinin emrinde Türk milletinin Milli Kurtuluş Savaşı'na katılarak dişi ve tırnağı ile işgalcilere karşı amansız bir mücadele veriyordu.

Yakın tarihimizin tozlu sayfalarında kalan birçok isim-siz kahramanın yanında yer alan M. Sadık Poğda'nın hayat hikâyesi, bir anlamda, tarihimizin bilinmeyen gizli kalmış birçok olayının da hikâyesidir.

Her şeyin para ve çıkarla ölçüldüğü, Türk olmanın aşağılandığı, devlet düşmanlığı ve hainliğin itibar gördüğü günümüzün Türkiye'sinde, Bulgar asıllı birinin Türk milletine yaptığı değerli hizmetleri hatırlatmak istedik.

Mondros Mütarekesi ile bölünmüş, emperyalist güçler tarafından paylaşılmış, yerli işbirlikçi ve hainlerin elindeki Türkiye, Bulgar Sadık gibi mütevazı, asil ve onurlu vatan-severler tarafından verilen büyük bir mücadele sonrasında kurtarılabilmektedir. Ardında birkaç silik anı ile askeri arşivlerin unutulmuş sayfaları arasında kalan sayısız eylem ve başarı ile tamamlanmış onlarca görev bırakan Bulgar Sadık, Milli Kurtuluş Savaşı'nın gizli kalmış birçok operasyonunun da kahramanıdır.

Milli Kurtuluş Savaşı'nın yeraltı kahramanı olan Mehmet Sadık Poğda'nın da içinde yer aldığı bu gizli operasyonların bazılarını ve yakın tarihimizin bu çok az bilinen kısmını yeni kuşakların bilgisine sunacağız.

BULGAR KAPTAN İSTOYAN, NASIL MEHMET SADIK OLDU?...

Bulgar komitacılarının ihtilal hareketi içinde yer alan ve Kaptan İstoyan olarak isim yapmış M. Sadık, 1905 yılında Türk Jandarmaları tarafından Serez’de yakalandıktan sonra II. Abdülhamid Han tarafından Türk ve Müslümanlığı kabul etmesi karşılığı bağışlandı. Osmanlı devleti vatandaşı olduktan sonra İstanbul Emniyet Teşkilatı bünyesine alındı.

Bulgarca’nın yanında Rusça, Fransızca, Rumca, Arnavutça ve Türkçe bilen M. Sadık, Emniyet Teşkilatı’nda önemli görevlerde bulundu. İstanbul’a sızan Bulgar ve Rum komitacıların yakalanmasını sağlayan M. Sadık, I. Meşrutiyet’in ilanından sonra, İttihat ve Terakki Partisi yöneticisi ve daha sonra da Sadrazam - Başbakan- olan Talat Paşa’nın emrinde görev yaptı.

M. Sadık, İttihat ve Terakki yönetimi döneminde birçok gizli göreve gönderildi. Balkanlar’daki Rum, Sırp ve Bulgar çeteleri ile ayaklanmaların yoğunlaştığı dönemde bölgeye gönderilen M. Sadık, Bulgar ve Makedonya ihtilalci komitesi üyesi olan Hacıyef ile Dimitri Atanaş’a suikast düzenleyerek, bu iki komitacıyı öldürdü. Balkanlar’da uzun süre görev yapan M. Sadık, bu süre içinde Bulgaristan, Romanya ve Rusya’da suikast ve sabotaj faaliyetlerinde bulundu.

M. Sadık, I. Dünya Savaşı’nın Osmanlı Devleti’nin yenilgisi ile sonuçlanması üzerine İstanbul’a döndü. Mondros Mütarekesi’nin imzalanması, İttihat ve Terakki’nin üç ünlü yöneticisi olan Enver, Talat ve Cemal Paşaların yurt dışına kaçmaları üzerine, İstanbul Emniyet Teşkilatı’ndaki görevinden istifa ederek bir köşeye çekildi.

İŞGAL ALTINDAKİ İSTANBUL'UN DURUMU VE BULGAR SADIK...

İşgal kuvvetleriyle işbirlikçilik yapan Rum ve Ermeni çetelerin Şile, Ömerli, Alemdağ, Beykoz İzmit ve Darıca bölgelerinde Türkler'e saldırmaları ve taciz etmeleri üzerine daha fazla dayanamayan Bulgar Sadık, çekildiği evinden çıkarak bir çete oluşturdu.

Kendisi eski ve deneyimli bir komitacı olan Bulgar Sadık yakın arkadaşlarından oluşan çete ile kısa bir süre içinde bu bölgelerde faaliyet gösteren Rum ve Ermeni çeteleri dağıtarak işgal kuvvetlerinin dikkatini çekti.

Her tarafta aranmaya başlanan Bulgar Sadık'ın yakalanması için İngiliz işgal kuvvetleri ve Damat Ferit Hükümeti emrindeki jandarmalar bölgeye sevk edildi.

Bulgar Sadık yakalanmamak için grubunu dağıtarak bir süreliğine saklandı. Bulgar Sadık'ın ıgalci güçlerle ve işbirlikçi Rum çetelerine karşı giriştiği bu savaş, Ankara'daki milli kurtuluş hükümeti tarafından takdirle karşılanarak Bulgar Sadık'ın grubu ile birlikte İstanbul'daki “Karakol” Teşkilatı bünyesine alınması kararlaştırıldı.

MEHMET SADIK “KARAKOL” TEŞKİLATINDA GÖREVE BAŞLIYOR ...

Ankara hükümetine bağlı olarak çalışan Karakol Teşkilatı, subay ve vatansever sivillerden oluşan bir istihbarat ve operasyon teşkilatıydı.

Bulgar Sadık ve grubu, Karakol Teşkilatı'nın silahlı kuvvetler kısmında, teşkilatın Üsküdar Bölgesi Kumandanı Jandarma Binbaşı Remzi Bey'in emrinde gizli mukavemet ve saldırı operasyonlarına katılıyordu. Bulgar asıllı olmasına karşın, gerçek bir Türk vatanseveri olan Mehmet Sadık, bir süre sonra uzmanı olduğu alana geri döndü.

M. Sadık'ın istihbarat ve gizli operasyonlar konusundaki deneyimlerini bilen Karakol Teşkilatı'nın yöneticileri, onu çete takibi faaliyetinden çektiler. Teşkilatın önde gelen yöneticilerinden olan Yüzbaşı, Mesut Bey, Yzb. Fehmi ve Yzb. Demir Hulusi, Alemdağ'da bulunan Bulgar Sadık'la yaptıkları görüşmede, teşkilatın aldığı çok gizli bir görevi kendisine bildirdiler.

Bu çok gizli ve tehlikeli görev, işgalci İngiliz kuvvetleri ile işbirliği yapan Osmanlı Devleti Hükümeti'nin Sadrazamı olan Damat Ferit'e suikast düzenlenmesiydi. Damat Ferit, Milli Kurtuluş Savaşı'nı yürüten Ankara hükümetine karşı her türlü engellemeyi yapıyor, vatana ihanet ediyordu. Bulgar Sadık, Şile, Alemdağ ve Ömerli arasında Rum çetecilerin peşinden koşmaktan sıkıldığı ve gerçek işine döndüğü için memnundu. Görevi alır almaz harekete geçti. Üsküdar polis teşkilatında birlikte çalıştığı arkadaşlarının arasından en güvendiklerinden oluşan bir ekip hazırladıktan sonra, Osmanlı Devleti'nin bu son Sadrazamı olan Damat Ferit'i nasıl ortadan kaldıracağını planladı.

Ne var ki Bulgar Sadık, bir süre sonra bu görevin yerine getirilmesinin neredeyse imkansız olduğunu anladı. Bebekli Rüştü, korucu Boşnak Hasan, sivil polis Ahmet Hamdi efendi ile birlikte Damat Ferit'in Baltalimanı'ndaki yalısını günlerce takip altında tutarak gözlediler.

Yalı, olağanüstü sıkı korunuyordu. Tepeden tırnağa silahlı muhafızlar, bekçiler, korucu ve sivil polisler yalının her tarafını kontrol altında tutuyordu. Buraya yapılacak bir baskından sonuç almak, Damat Ferit'e ulaşıp ortadan kaldırmayı başara-bilmek imkansızdı.

Bulgar Sadık, uzun yılların getirdiği deneyimle hemen bir plan değişikliğine gitti. Bulgar Sadık, suikastı yalıda değil yolda gerçekleştirecekti. Damat Ferit'i Rumelihisarı'nda Robert Koleji'n altındaki yolda karşılayacaktı. Burada Damat Ferit'i vurduktan sonra, cesedini denize atarak bu vatan ha-inini cezalandırmış olacaktı.

İki gün sonra Bulgar Sadık ve arkadaşları, kılık değiştirerek yol kenarında tertibatını aldı. Bulgar Sadık, boyalı bir sehpa üzerindeki camekân içinde koz helvası satan biri görünümündeydi. Arkadaşı Bebekli Rüştü ve Erzincanlı Şakir de esnaf kılığı ile bekliyordu. Hepsi silahlarını tezgahlarının altında hazır bir vaziyette tutuyordu.

Bulgar Sadık ve adamları tam beş gün boyunca Damat Ferit'in buradan geçmesini bekledi. Ancak talih Osmanlı Devleti'ne ihanet eden Sadrazam Damat Ferit'ten yanaydı.

Damat Ferit'in ajanlarından olan Arnavutköy polis merkezi memuru Hacı Kemal'in; bu suikastı haber aldığı, yanına yirmi kadar polis alarak Bulgar Sadık ve arkadaşlarını tutuklamak için yola çıktığı, aynı merkezde görevli olan vatansever polis Neşet Efendi tarafından Bulgar Sadık'a bildirildi.

Bulgar Sadık, derhal ekibini toplayarak kayıplara karıştı. Yalnızca suikast hazırlığı haberi bile Damat Ferit Hükümeti'nde bomba etkisine yol açtı. İstanbul Emniyet Teşkilatı, Bulgar Sadık ve arkadaşlarının peşine düştü. Panik

içindeki Damat Ferit hem İstanbul Emniyeti'ni he de işgal güçlerinin gizli polisini ayağa kaldırmıştı.

Kısa bir süre içinde İstanbul Emniyeti'nin nezarethaneleri, Bulgar Sadık adayı sanıklarla doldu. Bulgar Sadık'ın Sadrazam Damat Ferit Paşa'ya karşı suikastının, sadece girişim aşamasında kalması bile, Padişah Vahdettin ve işgalci güçlerle işbirliği yapanlar arasında büyük bir paniğe ve korkuya yol açmıştı.

Bulgar Sadık, bu kez aldığı görevinde başarılı olamasa da, yarattığı korku ve psikolojik baskı çok etkili olmuştu. Milli güçlerin her yerde var olduğu, kadrolarının ve teşkilatlarının güçlülüğü, işbirlikçi ve işgalcileri tedirgin etmişti.

İNGİLİZ KUVVETLERİNİN ŞİLE'DEKİ TEMİZLİK OPERASYONU

Bulgar Sadık'ın yakalanması için başlatılan av, bütün İstanbul'u kapsayacak bir şekilde büyütülmüş, ancak bir sonuç alınamamıştı. Damat Ferit ve İngiliz işgal kuvvetlerinin ajanları her yerde Bulgar Sadık'ı ararken, Bulgar Sadık, Üsküdar sivil polis dairesinin memurlarından Ahmet Hamdi Efendi'nin evinde saklanıyordu.

İngiliz istihbaratı Bulgar Sadık'ı bulamayınca, Üsküdur'da oturan ailesini taciz etmeye başladı. Bulgar Sadık'ın eşi ve üç çocuğunun yaşadığı evi işgal güçleri tarafından sık sık basıldı, eşi tutuklanıp baskı yapıldı.

Bütün bunlar bir işe yaramayınca, bu kez, Bulgar Sadık'ın İngilizler adına çalışması için eşine teklif yapıldı. Ancak Bul-

gar Sadık, bu baskı ve tekliflere rağmen vatanın savunması yolunda bir adım bile geri atmadı.

Bu gelişmeler olurken, İstanbul'un karşı yakasından kötü haberler gelmeye başlamıştı. Anadolu'ya açılan pencere haline gelen Üsküdar Özbekler Tekkesi, bu yolculuğun ilk durağı durumundaydı.

Şeyh Atalar, Hafız Nuri, İmam Naci, Hoca Sait, Binbaşı Adil, Ahmet Halim ve burada görevli Milli Müdafaa Teşkilatı rehberleri her gün bu gizli yollardan vatanseverleri Anadolu'ya ulaştırıyordu.

İstanbul'daki işgal kuvvetleri, bu bölgede yürütülen faaliyetleri sezmiş ve takibe almıştı. Karakol Teşkilatı'na gelen bilgiler, işgal kuvvetlerinin bu bölgede geniş çaplı bir temizlik harekâtına başlama hazırlığı yaptığı yolundaydı.

İngilizler, özellikle Şile bölgesi üzerine yoğunlaşmıştı. Çünkü, buradan Anadolu'daki Milli Kurtuluş ve Müdafaa kuruluşlarına her türlü silah ve cephanenin kaçırıldığını öğrenmişlerdi.

Şile jandarma kumandanı İngilizler'le işbirliği içindeydi. Şile'nin içinde ise Todori isimli bir Rum, İngiliz istihbaratı adına çalışıyordu. Şile ve çevresindeki köylere saldırıp cinayetler işleyen Rum çeteleri, silah ve cephanelerini Todori'den sağlıyordu.

Karakol Teşkilatı bu bölgeye İngilizler'den önce bir müdahale yapılması gerektiği yolunda acil bir karar alınca, durum Bulgar Sadık'a bildirildi. Bulgar Sadık, her tarafta aranmasına karşılık, bu bölgeyi tanıyan en etkin isimdi. Bu nedenle Şile'ye yapılacak operasyon için Bulgar Sadık görevlendirildi.

Yzb. Demir Hulusi Bey silahlı grubu ile Bulgar Sadık'ın bu operasyonuna yardım edecekti. Karakol Teşkilatı bu bölgeye çok önem veriyordu, çünkü Anadolu'daki Milli Mücadele hareketini besleyen ana damarlarından biriydi burası.

Gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra harekete geçildi. Gece yarısı Şile kale dibine sokulan milli kuvvetler, Şile jandarma bölüğünü taciz ateşi altına aldı. Bulgar Sadık, kardeşi kardeşe kırdırmamak için saldırıyı sınırlı tutuyordu.

Milli kuvvetler jandarma bölüğünü bu şekilde oyalar-ken, Bulgar Sadık ve Yzb. Demir Hulusi Bey küçük bir grupla Şile'nin içine sızarak İngiliz istihbaratının ajanı olan Todori'nin evini basıp bu haini kaçırdılar.

Gerçek hedef ele geçirildiği için, jandarma bölüğünü oyalayan grup da çatışmayı bırakarak Şile ormanlarının derinliklerine çekildi. Operasyonun en önemli ve tehlikeli aşaması başarı ile sonuçlanmıştı. Ancak, bu arada Bulgar Sadık'ın en başından beri çok yakın arkadaşlarından olan Hasan Kardeşko, Boşnak Nuri ve korucu Osman yakalanmıştı. İngilizler'in bölgedeki merkez ajanı olan Rum Todori'yi sorgulayan Bulgar Sadık, Şile ve çevresindeki İngiliz istihbarat ağının içinde yer alan isimleri tek tek öğrendikten sonra, bu hainleri bulup ortadan kaldırdı.

Karakol Teşkilatı'nın Bulgar Sadık ve Yzb. Demir Hulusi komutasında gerçekleştirdiği bu temizlik operasyonu, İstanbul'daki işgal kuvvetleri karargahını ayağa kaldırdı. Moda'daki İngiliz işgal komutanlığı, Bulgar Sadık ve Yzb. Demir Hulusi'nin yakalanması için Üsküdar'dan Şile'ye kadar olan bölgenin adım adım taranması amacıyla takviye birliklerinin gönderilmesini kararlaştırdı. Ayrıca bu iki Mil-

li Kuvvetler mensubunun saklanması ihtimal dahilinde olan Haydarpaşa, Acıbadem, Küçükçamlıca, Libadiye, Bulgurlu, Fıstıklı, Beylerbeyi ve Üsküdar semtleri de, resmi ve sivil polisler tarafından takip ve gözetim altına alındı.

Şile ve civarındaki bütün köyler ev ev aranmaya başlandı. Bulgar Sadık ve Yzb. Demir Hulusi izlerini kaybettirmek için ortadan kaybolma kararı aldılar. Mehmet Sadık, namı diğer Bulgar Sadık, artık bu bölgede barınamayacağını anlayarak karşı yakaya geçti.

Bir süre Karakol Teşkilatı mensubu vatanseverlerin yardımı ile saklandı. Son olarak Rami taraflarında taş ocaklarındaki barınakta uzunca bir süre kalarak izini kaybettirdi.

ZEYTİNBURNU DEPOLARINDAKİ SİLAHLAR ANADOLU'YA...

Bulgar Sadık bir zaman sonra Karakol Teşkilatı yöneticilerinden Yzb. Yavuz Fehmi Bey tarafından yeni bir görev için tekrar çağırıldı. Anadolu yakasında başlayacak olan Kurtuluş Savaşı için silah ve cephaneye ihtiyaç vardı ve bunların bulunduğu depolar işgal kuvvetleri tarafından denetim altında tutuluyordu.

Bu depoların en büyüklerinden biri de Zeytinburnu'nda bulunuyordu. Yzb. Yavuz Fehmi bu depoda bulunan silah ve cephanelerin Karamürsel'e taşınarak milli kuvvetlere iletilmesi gerektiğini ve bu görevin Bulgar Sadık'a verildiğini bildirdi.

Yzb. Yavuz, bu konu ile ilgili talimatın Nuruosmaniye'de evi bulunan göz hekimi Esad Paşa'dan alınacağını söyledi-

ten sonra, işgal kuvvetleri tarafından her yerde aranan Bulgar Sadık, saklandığı yerden çıkarak bu tehlikeli görevi üstlendi.

Bulgar Sadık, sakalının modelini ve kıyafetini değiştirerek hocakılığınagirdiktensonra, Esad Paşa'nın Nuruosmaniye'deki evine gitti. Karakol Teşkilatı'nın İstanbul'daki üst düzey yöneticilerinden biri olan Esad Paşa, Bulgar Sadık'a gerekli bilgileri verdikten sonra, Sadık'a, Zeytinburnu Fabrikaları Müdürü Kaymakam Ali Rıza Bey ile görüşmesi talimatını verdi. Fabrika müdürü ile Bulgar Sadık, Karamürsel'e sevk edilecek silah ve cephanelerin yanı sıra, kapsül ve fişek yapımında kullanılan makinelerin işgal güçlerinin muhafız ve bekçilerine sezdirilmeden nasıl taşınıp kaçırılabilceği konusunda uzun uzadıya konuşarak plan yaptılar.

Bulgar Sadık, muhtemel bir çatışma durumunda önlem olarak kendi grubundaki arkadaşlarından on kişiyi taşımaya nezaret etmek için görevlendirdi. Karakol Teşkilatı da, dört elemanını bu operasyon için Bulgar Sadık'ın emrine vermiş, böylece ekip tamamlanmıştı

Taşıma işlemi bu gizli ekip tarafından başlatıldı. Zeytinburnu ile Karamürsel arasında kurulan köprü ile fabrika deposundaki tonlarca silah, cephane ve makine vatanseverler tarafından Anadolu'ya ulaştırıldı.

Bulgar Sadık'ın bu usta organizasyonu sayesinde, işgal güçlerinin gözleri önünde binlerce silah milli kurtuluş savaşı için hazırlanan kuvvetlerin eline geçti. Ve bütün bu işler yapılırken, tek bir kişinin bile burnu kanamadı.

MEHMET SADIK'IN VEFA DUYGUSU...

Bulgar Sadık, bu örtülü operasyonu yönetirken aklı Şile'de kalmıştı. Bulgar Sadık'ın vefa duygusu kendisi için çok önemliydi. Şile baskını sırasında yakalanan Hasan Kardeşko, Boşnak Nuri ve korucu Osman isimli arkadaşlarını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Onları yakalandıkları günden beri nasıl kurtarabileceğini düşünüyordu.

Üç arkadaşının yargılandığını ve mahkemelerinin sonunda mutlaka kurşuna dizileceklerini biliyordu. Onları kurtarmak için acele etmesi gerekiyordu. Bulgar Sadık sonunda her şeyi göze alarak harekete geçti.

Üsküdü başsavcısı olan Mazhar Bey'i tanıyordu. Mazhar Bey'in yurdunu ve milletini seven biri olmasına güvenerek ona durumu anlattı. Mazhar Bey, Bulgar Sadık'ın arkadaşlarını kurtarmak istemesini anlayışla karşıladığını belirterek, bu durumu Üsküdar Sorgu Hakimi Yordanaki Efendi ile görüşerek bir yolunu bulup anlaşmasını tavsiye etti.

Bulgar Sadık yaydan çıkmış bir ok gibi Üsküdar Bağlarbaşı'nda oturan Yordanaki Efendi'nin evine gitti ve kendi kimliğini açıklayarak durumu anlattı. Üsküdü Sorgu Hakimi Yordanaki'nin, karşısında duran adamın İstanbul işgal kuvvetleri tarafından her yerde aranan Bulgar Sadık olduğunu öğrenince beti benzi sararıp ayakları titredi.

Bu ele avuca sığmayan gözü pek adamın ne kadar tehlikeli biri olduğunu çok iyi biliyordu. Yordanaki'nin sararıp solduğunu gören Bulgar Sadık, onu rahatlatmak için, Mazhar Bey tarafından gönderildiğini söyleyerek, yargıcın heyecanının biraz olsun yatışmasını sağladı ve ardından hemen konuya girerek, arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

Yordanaki Efendi bu yasal olmayan istek karşısında ne diyeceğini bilemedi. Ne evet ne de hayır diyordu, çünkü karşısında bütün işgal kuvvetlerinin peşinde olduğu bir adam vardı. Ankara hükümetinin gizli teşkilatı Karakol'un önemli adamlarından biri olması da işin çabasıydı.

Üsküdur Sorgu Hakimi Yordanaki Efendi'nin ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı. Sonunda güçlükle konuşabildi:

“Değerli kardeşim, bu arkadaşların evraklarını ben inceledim, hem de birkaç kez. Bu adamların işlediğı suçlar çok ağır, yani benim bunları herhangi bir şekilde serbest bırakmam mümkün değil. Böyle bir şeye kalkışırsam, benim de başım belaya girer. Değil onları bırakmak, benim sizinle görüştüğümü öğrenseler beni anında yok ederler.”

HAKİM YOL GÖSTERİYOR,,,

Yordanaki Efendi, hiç kuşkusuz kendi açısından haklıydı. Ancak Bulgar Sadık komitacılıktan gelmiş ve bütün hayatı mücadelelerle geçmiş biriydi. Bu nedenle onun için arkadaşlık çok önemliydi. Mutlaka bir yolunu bulması gerekiyordu. Yordanaki Efendi ile saatler boyunca tartıştı, sonunda ona hiçbir şekilde zarar gelmeyecek bir yol buldu. O yol şöyleydi:

Üsküdar Sorgu Hakimi Yordanaki Efendi bu üç sanığı, sorgulamak için Şile Kaymakamlığı'ndan istetecek, sanıklar Üsküdar Adliyesi'ne getirilirken yolda Bulgar Sadık ve adamları tarafından kaçırılacaktı.

Bulgar Sadık'ın bulduğu bu formül, Yordanaki Efendi'yi rahatlatmıştı. Bu sırrın aralarında kalması için birbirlerine

namus sözü verdikten sonra, Bulgar Sadık evden ayrıldı. İçi içine sığmıyordu. Bundan sonrası onun uzmanlık alanına giriyordu. Hemen Esad Paşa'nın çiftliğine giderek, durumu arkadaşlarına açıkladı ve hazırlıklara başladılar.

İki gün sonra, Şile yolunu kesip beklemeye koyuldular. Bulgar Sadık ve arkadaşları, dördüncü gün, altı jandarma nezaretinde prangalı bir şekilde Üsküdar'a götürülen arkadaşlarını kurtardılar. Bulgar Sadık arkadaşları ile kucaklaşırken, aylardır içinde taşıdığı büyük sıkıntıdan da kurtulmuştu.

İŞGAL GÜÇLERİ, BULGAR SADIK İÇİN İDAM KARARI ÇIKARIYOR...

İngilizler Şile ve çevresinin Anadolu'ya açılan bir kapı olduğu öğrenmişlerdi. Bu nedenle bölgeyi denetimleri altına almak için sistemli bir şekilde operasyonlara başladılar. Milli Kurtuluş Savaşı'nı destekleyen ve başta Karakol Teşkilatı olmak üzere Bulgar Sadık'a büyük yardımlarda bulunan vatansever Şile Belediye Reisi Ali Efendi, çarşı ortasında İngiliz askerleri tarafından öldürülmüş, cesedi ise ibret olsun diye süngülerle delik deşik edilerek parçalanmıştı.

HER TARAFTA ARANAN MEHMET SADIK, 2. KUVAYİ SEYYARE KOMUTANI...

Bölgeye sevk edilen askeri birliklerin sayısı her gün artırılıyordu. Bu gelişmeler üzerine, Karakol Teşkilatı, bölgede faaliyet gösteren ajanlarının yakalanmasını önlemek amacıyla

Yzb. Demir Hulusi, Yzb. Yavuz Fehmi Bey ve hakkında gıyabi idam cezası verilmiş ve görüldüğü yerde ölü veya diri yakalanma emri olan Bulgar Sadık'ı Kuvayi Seyyare Birliği'ne dahil ederek iç taraflarda görevlendirdi.

Bulgar Sadık arkadaşları ile birlikte oluşturduğu müfreze ile birlikte 2. Kuvayi Seyyare Birliği'ne dahil oldu. Bölgenin Milli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti ile irtibata geçilmiş, Adapazarı'na hareket edilmişti. Adapazarı Kaymakamı Mustafa Bey, Damat Ferit Hükümeti yanlısı olması nedeniyle burada Milli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nin kurulmasını istemiyordu.

Adapazarı'nı kuşatan 2. Kuvayi Seyyare içinde yer alan Bulgar Sadık ve müfrezesi, Adapazarı etrafında top bataryası görünümünde siperler kazdırarak, mukavemetle karşılaştıkları takdirde şehri top ateşi altına alacaklarını bildirdi. Bunun üzerine herhangi bir mukavemet yapılmayacağı açıklanınca, Kuvayi Seyyare Birlikleri Adapazarı'na girerek duruma el koydu. Daha sonra Adapazarı'na gelen Rauf Bey –Orbaybölgede askeri teşkilatlanmayı başlattığında, Kuvayi Seyyare Birliği Kandıra'ya girdi.

Burada, Bulgar Sadık'tan, İstanbul Maltepe'de bulunan askeri atış mektebindeki silah ve cephaneleri alıp Çal köyü yolu ile Geyve'de bulunan Ali Fuat Paşa'ya teslim etmesi istendi. Bulgar Sadık, müfrezesini ve bölgeyi bilen bir çavuşu yanına alarak yüz altmış semerli katırla Maltepe'ye doğru yola çıktı.

Bulgar Sadık, müfrezesi ile birlikte Çal'dan hareketinin ikinci günü Yakacık sırtlarından Soğanlı köyüne ulaştı, oradan da dere yatağını takip ederek Maltepe atış mektebinin bulunduğu bölgeye geldi. Atış mektebi geniş bir alana yayıl-

mıştı ve merkezdeki büyük taş bina, bir İngiliz süvari birliği tarafından işgal edilmişti. Okul Müdürü ve atış öğretmeni subaylar ise çevredeki barakalarda kalıyordu.

MALTEPE ATIŞ EĞİTİM OKULUNA YAPILAN BÜYÜK OPERASYON...

Bulgar Sadık, Balkanlar'dan bu yana çatışma ve savaşlarla geçen hayatının kazandırdığı büyük tecrübe ile müfrezesini atış mektebine kömür kafilesi olarak soktu ve İngilizler'in haberi olmadan okulun çevresindeki barakalara yerleşti. Burada mektep müdürü Binbaşı Necati Bey'e kendini tanıtan Bulgar Sadık, kendisine verilen emir gereği mektep dahilindeki bütün silah ve cephanenin Çal'a götürüleceğini bildirdi.

Atış eğitimi için mektepte bulunan subaylar ve öğretmenlerin de yardımı ile dağ eteğindeki büyük depo bir gecede boşaltıldı. Silahlar ve cephanelerin yanı sıra, yüzlerce üniforma, kaput, postal sandıklara doldurularak merkeplere yüklendi.

Kafile yola koyulduğunda, bu kadar gizli tutulmasına rağmen atış mektebine yapılan bu baskın sızmıştı. Atış okulundaki İngiliz Süvari Birliği, Bulgar Sadık'ın silah ve cephane yüklü kafilesini yakalamak için yola çıktı. Ancak bu kez şans Bulgar Sadık'tan yanaydı.

Yakacıklılar İngiliz süvarilerine kafilenin Şile tarafına gittiğini söyleyerek takipçileri yanıltmış, Bulgar Sadık ve müfrezesi kafileyi sağ salim Çal köyüne ulaştırmayı başarmıştı.

Çal'dan Geyve'ye götürülen silah ve cephaneler, Milli Kurtuluş Savaşı'nda kullanılması için Ali Fuat Paşa'ya teslim edildi.

Bulgar Sadık, Çorum, Tokat, Amasya, Düzce, Bolu, Hendek, Yozgat'taki gerici isyanların bastırılmasında müfrezesi ile görev aldı. Özellikle Mudurnu'daki ayaklanmanın sona erdirilmesinde gösterdiği yararlılıktan dolayı Garp Cephesi Kumandanı İsmet İnönü tarafından kutlandı.

Bulgar Sadık'ın küçük müfrezesi bütün bu çatışmalar sırasında büyüdü. Muhtelif çarpışmalarda elde ettiği silahlar ve atlarla, müfrezesi bir bölük kuvvetine ve sayısına ulaşmıştı. Bu nedenle Bulgar Sadık 2. Kuvayi Seyyare kuvvetlerinin 3. Bölük kumandanı oldu.

Kuvayi Seyyare Birlikleri, Milli Kurtuluş Savaşı'nda çok önemli hizmetlerde bulundu.

Kuvayi Seyyare Birlikleri iç isyanların bastırılmasında önemli görevler üstlendi ve milli mücadeleye büyük hizmetleri oldu

SADIK'IN YENİ GÖREVİ: İÇ İSYANLARIN BASTIRILMASI...

İç isyanlarla kavrulan bölgelerin birinden birine gidiyor, yobaz veya Damat Ferit Hükümeti yanlısı isyancılara göz açtırmıyordu. İç isyanlar kontrol altına alındığında, Ankara'daki ordu kumandanlığı ve Genelkurmay yeni bir teşkilatlanmaya gitti. Çerkez Ethem'in Yunanlılar'a iltica etmesi sonrasında Kuvayi Seyyare birlikleri lağvedildi

Mehmet Sadık'ın görev yaptığı 2. Kuvayi Seyyare kuvvetleri ise Müstakil Üçüncü Süvari Fırkası oldu. Fırkanın Kumandanı Miralay Çolak İbrahim, yardımcılığına Binbaşı Hacı Vasfi Bey'i atadı. Fırkanın 27. 28. 29. 30. Alaylarına binbaşı rütbeli subaylar atanmış, 28. Alayın 1. Bölük Kumandanlığına ise Yüzbaşı Mehmet Sadık getirilmişti.

Milli Kurtuluş Savaşı'nın dönüm noktalarından biri olan 2. İnönü Savaşı'na Müstakil 3. Süvari Fırkası 28. Alay 1. Bölük Kumandanı olarak katılan Yzb. Mehmet Sadık, 12 gün süren savaş boyunca bölüğüne verilen bütün görevleri büyük bir başarı ile yerine getirdi.

Bu arada cephede donma tehlikesi geçiren Mehmet Sadık yürüyemez duruma gelince, cepheden çekilerek tedavi için Ankara'ya gönderildi. Mehmet Sadık, aylar boyu hastanede tedavi edildi.

Büyük zaferden sonra Mehmet Sadık'ın ordudaki görevi sona erdi. Mehmet Sadık, Ankara Hükümetinin İçişleri Bakanlığı tarafından tekrar Üsküdar Emniyeti Sivil Polis Başmemurluğuna tayin edildi.

Mehmet Sadık yıllar boyunca şerefle taşıdığı üniformasını ve silahlarını bırakıp İstanbul'a döndüğünde bir vatansever

olarak kendisine verilen bütün görevleri başarmasının huzuru içindeydi.

Mehmet Sadık İstanbul Emniyet Teşkilatı'nda uzun yıllar görev yaptı ve Türk devletine ve milletine ihanet eden birçok işbirlikçiyi, haini ve Türkiye aleyhine faaliyet gösteren birçok yabancı ajanı yakaladı.

MAAŞINDAN BAŞKA HİÇBİR ŞEYİ YOKTU...

Emekli olduktan sonra bir süre Tütün İhbarı istihbaratında, daha sonra da Enver Paşa'nın kardeşi Nuri Paşa'nın çiftliğinde yöneticilik yaptı. Burada Milli Kurtuluş Savaşı sırasında cephede donan ayaklarındaki kangren tekrar nükse-dince hastaneye kaldırıldı.

Yapılan tedaviler bir sonuç vermeyince ayakları kesilen Mehmet Sadık, bir köşeye çekilerek hayatının son yıllarını ailesi ile birlikte yaşayarak geçirdi. Mehmet Sadık, uzun yıllarını verdiği devletten sadece basit bir emekli aylığı alan gerçek bir vatanseverdi.

Çok önemli ve son derece kritik görevler yapmış, Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne büyük hizmetleri olmuş biri olarak, ne kendisi ne de çocukları zengin olmuştu. Türk soyundan ve dininden gelenler vatana ihanet edip devleti soyarken, Bulgar asıllı biri olan Mehmet Sadık, sadece küçük bir kısmını yazabildiğimiz fedakârlıklarla Türk milletine hizmet etmiş, Milli Kurtuluş Savaşı'na büyük katkıları olmuş, ismi çok az bilinen kahramanlardan biri olarak bir kenara çekilerek derin bir sessizlik içinde hayata veda etmiştir.

Mehmet Sadık, önüne gelen fırsatların hiç birinden yararlanmayı düşünmemiş, devletin ona verdiği maaşın dışında meşru olmayan hiçbir kazanç elde etme peşinde koşmamıştır.

Günümüzün Türkiye'si'nde eline fırsat geçenlerin büyük bir açgözlülükle nasıl zenginleştiklerini, bütün Türkiye görmektedir. Mehmet Sadık'ın, Bulgar olmasına karşılık bu ülkeye, bu millete ve Müslümanlığa yaptığı hizmet, kendini Türk ve Müslüman olarak niteleyenlerden çok fazladır. Zaten Bulgar Sadık'ı Mehmet Sadık Poğda yapan da bu büyük özelliğidir.

MEHMET SADIK POĞDA KİMDİR?

“Milli Kurtuluş Savaşı Kahramanlarından”

“Bulgar Sadık” lakaplı Milli Kurtuluş Savaşı kahramanlarından istihbaratçı Mehmet Sadık Poğda’nın son yıllarında çekilmiş fotoğrafı..

Mehmet Sadık, 1887 yılında Bulgaristan'ın Şumnu şehrinde Bulgar bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Asıl ismi İstoyan olan Mehmet Sadık, Sofya'daki Harp Okulu'ndan Topçu Teğmeni olarak mezun olduktan sonra, Şumnu Kalesi'nde Topçu Takım Komutanı olarak göreve başladı.

Buradaki görevi sırasında Tabur Komutanı Binbaşısı ile tartışan Mehmet Sadık, Bulgar Ordusundan firar ederek Edirne'ye geldi. Edirne Valisi Arif Paşa ile görüşen Mehmet Sadık, bölgede faaliyet gösteren komitacılara karşı Türk jandarmalarına yardım etti. Buradaki çetelere sızan Mehmet Sadık çok sayıda çetenin çökertilmesini ve elemanlarının yakalanmasını sağladı.

Ancak daha sonra Edirne Valisi ile anlaşmazlığa düşerek Edirne'yi terk edip eşkıyalığa başladı. Bir süre sonra da Bulgar komitacılarının oluşturduğu ihtilal hareketine katıldı ve kısa zamanda ün kazanarak her tarafta "Kaptan İstoyan" olarak tanındı.

BİR TÜRK KADAR TÜRK, BİR MÜSLÜMAN KADAR MÜSLÜMAN...

1914 yılında Jandarma Yüzbaşısı Ahmet'in komuta ettiği bir müfreze tarafından yakalandı. Serez Mutasarrufu Raşit ve 9. Fırka Kumandanı İbrahim Paşa'nın, Kaptan İstoyan'ın Türk ve Müslüman olması karşılığı affedilmesi için Yıldız Sarayı'na yaptıkları başvuru sonucu İstoyan, Padişah II. Abdülhamid tarafından bağışlandı.

Müslüman olan ve adı değiştirilen Mehmet Sadık, İstanbul'a getirildikten sonra Yıldız Sarayı'nda Gazi Ethem Paşa tarafından Padişah II. Abdülhamid Han'ın huzuruna çı-

karıldı. II. Abdülhamid Han, Mehmet Sadık'ın, İstanbul'da faaliyet gösteren Bulgar komitacıları yakalamakla görevli Zaptiye Nazırı Gazi Ethem Paşa'nın mahiyetinde çalışması için emir verdi.

Mehmet Sadık bir süre İstanbul emniyetinde çalıştıktan sonra, bölgeyi çok iyi bildiği ve buradaki Bulgar ve Rum çetelerini tanıdığı için tekrar Serez'e gönderildi.

Mehmet Sadık, Serez ve çevresinde çok sayıda operasyona katıldı ve önemli istihbarat çalışmaları yaptı. Meşrutiyetin ilanından sonra Osmanlı Devleti'nin yönetimini ele geçiren İttihat ve Terakki Partisi, Mehmet Sadık'a önemli gizli görevler verdi. Bulgaristan, Yunanistan, Makedonya, Romanya ve Rusya'da çok sayıda gizli görevi gerçekleştiren Mehmet Sadık, Osmanlı Devleti Dahiliye Nazırlığı, daha sonra da sadrazamlık yapan Talat Paşa'ya bağlı olarak çalıştı.

ALTI DİL BİLEN BİR İSTİHBARATÇI...

Bulgarca, Rusça, Fransızca, Rumca, Arnavutça ve Türkçe'yi çok iyi konuştuğu için Balkanlar'da başarılı istihbarat ve operasyonlar gerçekleştiren Mehmet Sadık, 1911 yılının 4 Temmuzunda Rus Çarına suikast iddiası ile Sofya'da tutuklandı. Uzun süre askeri mahkemede yargılanan Mehmet Sadık, Osmanlı hükümetinin yardımı ile serbest bırakıldı.

Mehmet Sadık, I. Dünya Savaşı yıllarında da düşmanla işbirliği yapan Rum, Ermeni, Bulgar çeteci ve işbirlikçilerini yakaladı. Almanlar'la müttefik olan Osmanlı Devletinin yenilmesinin ardından imzalanan Mondros Mütarekesi sonrasında Mehmet Sadık, İstanbul Emniyet Teşkilatı'nın Üsküdar Taharri Dairesi Başmemurluğundan istifa etti.

Bulgar asıllı olan Mehmet Sadık, işgalci İngiliz güçleri ile işbirliği yapan Osmanlı Devleti Sadrazamı Damat Ferit Hükümeti'ne karşı, gerçek bir vatansever gibi davrandı. Bir süre durumu izleyen Mehmet Sadık, Şile, Beykoz, Ömerli ve İzmit'te Türkler'e karşı saldırılar düzenleyen Rum ve Ermeni çetelerine karşı harekete geçti.

KARAKOL TEŞKİLATI'NDA ÇALIŞTI...

Çevresinde topladığı vatanseverlerle bir çete oluşturan Mehmet Sadık, kısa bir zaman içinde bu bölgelerde Türkler'i taciz eden Rum ve Ermeni çeteleri ve işgalcilerle işbirliği yapan hainleri cezalandırmaya başladı. Balkanlar'da komitacılık yapmış, gerilla yöntemlerini çok iyi bilen Mehmet Sadık ve grubunun faaliyetleri, Ankara'daki milli mücadele hükümetinin dikkatini çekti.

İşgalden hemen sonra İstanbul'da kurulmuş olan "Karakol Teşkilatı"nın yöneticileri olan Yzb. Mesut Bey ile Yzb. Fehmi Bey, gerçek bir vatansever olan Mehmet Sadık'ın teşkilata alınmasını önerdi. Bu öneri kabul edilerek Mehmet Sadık, Ankara hükümetinin emrindeki Karakol cemiyetinin Silahlı Kuvvetleri arasına katıldı.

Bu tarihten itibaren Üsküdar Jandarma Kumandanı Binbaşısı Remzi Bey'in kumandası altında göreve başlayan Mehmet Sadık ve grubu, kısa bir zaman içinde bölgedeki Rum ve Ermeni çeteleri sindirmiş, bu konuda sağladığı büyük başarı ile Karakol Teşkilatı'nın en gözde elemanı haline gelmiştir.

ÖLÜ VEYA DİRİ OLARAK ARANAN ADAM...

Mehmet Sadık'ın çete savaşları konusundaki deneyiminin yanı sıra çok iyi bir istihbaratçı olması, Karakol Teşkilatı tarafından değerlendirilmiş, Mehmet Sadık İstanbul ve çevresinde birçok gizli operasyonda önemli roller üstlenmiştir.

Anadolu'ya silah ve cephane kaçırılması, vatansever subay ve askerlerin Milli Kurtuluş Savaşı'na katılması için Anadolu'ya geçirilmesi ve işgalci güçler hesabına çalışan hain ve ajanların cezalandırılması gibi faaliyetleri ile öne çıkan Mehmet Sadık, o dönemde İngiliz ve Padişaha bağlı güçler tarafından en çok aranan kişi olmuştur.

Gıyabında idam kararı verilen ve görüldüğü yerde ölü veya diri olarak yakalama emri bulunan Mehmet Sadık, güvenliği için Karakol Teşkilatı tarafından İstanbul bölgesi dışına alınarak iç bölgelerde görevlendirilmiştir.

Mehmet Sadık daha sonra 2. Kuvayi Seyyare gücüne katılmış, İzmit, Darıca, Adapazarı, Düzce, Bolu, Yozgat isyanlarının bastırılması harekâtlarında müfrezesi ile görev yapmıştır. Kurtuluş Savaşı başladığında 2. Kuvayi Seyyare 3. Bölük Komandanı Yzb. Mehmet Sadık olarak savaşa katılmış ve başarılı hizmetlerde bulunmuştur.

Daha sonra tekrar İstanbul'a gönderilen Mehmet Sadık, Milli Kurtuluş Savaşı sonuçlanana kadar emniyet teşkilatında, Ankara hükümetinin emrinde önemli hizmetlerde bulundu ve emekli olana kadar bu görevde çalıştı.

VATANINA HEP SADIK KALDI...

Türklüğü ve Müslümanlığı sonradan seçen Mehmet Sadık, bu seçimine hayatının sonuna kadar sadık kaldı. Damat Ferit, Ali Kemal gibi Türk ve Müslüman olanlar işgalci güçlerle işbirliği yaparak vatanlarına ihanet ederken, Mehmet Sadık gerçek bir vatansever olarak Milli Kurtuluş Savaşı'na katıldı ve kendisine verilen her görevi yerine getirerek arkasında onurlu bir isim bıraktı.

Mehmet Sadık, namı diğer “ Bulgar Sadık” Milli Kurtuluş Savaşı'nın ismi az bilinen vatanseverlerinden biri olarak tarih sayfalarında yerini aldı.

Bölüm: 10

6-7 EYLÜL OLAYLARI

“Bir Kontrgerilla Operasyonu”

İki gün süren olaylardan sonra İstanbul’la gelen dönemin Cumhurbaşkanı Celal Bayar, 6-7 Eylül’ün bir “tertîp” olduğunu adeta itiraf eden şu sözleri söylüyordu.

“İşin dozunu kaçırdık galiba” Bu sözlerden açıkça anlaşıldığı gibi, hükümet, devletin içindeki gizli yapılanma ile birlikte hareket ederek 6-7 Eylül tertibini hazırlamıştı.

Türkiye’deki gizli operasyonların en önemlilerinden biri de, hiç kuşkusuz azınlıklara yönelik 1955 yılındaki 6-7 Eylül olaylarıdır. Türkiye Cumhuriyeti’ne uluslararası alanda çok ağır bir darbe indiren 6-7 Eylül olayları, devletin içinde örtülü bir isimle faaliyet gösteren o zamanki ismi “Kontrgerilla” tarafından gerçekleştirilmiştir.

İstanbul’da yaşayan Rum ve Ermeni azınlıkları üzerinde bir kitle terörü uygulanmasını hedefleyen bu Kontrgerilla operasyonu, dönemin hükümeti tarafından da desteklenmiştir.

Türkiye için büyük bir utanç kaynağı olan 6-7 Eylül olaylarının siyasi boyutunda, dönemin iktidar partisi olan Demokrat Parti bulunuyordu. Azınlıklara karşı yapılan tertibin diğer aktörleri ise Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Başbakan Adnan Menderes, İçişleri Bakanı Namık Gedik, istihbaratçılar ve istihbarat servislerinin yönlendirdiği gazeteciler Mithat Perin, Gökşin Sipahioğlu, Hikmet Bil ve Orhan Birgit bulunuyordu.

Sonuçları Türkiye için çok ağır olan bu operasyon, modern Türkiye Cumhuriyeti için bir kara leke olarak tarihte yerini almıştır. Bu olay, Türkiye’nin dünya basınında uzun yıllar boyunca “Barbar Türkler” olarak anılmasına neden olmuş, Türkiye’nin en renkli mozaiği olan Rum ve Ermeni vatandaşlarımızın Türkiye’yi terk etmesine yol açmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti’ni dünya kamuoyu önünde küçük düşüren, insan hakları, yargı bağımsızlığı ve siyasal sorumluluk anlamında kara bir leke olan 6-7 Eylül olayları, aradan geçen uzun yıllara rağmen yakın tarihimizin utanç verici sayfalarından biri olarak önümüzde durmaktadır.

6-7 Eylül olayları ile ilgili yapılan sorgulamalar ve araştırmalarda, kısmen de olsa bu karanlık tertibin aktörleri orta-

ya çıkarılmış ama bu olayın sorumluları cezalandırılmamıştır. Tam tersi, bu utanç verici olayların aktörleri dönemin olağanüstü mahkemelerinde aklanarak suçsuz ilan edilmiştir.

Tertibin sorumluları hiçbir şey olmamışçasına hayatlarına devam etmiş ve Türkiye'nin modern cumhuriyet imajına büyük bir darbe indiren bu olay unutulmaya terk edilmiştir.

6-7 Eylül tertibi, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin derinliklerinde saklanan ve örtülü faaliyetleri ile gerekli gördüğü zamanlarda Türkiye'nin siyasi ve sosyal yapısına müdahale eden “kontrgerilla” teşkilatının, kendi tanımlaması ile “çok başarılı” bir operasyondur. 6-7 Eylül olaylarının, baştan sona çok ayrıntılı bir şekilde planlanmış ve sonuç alınmış gizli bir operasyon olduğu tartışmasız doğrudur.

Olayların başlatılış biçimi, kamuoyunun kışkırtılarak sokaklara dökülmesi amacıyla basının kullanılması, hedeflerin belirlenmesi ve kitlelerin bu hedeflere yöneltilmesi, aşamalı bir planın parçaları olarak çok başarılı bir şekilde uygulanmıştır.

“TERTİP”İN KANITLARI...

6-7 Eylül tertibinin siyasal sorumlusu, hiç tartışmasız dönemin iktidar partisi olan Demokrat Parti'dir. Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Başbakan Adnan Menderes ve İçişleri Bakanı olan Namık Gedik, azınlıklara karşı girişilen saldırı ve yağmaya onay vermiştir. Dönemin siyasal erkini ellerinde tutan bu isimler “tertîp” tanımını inkâr etseler de, 6-7 Eylül olaylarının siyasal sorumluluğunun hükümete ait olduğu bir gerçektir.

6--7 Eylül olaylarındaki aşamalı plan, tertibin çok önceden hazırlandığının kanıtıdır. Olayların gelişimindeki aşamalar şöyle olmuştur:

a) Olayların başlamasından çok önce, saldırılarda kullanılacak olan gruplar, İstanbul dışından ve varoşlardan kamyonlara bindirilerek azınlıkların bulunduğu bölgelere getirilmiştir.

b) Saldırganlar, önceden belirlenmiş toplanma noktalarına gelirken, beraberlerinde saldırı amacı ile hazırlanmış çeşitli ebatlardaki sopalar, pankartları da getirmişlerdir.

c) Saldırgan gruplar, azınlıkların oturduğu ev ve işyerlerini elleriyle koymuş gibi bulmuşlardır, çünkü bu yerler, daha önceden tespit edilerek grupların buralara yönlendirilmesi sağlanmıştır.

d) Saldırıların, yağma ve talan olaylarının farklı semtlerde aynı saatte başlatılması, emniyet güçlerinin saldırganları engellemek için hiçbir çaba göstermemesi ve bu olayların iki gün boyunca sürmesi, 6-7 Eylül'ün önceden planlandığını gösteren kanıtlardır.

Olayların bu şekilde gelişmesinde birinci derecede sorumlu olan dönemin İçişleri Bakanı Namık Gedik'tir. Saldırıların engellenmesi ile görevli emniyet kuvvetlerinin olaylara müdahale etmemesinin sorumlusu olan İçişleri Bakanı Namık Gedik, daha sonra açılan davaya dahil bile edilmemiş, o dönem meclisine verilen gensoru, Demokrat Parti milletvekilleri tarafından reddedilerek, olayların siyasi sorumluları tertibe ortak olduklarını ortaya koymuşlardır.

ADIM ADIM 6-7 EYLÜL OPERASYONU...

6-7 Eylül olaylarının, başlangıçta, dönemin hükümeti tarafından Kıbrıs konusunda Londra’da devam eden görüşmelere destek sağlamak amacı ile tertip edilmesi düşünülmüştü. Daha sonraki yıllarda bu tertipin düzenleyicisi olarak Milli Emniyet Teşkilatı’nın -MİT’in o yıllardaki ismi- görevlendirildiği ve Seferberlik Tetkik Kurulu’nun –sonradan Özel Harp Dairesi oldu- da bu işin içinde bulunduğu çeşitli kaynaklar tarafından ileri sürülmüştür. Bu teşkilatlar toplumun tepkisini çekecek ajitasyonu yapacak, daha sonra basın ve sivil toplum kuruluşlarındaki elemanlar vasıtasıyla toplum kışkırtılarak sokağa dökülmesi sağlanacaktı.

Tertipçileri tarafından “çok başarılı bir operasyon” olarak değerlendirilen 6-7 Eylül olaylarının planlaması şöyleydi:

Selanik olayı

a) “Atatürk’ün Selanik’teki evi bombalandı” haberi ile başlayan olaylar öncesi, mahalle muhtarlıklarından azınlıklara ait ev ve işyerlerinin adresleri istenerek, buralarla ilgili yer belirleme ve keşifleri yapıldı. Bu konuda yapılan çalışmalar o kadar ayrıntılıydı ki, azınlıklara ait olan ve hiçbir isim ve numarası bulunmayan en ücra yerlerdeki depo veya benzeri yerler bile belirlendi. Yine saldırılardan çok önce azınlıkların oturduğu yerler işaretlendi. Bazı evler “Türk”, bazıları “Türk değil” yazıları ile hedef gösterilerek tahrip ve yağma edilmeleri sağlandı.

Planlı saldırılar

b) Saldırıların çok önceden organize edildiğini gösteren en önemli kanıtlar, varoşlardan kamyonlara bindirilen saldırgan grupların belirli toplanma noktalarına getirilmesidir. Bu noktalarda toplanan saldırganların, beraberlerinde kazma, kürek, testere hatta kaynak makineleri getirmesi, tertibin çok önceden hazırlandığının ve tek merkezden yönetildiğinin en açık göstergesidir. Olayların kendiliğinden geliştiğini iddia eden dönemin siyasi sorumluları ve hükümet üyeleri, şehrin dış semtlerinden gelen bu saldırganların bu kadar araç gereci ve pankartları hemen bulup yanlarında getirmelerini açıklayamamışlardır.

Tahrikçi dernek

c) 6-7 Eylül olaylarında en büyük tahrikçiliği bir sivil toplum kuruluşu olan “Kıbrıs Türktür” Derneği gerçekleştirmiştir. Tümüyle yapay bir kuruluş olan bu derneğin başında bulunan Hikmet Bil ve Orhan Birgit, toplumun kışkırtılarak sokağa dökülmesinde en büyük rolü üstlendi. Özellikle “Kıbrıs Türktür” Derneği’nin ikinci Başkanı olan Orhan Birgit’in kaleme aldığı bildiri, saldırganlara azınlıkları hedef gösteren bir içerik taşıyordu. Daha sonraki yıllarda bu tertibin nasıl hazırlandığı ile ilgili olarak yapılan açıklamalarda, Adnan Menderes ve F. Rüştü

Zorlu’nun, Kıbrıs konusunda toplumsal desteği sağlamak için “ Atatürk’ün Selanik’teki evine bomba atılmasını ve bu işi MAH tarafından organize edilmesini düşündükleri ileri sürülmüştür.

Gazetecilerin rolü

d) Kitleleri sokağa dökcek provakasyonun Türk kamuoyuna duyurulması görevini, Mithat Perin'in sahibi olduğu ve Yazışleri Müdürlüğünü Gökşin Sipahioğlu'nun yaptığı "İstanbul Ekspres" Gazetesi üstlendi. Diğer basın organlarından çok önce ikinci akşam baskısı yaparak "Atatürk'ün evinin bombalandığı" haberini kışkırtıcı bir biçimde yayınlayan İstanbul Ekspres Gazetesi, saldırıların başlaması için adeta bir işaret fişeği görevi yaptı. Bir akşam gazetesi olan İstanbul Ekspres 6-7 Eylül olaylarında toplumu kışkırtma görevini üstlenmiştir. 1955'li yıllarda kâğıt ithalatının çok sınırlı olması nedeniyle her gazete için belirlenmiş kontenjan bulunmasına karşın, İstanbul Ekspres ikinci kez akşam baskısında kullandığı miktarla bu kontenjanın çok üzerinde gazete basmıştır.

Bütün bunların yapılabilmesi ve o günün teknik koşulları ile rotatifin bu kadar kısa zamanda yüksek miktarda gazete basıp dağıtımına sokulmasının imkânsızlığı, gazetenin olaydan çok önce haberdar olduğunun kanıtıdır. Bu göstergelerden sonra, İstanbul Ekspres Gazetesi'nin, bombalama haberini tam sayfa manşet yaparak büyütmesini, sadece gazetenin Yazışleri Müdürü olan Gökşin Sipahioğlu'nun gazetecilik önsevisine bağlamak inandırıcı değildir.

Emniyet seyretti

e) Planlamanın son kademesi, bütün bu gelişmelere müdahale etmesi yasal görevi olan emniyet teşkilatının olayları seyretmesi ile tamamlanmıştır.

Emniyet güçlerinin en asli görevi olan toplumsal olaylara ve kalkışmalara müdahale etme zorunluluğu, burada göz ardı

edilerek saldırganlara açıkça göz yumulmuştur. Güvenlik güçleri, olayları son derece pasif bir tutumla sadece izlemekle yetinmiş, hatta sempati ile karşıladıklarını gösteren hareketlerde bulunmuştur. Emniyet güçlerinin bağlı olduğu ve olayların bir numaralı siyasi sorumlusu olan Dönemin İçişleri Bakanı Namık Gedik'in, daha sonra 6-7 Eylül olayları ile ilgili açılan davada adı bile geçmemiştir.

Gerçekler saklandı

f) 6-7 Eylül olaylarının en önemli ve bir sır olarak kalan tarafı ise yapılan yağma ve talanın yanında, hepsi Türk vatandaşı olan azınlıklardan kaç kişinin öldüğü gerçeğidir. Devlet, bu konuda hiçbir zaman bir sayı vermediği gibi, ciddi bir araştırma yapılmasını da engellemiştir. Bu nedenle olay sonrasında çeşitli kaynaklar farklı sayılar açıklamış, içlerinde papazlarında bulunduğu 15 kişinin öldürüldüğü ve 400'e yakın azınlık vatandaşın yaralandığı ileri sürülmüştür. Olaylar sırasında meydana gelen maddi hasar ise hiçbir zaman hesaplanamamıştır.

6-7 Eylül olaylarının “Tertip” olduğunu açık bir şekilde gösteren bu gelişmeler, Atatürk'ün Selanik'teki evine, bir istihbarat elemanı olan Oktay Engin tarafından atılan bir bomba ile başladı. Dönemin hükümeti tarafından Londra'daki Kıbrıs görüşmelerine toplumsal destek sağlanması amacı ile düşünüldüğü ileri sürülen gösteriler, kısa bir süre içinde vahşi bir saldırıya dönüşerek kontrolden çıktı.

Hedef genişletilerek sadece İstanbul'da yaşayan Rumlar değil, Ermeni ve Yahudi azınlıklar da saldırı ve yağma kapsamına alındı. Gerçekte bu bir tesadüf değildi. Çünkü bu tertibi

düzenleyen güçler, ırkçı bir yaklaşımla Türkiye'yi azınlıklar-
dan arındırmayı hedeflemişlerdi.

*Kontrolenden çıkan saldırganlar Türkiye için kara leke olan
bu utanç verici görüntülerin ortaya çıkmasına neden oldu.
Bu fotoğraflar uzun yıllar kamuoyundan saklanarak
gerçeklerin öğrenilmesinin önüne geçilmek istendi.*

Kamyonlara bindirilerek getirilen saldırgan gruplar, bir anda, önceden belirlenmiş semtlerde ellerindeki listelerde adresleri ve isimleri yazılı olan azınlıkların ev ve işyerlerine saldırmaya başladı. Saldırıları aynı saatlerde ve aynı biçimde devam etti. Tam iki gün boyunca süren bu yağma ve talan, devlet ve hükümet tarafından seyredildi. Bu iki gün sonunda sıkıyönetim ilan edilip sokağa çıkma yasağı konulduğunda, manzara korkunçtu.

KONTROLDEN ÇIKAN TERTİP...

Taksim'den Tünel'e kadar mağazaların camları kırılmış, içerideki her şey sokağa atılmış, büyük bir kısmı da yağmacılar tarafından çalınarak götürülmüştü. Kurtuluş, Şişli, Pangaltı ve diğer semtlerde de durum aynıydı. Üst katlarda veya hanların en ücra köşelerindeki azınlıklara ait işyerleri, depolar, dükkânlar, atölyeler darmadağın edilmiş, hepsi birer milli servet olan torna tezgahları bile balyozlarla kırılmış, kumaş topları yollara saçılmış, pasta börek fırınları bile bu talandan payını almıştı.

Türkiye'nin milyarlarca dolar değerindeki milli serveti, iki gün içinde çirkin bir oyunla sokağa atılarak heba edilmiş; Türkiye Cumhuriyeti'nin saygınlığı ve yıllar boyu uğraşarak edindiği modern görünüşü yerle bir edilmişti.

Yağmacı ve fırsatçılar için ise gün doğmuştu. Girdikleri saatçi dükkanlarında çaldıkları saatleri dirseğine kadar dizenler, mağazalardan aldıkları kumaşları kat kat beline saranlar, ne bulursa ceplerine dolduranlar ya da sırtlayıp götüren yağmacılar, kısa bir süre sonra 6-7 Eylül zengini olarak ün kazandılar.

Bu çirkin manzaralar görünmesin diye, dönemin gazete ve yayın organlarına fotoğraf yasağı konuldu. Yağmacıların ve bu manzaraların fotoğrafları ancak uzun yıllar sonra yayınlanabildi. Bu iki gün Türkiye'nin tarihine “kara bir leke” olarak geçti.

Sonuç, 6-7 Eylül tertibini düzenleyenlerin tam istediği gibi olmuştu. İstanbul'da azınlıkların yaşadığı semtlerde insanlık dışı bir terör estirilerek Rum, Ermeni ve Yahudi vatandaşların içine korku salınmış, işyerleri ve evleri yağma ve talan edilerek ekonomik anlamda büyük zararlara uğratılmışlardı.

CELAL BAYAR'IN İTİRAFI...

Ortaya çıkan manzara o kadar ürkütücü olmuştu ki, dönemin Cumhurbaşkanı Celal Bayar bile “Bu kadarını beklemiyorduk” demek zorunda kalmıştı.

Bu tertibin kimin tarafından planlandığı ve uygulandığına ilişkin ilk gerçek açıklama, olaylardan çok yıllar sonra yapıldı. Türkiye'nin yakın tarihinde unutulmaya terk edilen 6-7 Eylül olayları ile ilgili olarak 1991 yılında konuşan “Özel Harp Dairesi” eski Başkanlarından Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu, “Özel Harp Dairesi'nin işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi, amacına ulaştı. Sorarım size muhteşem bir örgütlenme değil miydi?” demiş, ancak daha sonra gelen tepkiler üzerine söylediklerini inkâr etmiştir.

Orgeneral Yirmibeşoğlu'nun 6-7 Eylül olaylarının planlamasını yapan kuruluş olarak işaret ettiği “Özel Harp Dairesi” 1952 yılında TSK bünyesinde Seferberlik Tetkik Kurulu-STK- adıyla kurulmuş gizli bir teşkilattı. Bu teşkilat, o yıllarda

bütün şiddeti ile süren soğuk savaş nedeniyle muhtemel bir Sovyetler Birliği işgaline karşı ülke savunmasını organize etmek için kurulmuştu.

Bu gizli teşkilatın elemanları Amerika’da eğitildi. Bütün araç gereç ve ödenekleri ABD ve NATO tarafından sağlandı. Ancak teşkilatın adı, 6-7 Eylül olaylarında olduğu gibi, daha sonraki yıllarda birçok karanlık olayla birlikte anılacaktı.

6-7 EYLÜL’ÜN BAŞAKTÖRLERİ...

Olayların iki gün boyunca sürmesi ve ortaya çıkan ürkütücü manzara bütün dünyada tepkilere yol açınca, dönemin DP hükümeti, durumu kurtarmak için harekete geçti. Önce her olayda olduğu gibi tertip solcu bilinen isimlerin üzerine yıkılmak istendi. Ancak bu konuda hiçbir kanıt olmadığı için, mecburen tertibe karışan bazı isimler göstermelik de olsa mahkemeye çıkarıldı.

Yüksek Adalet Divanı tarafından görülen davada, Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Başbakan Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Devlet Bakanı Fuat Köprülü, Türk vatandaşlarını, Rum asıllı vatandaşların mallarını tahrip için harekete geçirme iddiası ile yargılandı.

VALİ DE TERTİBİN İÇİNDE...

Dönemin İstanbul Valisi olan Fahrettin Kerim Gökay, Alattin Eriş ve Kemal Hadımlı gerekli emniyet önlemlerini almamakla suçlandı. 6-7 Eylül olaylarını başlatmak için Selanik’teki Atatürk’ün evine bomba atmak ve bombayı

sağlamakla suçlanan Milli Emniyet Teşkilatı- daha sonra MİT- ajanı olduğu ileri sürülen Mehmet Ali Balin, Mehmet Ali Tekinalp, Oktay Engin, Hasan Uçar ve tertibin basındaki uzantıları olan Orhan Birgit, Mithat Perin, Gökşin Sipahioğlu, Hikmet Bil mahkemeye sevk edildi.

Bunların içinde en dikkati çeken isim Orhan Birgit'ti. Olayların kitlesel boyutlara taşınmasında en büyük rolü üstlenen Kıbrıs Türktür Derneği'nin İkinci Başkanı olan Orhan Birgit, derneğin halkı kışkırtan bildirisini yazan kişidir.

Derneğin, 6-7 Eylül olaylarında halkı tahrik etme ve kışkırtıcılık görevini yerine getirmesinde en büyük rolü üstlenen Orhan Birgit, olaylardan sorumlu olarak tutuklanmış, Yassıada Mahkemelerine benzer bir yargılama sürecinden sonra, diğer sanıklarla birlikte hiçbir şey olmamış gibi beraat ettirilmiştir.

Birgit, yıllar sonra 2009'da yaptığı bir açıklamada, solcu Tan gazetesinin basılıp yakılmasında yer aldığını, 6-7 Eylül'de azınlıklara karşı düzenlenen saldırı ve yağmayı başlatan Kıbrıs Türktür Derneği'nin kışkırtıcı bildirisini kendisinin yazdığını ve 28 Nisan 1960 üniversite gençliğinin ayaklanması olaylarını organize edenlerden biri olduğunu itiraf etti.

HER YERDE ORHAN BİRGİT...

Türkiye için bir utanç kaynağı olan 6-7 Eylül olaylarının başlamasında ve yaygınlaştırılmasında önemli bir rol üstlenen Orhan Birgit, daha sonraki yıllarda sosyal demokrat olarak CHP de siyasete atıldı ve bu partide Turizm ve Tanıtma Bakanlığına kadar yükseldi.

Birgit, ilginç bir şekilde ne 12 Mart 1971 ne de 12 Eylül 1980 darbelerinde hiçbir zarar görmedi. Özellikle 12 Eylül darbesi sonrasında kapatılan partilerin bakan ve milletvekilleri zor günler yaşarken, Birgit, Hürriyet Gazetesi'nde Vakıf yöneticiliği yaparak rahat bir hayat sürdü. Birgit, 1980 sonrasındaki yeni siyaset döneminde ne Bülent Ecevit'in yanında ne de CHP'nin içinde kendisine yer bulabildi.

Birgit, 2011'de Basın Konseyi'nden istifa etmek zorunda kalan Oktay Ekşi'nin yerine başkan seçilerek basın üzerindeki gölgesini devam ettirdi.

Atatürk'ün evinin bombalandığı haberini, o günün koşullarına göre imkansız olan 100 bin gazeteyi basıp dağıtarak gerçekleştiren İstanbul Ekspres Gazetesinin sahibi Mithat Perin ve Gökşin Sipahioğlu'nun yargılanmalarından da bir sonuç çıkmadı.

Olayların önlenmesinde birinci derecede sorumlu olan Demokrat Parti hükümetinin İçişleri Bakanı Namık Gedik hakkında soruşturma bile açılmasına gerek görülmedi.

6-7 Eylül olaylarının diğer önemli isimleri arasında Atatürk'ün evine bombayı atan Milli Emniyet Teşkilatı ajanı olduğu ileri sürülen Oktay Engin, Mürşit Yolgeçen, Kamil Önel, Mehmet Ali Balin, Mehmet Ali Tekinalp, ve Hasan Uçak mahkemelerde aklanarak kayıplara karıştılar.

Tertibin hükümet kanadını oluşturanlar ise suçsuz bulunularak 1960 ihtilaline kadar hükümet olmaya devam etiler.

6-7 Eylül olayları Türkiye'nin tarihine "utanç sayfası" olarak eklenirken, devletin derinliklerinde saklanan gizli teşkilatın raporlarında "başarılı operasyon" olarak yerini aldı.

6-7 Eylül olayları kontrgerillanın bir tertibi olarak ortaya çıktı. Türkiye'nin uluslararası alanda prestijini sarsan 6-7 Eylül olayları ile ilgili gerçekler uzun yıllar saklandı

Türkiye, geçmişindeki bu karanlık olayların, darbelerin, binlerce faili meçhul cinayetin, hukuksuz mahkemelerin verdiği kararlarla yüzleşmediği ve hesaplaşmadığı sürece, gerçek bir demokrasinin varlığından söz etmek hiçbir zaman inandırıcı olamayacaktır.

Bölüm: 11

1 MAYIS 1977 OPERASYONU

“Bir Kontrgerilla Tertibi”...

*Kontrgerilla en büyük kitle katliamlarından birini
1 Mayıs 1977 yılında Taksim’de gerçekleştirdi. DİSK’in 1
Mayıs mitingi kana bulanarak, 34 kişi öldürüldü.*

1977 yılının Mayıs ayının ilk günü Yani “1 Mayıs İşçi Bayramı”. Devlete göre ise “Bahar Bayramı”. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu -DİSK- önderliğinde Taksim alanını dolduran beş yüz bine yakın işçi, “İşçi Bayramı”nı kutlamak için toplanmıştı. Taksim Meydanı, marşlar ve devrimci sloganlarla sarsılıyordu.

Türk Solu, tarihinin belki de en görkemli kutlaması için bir araya gelmişti. Maden işçilerinden, Sinema Sanatçıları Sendikasına kadar bütün işçi örgütleri ve sol siyasetin içinde yer alan çeşitli örgütlerin temsilcileri alanda yerlerini almıştı.

Tam bir birlik ve dayanışma içindeki bu örgütler, Taksim Meydanı’nda kendilerine kurulan büyük tuzaktan habersizdiler. Biraz sonra burada gerçekleştirilecek olan katliamdan, Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin bütün güvenlik ve istihbarat kurumları da habersizdi. O gün iktidarda olan Milliyetçi Cephe Hükümeti’nin Başbakanı Süleyman Demirel de olacaklardan habersizdi.

Topluluğun arkasına düşen Sular İdaresi binasının üzerine mevzilenmiş, ellerinde uzun namlulu silahlar bulunan ve hareketlerinden askeri eğitim aldığı belli olan bir grup, ilk ateşi açtı. Ardından, Intercontinental Otel’in Taksim alanına bakan üst katlarına yerleşmiş profesyonel ajanlar, ellerindeki uzun menzilli silahlarla ateşe başladılar.

Daha sonra devreye kalabalıkların üzerine sürülen polis panzerleri ve panik içinde kaçışan insanların üzerine rastgele ateş eden sivil kişilerin bulunduğu beyaz Renault arabalar girdi.

Taksim alanı birkaç dakika içinde cehenneme dönmüş ve böylece operasyon amacına ulaşmıştı. Bu korkunç olay, Türk

toplumunun hafızasına hiç silinmeyecek bir şekilde yerleştirilerek, sol siyasetlerin halkın gözünde her zaman ürküntü ile anılmasına yol açıldı.

Türkiye ve Dünyada Gizli Operasyonlar Tarihi'nin bu bölümünde, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin karanlık derinliklerinde planlanmış kanlı bir operasyon olan 1 Mayıs 1977 katliamını okuyacaksınız.

KONTRGERİLLA TAKSİM'DE...

1 Mayıs 1977 Taksim katliamı için şimdiye kadar birçok araştırma yazıldı, çizildi. Ancak bütün bunların hiçbiri, bu derin devlet operasyonunun kimler tarafından planlanıp uygulandığını ortaya çıkarmaya yetmedi. Bu kanlı olayın failleri yakalanamadı; zaten, yakalanması için de, ne devlet ne de siyasetçiler gerekli çabayı gösterdi. Böylece, Türkiye'nin gözleri önünde meydana gelen bu kanlı olay, karanlığın bilinmezliği içinde bırakılıp diğer birçok olay gibi toplumun belleğinden silinmesi için zamana terk edildi.

Türkiye'nin siyasi tarihinde çok önemli bir yeri olan 1 Mayıs 1977 katliamının neden yapıldığı, operasyonun nasıl planlandığı, dış güçlerin bu operasyondaki yeri, alınan sonuçla neyin hedeflendiği sorularına hiçbir siyasetçi cevap aramadı.

Siyasi iktidar ve hükümetler, o günden bugüne bu kadar, büyük bir kalabalığın bulunduğu bir alanda Emniyet ve MİT elemanlarının tek bir kişiyi bile yakalayamaması ve tespit edememesini sorgulamadı. Siyasetçiler ve hükümetler, tıpkı Susurluk olayında olduğu gibi, bu katliama arkasına dönerek görmezlikten geldi. Çünkü sıg ve sağ siyaset anlayışı, 1 Ma-

yıs 1977 operasyonunun sonucundan memnundu. Failleri ve tertipçileri hiçbir zaman bulunamayan bu operasyon hangi amaçla yapılmıştı?

Türkiye ve dünyada yükselen sol siyasetlerin, kırsal bölgelerden şehirlere gelerek hızla sosyalleşip sınıf bilincine sahip olmaya başlayan ve sendikalaşan işçilerin, önünü kesmek için yapılmıştır.

1 Mayıs 1977 katliamı, Türkiye'nin çok partili döneme geçişinden bu yana, hiçbir zaman gerçek anlamda bir demokrasiye sahip olamadığını gösteren en önemli olaylardan biridir. Katliam, her boyutu ile tam bir derin devlet tertibidir. 1 Mayıs 1977 katliamı, hazırlanışı, uygulaması ve sonrası ile bir "Özel Harp" operasyonudur ve hiç kuşkusuz kendi açısından son derece başarılı bir sonuç elde edilmiştir.

Bu operasyonun derin devlet ve bir "Özel Harp" işi olduğunu gösteren en önemli kanıt, devletin bütün istihbarat ve güvenlik kurumlarının bu olayla ilgili olarak "üç maymun"u oynamasıdır. Milli İstihbarat Teşkilatı başta olmak üzere, Emniyet'in, Genelkurmay'ın ve Jandarma'nın, Türkiye'nin gözleri önünde meydana gelen bu katliam ve tertiple ilgili hiçbir bilgisinin olmadığına inanmak mümkün değildir.

Olay sonrasında yapılan araştırma ve soruşturmalardan hiçbir sonuç alınamaması, adaletin konuya karşı ilgisizliği, iktidarların ve siyasetçilerin olaya müdahil olmaktan kaçınması, bu tertibin arkasındaki gücün devlete dayandığının kanıtıdır. 1 Mayıs katliamının siyasi sorumlusu, tartışmasız dönemin başbakanı olan CHP lideri Bülent Ecevit'tir. Bu tertibi ortaya çıkarması gereken Bülent Ecevit, bu konuda hiçbir çaba harcamadığı gibi, bildiği gerçekleri saklayarak büyük bir

sorumsuzluk göstermiştir. Ne açılan soruşturmaları izlemiş ne de derinlemesine bir soruşturmanın yapılmasını istemiştir. Ecevit, açık bir şekilde olayın üzerine gitmekten korkmuş, varlığını bildiği kontrgerillayı görmezlikten gelmeyi yeğlemiştir. 1 Mayıs katliamı, bu anlamda, yıllarca kendini sosyal demokrat olarak tanımlayan Bülent Ecevit'in sadece siyasi ikbal peşinde olan bir siyasetçi olduğunu gösteren önemli örneklerden biri olmuştur.

2010 yılına gelindiğinde, askeri ve sivil bürokratların devletin çeşitli kademelerinde illegal bir şekilde örgütlendiğinin kısmen de olsa açığa çıkması, bu gizli yapının varlığını sürdürdüğüünün kanıtı olmuştur. Her şeye rağmen, soğuk savaş artığı bu gizli yapıların varlığı, Türkiye'nin hala gerçek bir demokrasiye çok uzak bulunduğunu göstermektedir.

DERİN DEVLET- ÖZEL HARP DAİRESİ...

Türkiye'nin yakın tarihi on binlerce faili meçhul cinayet, katliamlar, suikastlar ve tertiplerle doludur. Bütün bunların arkasında, genellikle “Derin Devlet” olarak nitelendirilen gizli bir yapı bulunmaktadır. Bu yapı, daha doğrusu bu teşkilat, dönem dönem kimi kez, “Seferberlik Tetkik Kurulu”, kimi kez “Özel Harp Dairesi” veya “Kontrgerilla” olarak kamuoyuna yansımıştır.

Devletin derinliklerinde örtülü bir kurum altında faaliyet gösteren bu teşkilatın varlığı ve işlevi, resmi kurumlar ve hükümetler tarafından denetim dışında tutulmuştur. Türkiye'yi yöneten siyasi iktidarlar da, varlığı tartışılan bu teşkilatın gerçek işlevi ve çalışmaları üzerinde hiçbir zaman denetim ve

bilgi sahibi olamamışlardır. Günümüze kadar, bu teşkilatın varlığı biliniyor ama yapılanması, işlevi, personeli ve faaliyetleri konusunda kamusal alan bilgilendirilmiyordu.

2000’li yıllarla birlikte, Türkiye’de karanlıkta kalan birçok olayın bu teşkilat tarafından planlandığı ve asli görevinin dışında faaliyetlerde bulunduğu ilişkin bulguların kamuoyuna yansması, bütün dikkatleri bu kuruluşun üzerine çevirdi.

Türkiye’nin yakın tarihinde meydana gelen birçok kanlı olayın faili olan bu teşkilatın varlığı, Türkiye’nin gerçek anlamda demokrasiye geçişinin önündeki en büyük engel olarak durmaktadır.

Türkiye’deki gizli operasyonların bir numaralı tertipçisi olan bu kuruluşla ilgili bilenen ve bilinmeyen bütün bulguların yer aldığı bu bölümde, Türkiye’nin karanlık yüzünü göreceksiniz.

SEFERBERLİK TETKİK KURULU...

Türkiye’nin 18 Şubat 1952 tarihinde NATO’ya katılması sonrasında kurulan “Seferberlik Tetkik Kurulu”, soğuk savaşın hüküm sürdüğü bu yıllarda, muhtemel bir Sovyetler Birliği işgali ve komünizm tehlikesine karşı direnişi örgütlemeyi esas alan bir kurum olarak öngörülmüştü. Genelkurmay Başkanlığı bünyesinde yer alan bu kuruluş, NATO ve ABD tarafından finanse ediliyordu. Bu kuruluş, aynı zamanda, Türkiye içindeki sol hareketlerin de takipçisiydi.

1960 askeri darbesinden sonra bu kurum, ABD’nin isteği ile yeniden yapılandırılarak ismi “Özel Harp Dairesi” olarak

değiştirildi. Bu değişikliklerle birlikte bu kuruluşun konsepti de genişletildi. Soğuk savaşın değişen koşullarına göre bu kuruluş, içerideki siyasi gelişmelere ve sol düşünceye karşı daha etkin müdahalelerde bulunacak bir hale getirildi Bu kuruluşun her tür teknik donanımı ve finansı ABD tarafında karşılanıyordu.

1971-1974 yılları arasında “Özel Harp Dairesi”nin Başkanlığını yapan General Kemal Yamak, daha sonraki yıllarda, teşkilatın NATO’nun örtülü hareket konseptine uygun bir ünite olduğunu; ABD’nin özel yardım faslından bu daireye para, teknik malzeme ve silah sağlandığını açıklıyordu. Yamak’ın açıklamasından da net bir şekilde anlaşıldığı gibi, bu teşkilatın Türkiye’nin ulusal devlet yapısının dışında bir kuruluş olduğu çok açıktır...

“Seferberlik Tetkik Kurulu” ve daha sonraki ismi ile “Özel Harp Dairesi”nin işlevi ve faaliyetleri konusunda kamuoyuna yansıyan ilk bilgi, 1955 yılında Selanik’te Atatürk’ün doğduğu evin bombalanması ile ortaya atılmıştır. Türkiye’nin yakın tarihinde kara bir leke olan “6-7 Eylül” olaylarına sebep olan bombalamanın, bir “Özel Harp” işi olduğu yıllar sonra açıklanmıştır. 1971 yılında Özel Harp Dairesi Başkanı olan eski Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri emekli Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu, bombalama işini, “Özel Harp Dairesi’nin mükemmel bir organizasyonudur” şeklinde niteleyerek, bu kuruluşun yasadışı işlevini ilk kez açıklamıştır. 2010 yılında, adı, Turgut Özal suikastı iddiasına karışan Sabri Yirmibeşoğlu, yine bir gazeteci ile yaptığı konuşma sırasında, “Halkın mukavemetini artırmak için bazı değerlere sabotaj yapılır. Bir cami yakılır. Kıbrıs’ta cami yaktık biz. Cami yakılır mesala” demiştir.

BÜLENT ECEVİT, TEŞKİLATI BİLİYORDU...

“Özel Harp Dairesi veya Kontrgerilla” tanımlamasının resmi olarak varlığı 1974 yılında ortaya çıkmıştır. 1974’te dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar, başbakanlık örtülü ödeneğinden acil olarak birkaç milyon lira istedi. Bunun üzerine Başbakan Ecevit, bu paranın ne amaçla istendiğini sordu. Çünkü istenen miktar, neredeyse örtülü ödeneğin tamamına yakındı. Sancar, bu paranın “Özel Harp Dairesi” için istendiğini söyleyince, Ecevit’in, bu kuruluşun şimdiye kadar giderinin nereden karşılandığını sorusuna aldığı cevap, Milli Kurtuluş Savaşı vermiş bir ulus devlet için sarsıcıdır. Ecevit’e verilen cevap, çok bilinmeyenli denklem olan “Özel Harp Dairesi”nin niteliğini ortaya koyacak özelliktedir. “Özel Harp Dairesi”nin bütün giderleri, gizli bir ödekle ABD tarafından karşılanmaktadır.

Ecevit, bütün bunları bilmesine karşın engellemek için bir siyasi irade göstermedi. Başbakan olarak, aydın olarak ve bir sosyal demokrat olarak üzerine düşeni yapmadı. Soru bile sormaktan çekindi.

“ÖZEL HARP DAİRESİ” SAHNEDE...

“Özel Harp Dairesi”nin varlığının somut olarak ortaya çıkması, 12 Mart 1971 askeri darbesi ile olmuştur. Darbenin güçlü isimlerinden olan 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanı Orgeneral Faik Türün’ün planladığı “Balyoz Operasyonu” sırasında, kendilerini “Kontrgerilla” olarak niteleyen “Özel Harp Dairesi” elemanları görev almıştır. Adı çeşitli iddialara karışan Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu, o sırada bu dairenin Kurmay Başkanıydı.

Özellikle Ziverbey Köşkü'nü işkence merkezi haline getiren “Özel Harp Dairesi” elemanlarının, burada, tutuklulara kendilerini “Kontrgerilla” olarak tanıtarak işkenceli sorgulamalarda bulunması ile bu kuruluşun varlığı inkâr kabul etmez bir şekilde ortaya çıkmıştır...

Daha sonraki süreçte, bütün dünyada yükselen sol siyaset ve düşüncelerin Türkiye'yi etkilemesi ile ülke içindeki sosyal gelişmelerden ve bilinçlenmeden kaygı duyan “Derin Devlet”, bu aygıtı harekete geçirdi. 1980 darbesi öncesinde meydana gelen olaylar, siyasi cinayetler, toplumun kutuplaşması için yapılan provokasyonlar, suni olarak yaratılan sağ ve sol çatışmaları ile darbe için gerekli zemin hazırlandı. Bu kaotik ortamın temel amacı, 12 Mart 1971 darbesinin yarım bıraktığı operasyonların tamamlanmasını sağlamak ve yeni bir darbeye gerekli olan meşruiyeti kazandırmaktı.

Kontrgerilla, bu anlamda sürdürdüğü faaliyetlerinde son derece başarılı oldu ve darbe için gerekli ortamı hazırladı. Bundan sonrası darbeyi düzenleyenlerin işiydi.

1990'lı yıllara gelindiğinde, soğuk savaşın sona ermesi ile birlikte komünizm tehlikesi de ortadan kalktı. Bu tehlikenin yerini radikal İslam ile bölücü terör aldı. Yeni gelişmeler üzerine bu dairenin konsepti ve ismi değiştirildi. Daire “Özel Kuvvetler Komutanlığı” adı altında yeniden yapılandırıldı. Bir süre sonra, tekrar “ Seferberlik Tetkik Kurulu” olarak ilk haline döndü.

1950'DEN BU YANA NELER OLDU?...

1950 yılından bu yana geçen sürede aydınlanamayan birçok olay, devletin derinliklerinde saklanmaya devam etmek-

tedir. Türkiye'nin yakın tarihinde meydana gelen ve yıkıcı sonuçlara yol açan bu olayların unutulmaması ve toplumun belleğinden silinmemesi için, bu olaylara kısa bir şekilde yer veriyoruz.

TÜRKİYE'Yİ KÜÇÜK DÜŞÜREN TERTİP...

6-7 Eylül 1955 tarihinde Atatürk'ün Selanik'teki evinin bombalanması ile başlayan olayların sonunda İstanbul'da yaşayan Rum ve Ermeni vatandaşlara ait ev ve işyerleri yağmlandı. Türkiye'nin yakın tarihine kara bir leke olarak geçen bu olayları, yıllar sonra, Özel Harp Dairesi eski komutanlarından Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu, "Kontgerilla operasyonları için mükemmel bir örnek" olarak değerlendirmişti.

CİNAYETLER, KATLİAMLAR, TERTİPLER

23 Eylül 1969'da Taylan Özgür öldürülerek sağ-sol kutuplaşması başlatıldı.

Yine aynı amaçla, 13 Nisan 1970'te Tabip Yedeksubay Necdet Güçlü öldürüldü.

1971 askeri darbesi için gerekli ortamın yaratılması amacı ile İstanbul Taksim'deki Kültür Sarayı yakıldı.

Hapishaneden kaçan Mahir Çayan ve arkadaşları, Kızıldere'de özel birlikler tarafından öldürüldü.

1 Mayıs 1977'de Taksim'de İşçi Bayramı'nı kutlayan yüz binlerin üzerine ateş açıldı. Tarihe Taksim 1 Mayıs katliamı olarak geçen bu olayda 34 kişi can verdi.

Hemen ardından 29 Mayıs 1977’de, dönemin Başbakanı olan Bülent Ecevit’e İzmir Çiğli’deki miting sırasında suikast girişimi yapıldı. Mehmet İsvan’ın bacağından yaralandığı olayda, bir polis memurunun elindeki “Biyolojik” silahın Emniyet Müdürlüğü’nün envanterinde bulunmayan özel nitelikli bir silah olduğu anlaşıldı ama olay kısa bir süre içinde örtbas edildi.

ABDİ İPEKÇİ’NİN KATLEDİLMESİ...

Yasadışı eylemleri nedeniyle mahkûm olan emekli Binbaşı Korkut Eken, TBMM Araştırma Komisyonu’na verdiği ifadede, yüzbaşı rütbesi ile Özel Harp Dairesi Hareket Birlikleri Komutanlığı yaptığı sırada, Abdi İpekçi’yi öldüren suikast timi içinde yer alan Abdullah Çatlı ve Oral Çelik’e özel pasaportları bizzat verdiğini açıkladı. Bu açıklama, Abdi İpekçi’nin katledilmesinde bu dairenin rolünü ortaya koydu.

İBRAHİM ÇİFTÇİ KİMİN ADAMI?...

1978 yılında Kontrgerilla örgütünün faaliyetleri konusunda kapsamlı bir dosya hazırlayarak dönemin Başbakanı Bülent Ecevit’e veren Savcı Doğan Öz, tertiplenen bir suikast sonucu öldürüldü.

Öz’ün katledilmesinin arkasındaki sır, aradan geçen uzun yıllara rağmen hala aydınlatılamadı. Gerçekte, cinayetin 18 görgü tanığı vardı. Adı birçok olaya karışan İbrahim Çiftçi, bu tanıklar tarafından teşhis edildi. Çiftçi, Savcı Doğan Öz’ü; Hüseyin Kocabaş’ın talimatı ile öldürdüğünü itiraf etti. İbrahim Çiftçi ve azmettiricisi Hüseyin Kocabaş, 26 Aralık

1978’de Ankara Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılanmaya başladı. Darbeden hemen sonra davanın seyri değişti; mahkeme, görevsizlik kararı vererek davayı Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi’ne devretti.

Savcı Doğan Öz’ü öldürdüğü gerekçesi ile dört kez idam cezasına çarptırılan İbrahim Çiftçi’nin avukatı Can Özbay, her idam cezasının ardından mahkemeye verdiği “Müvekkilimin Genelkurmay’daki dosyalarına bakılsın” dilekçeleri ile hukuk tarihine geçen bir kararla beraat etmesini sağladı.

Mahkeme, Genelkurmay’da dosyası bulunan İbrahim Çiftçi için “Suçu sabit bulunmasına rağmen hukuki zorunluluk nedeniyle beraatına karar verilmiştir” diyerek, Savcı Doğan Öz’ün katilini serbest bırakmıştı. Böylece katili belli olan bir cinayet mahkeme kararı ile faili meçhul oluyordu. Karanlık güçler, hukuk ve adaleti bir kez daha ayaklar altına alıyordu.

AĞCA, ASKERİ CEZAEVİNDEN KAÇIRILIYOR...

12 Eylül 1980 darbesine zemin hazırlamak için Milliyet Gazetesi’nin Genel Yayın Müdürü Abdi İpekçi’nin Mehmet Ali Ağca ve ekibi tarafından öldürülmesi.

Bu olaydan sonra yakalanan M. Ali Ağca, dönemin CHP’li İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş tarafından sorgulandığı sırada, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı olan Orgeneral Necdet Ürüg’un emri ile soruşturma emniyetten alınarak Sıkıyönetime devredildi.

Bu devirden kısa bir süre sonra, Ağca, çok sıkı bir şekilde korunan Maltepe Askeri Cezaevi’nden asker üniforması giy-

dirilerek kaçırıldı. Ağca'nın kaçırılışı ile ilgili açılan soruşturmada subay ve astsubaylar suçsuz bulundu.

ÇORUM KATLIAMINI BAŞLATAN İŞARET...

Kahramanmaraş ve Çorum'da düzenlenen kışkırtma ve tertip sonucu Alevi vatandaşlar katledildi. TRT, "Çorum'da camiye bomba atıldı" haberi ile katliamı başlattı.

Daha sonra Çorum muhabiri böyle bir haberi geçmediğini açıkladı. Çorum'da katliam öncesi Emniyet Müdürü Hasan Uyar görevinden alınarak yerine adı Tunceli'de birçok katliama karışan Fethi Katar getirildi. 27 Mayıs-5 Temmuz tarihleri arasında 57 Alevi vatandaş vahşi bir şekilde katledildi. 200 kişiden fazla kişi de yaralandı. Katliamdan sonra binlerce aile Çorum'u terk etmek zorunda kaldı. Olaylarla ilgili birçok karanlık nokta, hiçbir zaman aydınlatılamadı.

ORDU MALI PATLAYICILAR KİMİN?...

16 Mart 1978'de, İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin üzerine, sadece orduda kullanılan türden patlayıcılar atılarak 7 öğrenci öldürüldü, 41 öğrenci yaralandı. Saldırının yapılacağı, Emniyet Müdürlüğü'ne 7 Mart 1978 gün ve Plan ve Hrk. Şb. Ks 1-892 sayılı yazıyla bildirilmişti. Yazıda, sol gruba mensup öğrencilerin fakülteye devam etmeleri halinde, 8-10 gün içinde bu grup üzerine dinamit atılacağı uyarısında bulunuluyordu. Bu uyarıya rağmen hiçbir önlem alınmadı. Bombayı atan katiller kaçarken, arkalarından koşan polisler de, amirleri Komiser Yardımcısı Reşat Altay tarafından durdurulmuştu.

Dönemin Ülkü Ocakları Başkanı Lokman Kondakçı ile dönemin İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş arasında, olayın karanlık taraflarını aydınlatacak bir görüşme yapıldı. Davanın avukatları, MİT'ten bu görüşmenin içeriği ile ilgili tutanakların kendilerine verilmesini istedi, ancak MİT isteğe olumsuz karşılık verdi.

Gazeteci Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı cinayetlerinde de kullanılan patlayıcı ve düzenekler, sadece orduda kullanılan tiplerdi.

FAİLİ MEÇHUL CİNAYETLER ÜLKESİ...

Çetin Emeç, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Muammer Aksoy, Musa Anter, Vedat Aydın, Hrant Dink, Necip Hablemitoğlu, Cem Ersever, Savaş Buldan suikast sonucu öldürüldü. Bu cinayetlerin arkasındaki karanlık teşkilat hiçbir zaman bulunamadı. Sadece bazı tetikçiler yakalandı.

PKK ile mücadele sırasında ortaya çıkan Jitem ve Hizbullah örgütlerinin yasadışı faaliyetlerde bulunduğu ve Güneydoğu bölgesinde binlerce faili meçhul cinayete karıştıkları ortaya çıktı.

PKK'ya karşı kurdurulan Hizbullah örgütü, bu bölgede çok sayıda cinayet işledi. Bu örgütün işlevi bitince, yapılan bir operasyonla ortadan kaldırıldı ve o güne kadar güvenlik güçlerinin bilmediği "mezar evler" ortaya çıkarıldı

Susurluk çetesinin karanlık faaliyetleri ve devletin farklı kademelerinde yer alan elemanları, devlet ve hükümet tarafından soruşturulmadı.

DEVLETİN KARANLIK TARAFI...

Darbe öncesi ve sonrasında meydana gelen birçok karanlık olayın arkasında hangi güçlerin bulunduğu ve bu güçlerin kimleri kullandığı zamanla ortaya çıktı. Özellikle “Susurluk” kazası devlet, siyasetçi ve mafya ilişkisinin en somut kanıtı oldu. Bahçelievler katliamını yapan Abdullah Çatlı, Haluk Kırcı ve İbrahim Çiftçi, Mahmut Yıldırım, Oral Çelik ve daha birçok ülkücü, mafya üyesi ve itirafçı, devletin içindeki bu karanlık teşkilatlar tarafından kullanıldı.

Emniyet kanadında, eski Binbaşı Korkut Eken, Abdullah Çatlı, Tarık Ümit, Yaşar Öz, Bahçelievler katliamında beş TİP’li genci katleden Haluk Kırcı ve bir kısım Özel Harekatçı, Jandarma kanadında Binbaşı Cem Ersever, Alaattin Kanat, İbrahim Babat, Kahraman Bigiç gibi itirafçılar bulunuyordu.

MİT kanadında ise Mehmet Eymür, Yavuz Ataç ve Duran Fırat’ın yanı sıra Mahmut Yıldırım, Alaattin Çakıcı gibi isimler bulunuyordu. Bu grupların hedefinde PKK lideri Abdullah Öcalan vardı. Ancak hiçbiri Abdullah Öcalan’ı ortadan kaldırmayı başaramadı. Bu gruplar, bir süre sonra devletin yasal teşkilatlarının kontrolünden çıkarak kendi hesaplarına çalışmaya başladı. Yüzlerce faili meçhul cinayet ve suikastın arkasında bu şebekeler vardı.

“Susurluk” kazası devletin koruması altında kendi hesaplarına yasadışı faaliyetlerde bulunan bu yapının kısmen de olsa deşifre olmasını sağladı. Ancak, dönemin hükümetinin iki ortağından biri olan Başbakan Necmettin Erbakan “Susurluk” olayına “fasa fiso işler” derken; ortağı Tansu Çiller, “Devlet için kurşun atan da yiye de kahramandır” diyerek bu cinayet şebekelerini korudu. Böylece “Susurluk” kazasında aydınlığa çıkan bu karanlık yapının araştırılması engellendi.

TEŞKİLATLARIN DURUMU...

Devletin derinliklerinde saklanan bu yapıların yanında, Türkiye Cumhuriyeti Milli İstihbarat Teşkilatı –MİT- gibi devletin yasal teşkilatları da, zaman zaman sınırlarının dışında faaliyetlerde bulunmuşlardır. Bu konudaki sayısız örnek, bu kurumun üzerinde karanlık bir gölge oluşturmaktadır.

Asli görevi devletin ulusal güvenliğinin korunması olan bu kurum, şimdiye kadar gerçekleştirilen darbelerin hiçbiri ile ilgili Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ni yöneten seçilmiş hükümetlerin başbakanına bilgi vermemiştir.

1973 ile 1984 yılları arasında, yani yaklaşık 11 yıl boyunca Türkiye’nin 43 diplomatını katleden ASALA isimli Ermeni terör örgütüne karşı hiçbir varlık gösteremeyen bu teşkilatın, ülkücü bir katil olan Abdullah Çatlı ile işbirliği yaparak Ermeni teröristlere karşı operasyon düzenlemeye kalkıştığı ama hiçbir sonuç alınamadığı bilinmektedir. Ama aynı teşkilatın, Güneydoğu Anadolu’da PKK’ya karşı savaşıyorum diyerek, adı sayısız cinayete karışan ve her tarafta aranan Mahmut Yıldırım’ı, Ankara Emniyet Müdürlüğü’nün elinden kurtardıktan sonra, teşkilat mensuplarının koruması altında Atatürk Havalimanı’nın VIP salonundan geçirip Beyrut’a göndererek kaçırdığı bilinmektedir.

UĞUR MUMCU SUİKASTİ ÜZERİNE

1993 yılında bir suikast sonucu öldürülen Uğur Mumcu’nun 2011 yılında hala gerçek katillerinin bulunamaması, DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler’in, Milliyet Gazetesi Genel

Yayın Müdürü Abdi İpekçi cinayetlerinin zaman aşımına uğratılarak düşürülmesi, adalet ve hukuk sistemi ile güvenlik teşkilatlarını üzerindeki artışmaları daha da derinleşmesine neden olmuştur.

Uğur Mumcu suikastı, bu konudaki en karanlık örneklerden biridir. Mumcu, PKK lideri Abdullah Öcalan’la ilgili yaptığı araştırmada, Öcalan’ın Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencisi olduğu yıllarda yasadışı örgüt üyesi suçlaması ile tutuklandığını ve yargılama sonucunda bütün arkadaşlarının mahkum olurken Öcalan’ın serbest bırakılmasının nedenini araştırmıştır. Bu araştırma ile ilgili olarak Öcalan’ın yargılayan askeri mahkemenin savcısı Baki Tuğ’la yaptığı görüşmede, yargılama sırasında Öcalan için MİT’ten gelen “bizden-
dir” uyarısı sonucu serbest bırakıldığını öğrenmiştir.

Mumcu bu talimatla ilgili olarak mahkemeye gelen bir belgenin olup olmadığını sormuş, Savcı Baki Tuğ, belgeyi arayacağını Mumcu’ya söylemiştir. Ancak Mumcu askeri mahkemenin Öcalan’ın MİT hasabına çalıştığı şeklindeki uyarısı üzerine serbest bıraktığının ileri sürüldüğü olayı kanıtlayacak belgeye ulaşmasına bir kaç adım kala bilinen süikast sonucu öldürülmüş, böylece bu güne kadar tartışılan bu önemli olay karanlıkta kalmıştır.

Bu teşkilatın önemli bölümlerinde görev almış kişilerin, daha sonraki yıllarda birbirleri ve teşkilat ile ilgili olumsuz ve çirkin açıklamaları ise hala internet sitelerinde durmaktadır.

2009 yılında Türkiye’yi sarsan Ergenekon davası ile ilgili bilgi ve belgelerin de, 2001 yılından bu yana Milli İstihbarat Teşkilatı’nın elinde olduğu, ama MİT’in nedense bu bilgi ve belgeleri başbakanlığa iletmediği ortaya çıkmıştır.

1950’den bugünlere kadar uzanan bu kanlı olaylar zincirinden anlaşıldığı gibi, Türkiye’nin gerçek anlamda modern ve demokratik bir devlet olarak uluslararası alanda kabul görmesi için, bu ürkütücü geçmişin aydınlatılması gerekmektedir.

Bölüm: 12

BALYOZ OPERASYONU

“12 Mart 1971 Askeri Darbesi”

1971 darbesi, Latin Amerika ülkelerine uygulanan bir Amerikan modeliydi. Darbe, Türk solunun ve demokrasinin üzerinden bir silindir gibi geçerek, toplumun sosyal gelişimini engelledi.

Türkiye “Balyoz” kodu ile isimlendirilen darbe planını, 2010 yılında İstanbul’da bir soruşturma ve daha sonrasında açılan bir dava sonucu öğrendi. Savcılığın hazırladığı dava iddianamesinde, 2003 yılında 1. Ordu Komutanlığı Karargâhı’nda düzenlenen rutin harp oyunları semineri örtüsü altında “Balyoz Güvenlik Harekâtı” adı altında dönemin hükümetine karşı bir darbenin planlandığı ileri sürülmüştü.

1. Ordu Komutanlığı tarafından rutin tatbikat kapsamında ve sanal bir ortamda gerçekleştirilen seminerin aslında kamuflaj olduğu, darbe ortamı hazırlamak amacıyla kitleleri harekete geçirmek için bir dizi provokasyon planlandığına ilişkin bazı gizli belgelerin ortaya çıkarıldığı da, bu iddianamede yer aldı.

Dönemin 1. Ordu Komutanı Orgeneral Çetin Doğan’ın hazırlattığı iddia edilen “Balyoz” darbe planında, iddianameye göre, iktidardaki hükümeti zor durumda bırakmak amacıyla bazı provokasyonlarla halkın kışkırtılması öngörülmüyordu.

Bu dava sırasında adı ortaya çıkan “Balyoz Harekâtı” bir ilk değildi. Türk halkına ve özellikle İstanbullular’a korkunç günler yaşatan ve toplumda derin travmalara yol açan ilk “Balyoz” operasyonu, yine 1. Ordu Komutanlığı tarafından 12 Mart 1971 yılında gerçekleştirilen askeri darbe sonrasında İstanbul’da uygulanmıştı.

İLK “BALYOZ “ 1971’DE İNDİ...

1971 darbesinin hemen sonrasında dönemin 1. Ordu Komutanı olan Org. Faik Türein tarafından planlanıp uygulanan “Balyoz” operasyonunun amacı, Türk toplumunu sistematik

bir devlet terörü ile sindirip sosyal gelişmesini pasifize ederek, yükselen sol düşünce ve siyasetlerin tasfiye edilmesini sağlamaktı.

Türkiye'nin yakın tarihinde derin izler bırakan 12 Mart 1971 “Balyoz Operasyonu”, kendilerini “Kontrgerilla” olarak tanımlayan güvenlik biriminin acımasız uygulamaları ile gündeme gelmiş, gizli işkence merkezleri, kitlesel tutuklamalar, ağır insanlık ihlallerinin yaşandığı cezaevlerindeki uygulamalarla devam etmiş ve bir döneme damgasını vurmuştur.

Yakın Türkiye tarihinin utanç sayfalarında yer alan bu dönem, Türk toplumu üzerinde uzun yıllar sürecek olumsuz etkiler bırakmıştır.

Amerika'nın Vietnam'da uyguladığı işkence, insan avı, kitlesel tutuklama, sosyal ve psikolojik baskı altına alma yöntemlerinin denendiği “Balyoz Operasyonu” 12 Mart 1971 darbesinin amaçladığı sonucu elde etmek için planlanmıştır.

Geçmişin karanlığında kalan ve kısmen unutilan bu ilk “Balyoz Operasyonu”nu, az bilinen yönleri ile yeniden ele alarak, Türkiye'nin bu karanlık dönemini okurlarımızın bilgisine sunuyoruz.

BİR CIA UYGULAMASI: PASİFİKASYON...

12 Mart 1971 darbesinden sonra geçen süreçte darbeyi gerçekleştiren Genelkurmay Başkanı Orgeneral Memduh Tağmaç, Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Faruk Gürler, Deniz Kuvvetleri Komutanı Celal Eyicioğlu ve Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Muhsin Batur'dan oluşan cunta, ilk hedef olarak Türkiye'de hızla yükselişe geçen sol siyaset ve örgütlenmeleri tasfiye etmeyi hedefledi.

İstanbul, siyasi hareketlerin ve özellikle sol örgütlenmelerin merkezi durumundaydı. Bu yüzden cunta yönetimi, temizlik operasyonuna İstanbul'dan başlama kararı aldı. Darbe yönetimi bu işi İstanbul 1. Ordu Komutanı ve aynı zamanda Sıkıyönetim Komutanı olan Orgeneral Faik Türün'ün emin ellerine bıraktı.

Tam bir ABD yanlısı ve yeminli bir antikomünist olan Faik Türün, temizlik hareketini Amerika'nın Kore ve Vietnam'da uyguladığı yöntemlerle çözmek için "Balyoz Operasyonu"nu planlayarak uygulamaya koydu.

17 Mayıs 1977 tarihinde İsrail'in İstanbul Başkonsolosu Ephraim Elrom'un sol bir örgüt mensupları tarafından kaçırılıp öldürülmesi sonrasında, "Balyoz Operasyonu" uygulamaya konuldu. Cumartesi gece yarısını bir dakika geçe İstanbul'da Balyoz Operasyonu başladı.

Sokağa çıkma yasağının başladığı gece yarısından itibaren, içinde tepeden tırnağa silahlı asker dolu yüzlerce kamyon, bomboş sokaklardan geçerek önceden belirlenmiş hedeflerine doğru hareket ettiler. Derin bir sessizlik içindeki İstanbul, sabaha kadar semt semt, sokak sokak kuşatma altına alındı.

İstanbullular, pazar sabahı uyandığında pencerelerinden sokaklarda silahlı ve süngülü askerlerin bulunduğunu ürpereyerek gördü. Kavşaklar, cadde ve merkezler barikatlarla kapatılmıştı. Radyolarda tehditkâr bir ses tonu, sokağa çıkma yasağının kaldırıldığına ilişkin bildiriye kadar kimsenin evlerinden dışarıya çıkmamasını, yayınlanan emirlere itaat edilmesini ve bütün evlerin aranacağı uyarısını yapıyordu.

Bütün İstanbul, 1. Ordu birlikleri tarafından adeta işgal edilmişti. Osmanlı İmparatorluğu'na başşehirlik yapmış İs-

tanbul, I. Dünya Savaşı sonrasında düşmanlar tarafından işgal edildiğinde bile bu kadar ağır bir baskı altına sokulmamıştı.

Orgeneral Faik Tütün, Milli Kurtuluş Savaşı vermiş ve Türkiye Cumhuriyeti'nin asli kurucusu olmuş Türk Ordusu'nu kendi milletine karşı bir görüntü içine sokmuştu.

İstanbul'un bütün semtleri kuşatma altına alınmış, istihbarat birimlerinin hazırladığı özel gözetli listelerinde isimleri bulunanlar adreslerinde tek tek aranmaya başlanmıştı.

Türkiye, benzerleri Latin Amerika ülkelerinde görülen tutuklama ve arama uygulaması ile ilk kez karşılaşmanın dehşetini yaşıyordu. Ama bu, henüz bir başlangıçtı. Süngülü ve silahlı askeri timler ve karanlık yüzlü sivil ekipler kapıları tek tek çalıyor ve ardından içeri doluşarak her yeri alt üst etmeye başlıyordu.

Odalar, dolaplar, yastıklar, şilteler ve göze çarpan her şey elden geçiriliyor, evin bir köşesinde bekletilen aile fertleri korku içinde olanı biteni anlamaya çalışıyordu. Eşyalar oraya buraya savruluyor, ortalık allak bullak ediliyordu.

Evde bulunanların kimlikleri kontrol ediliyor, listelerde ismi bulunan veya şüpheli görülen herkes hemen orada üzerindekiyle kelepçelenip sokağa indiriliyor, oradan da başka bir time teslim ediliyordu. Bütün bunlar olurken evde bulunanlara hiçbir bir bilgi verilmediği gibi, konuşmalarına bile izin verilmiyordu.

Her şey önceden hesaplanmıştı. Bu operasyonun ilk aşaması psikolojiktir ve toplumu sindirme ve boyun eğmesini sağlama amacı taşıyordu. Üniforma ve sisteme sorgusuz sualsiz bir biçimde itaat etmeyi hedefleyen bu baskı, Amerika'nın Vietnam savaşında işgal altında bulundurduğu Vietnam şehir-

lerinde uyguladığı ve daha sonra Latin Amerika ülkelerinde askeri diktatörlerce de uygulanan bir modeldi.

Gözetim altına alınanlar önce mahallelerde ve semtlerde bulunan noktalara getiriliyor ve burada bekletiliyordu. Bütün İstanbul'da iletişim kesilmiş, büyük bir korku ve panik havası her yere hakim olmuştu. Kimse kimseden haber alamıyor ve nelerin olup bittiğini anlayamıyordu.

Görünen, 1. Ordu bütün birlikleri ile İstanbul'u işgal etmiş, düşmanlar arıyordu sanki. Issız cadde ve sokaklar 1. Ordu askerleri ile doluydu. Olanların siyasi ve sosyal anlamda açıklanabilir bir tarafı yoktu. Böyle bir kararı demokratik bir hükümet veya bir bakanlığın nasıl verebildiği ya da TBMM'nin böyle bir operasyon için aldığı bir karar veya onayın varlığı da bilinmiyordu.

ÖZEL HARP: KONTRGERİLLA DEVREDE...

Tamamıyla 1. Ordu Komutan General Faik Türün'ün inisiyatifi ile yapılan bu operasyon, 17 Mayıs 1977 İsrail Başkonsolosu Elrom'un kaçırılıp öldürülmesinden sonraki günlerde, 1. Ordu Komutanlığı'nın Selimiye Kışlası'ndaki karargâhında planlandı. Faik Türün'ün başkanlığında yapılan ve 1.Ordu subayları , bazı Özel Harp elemanları ile MİT elemanlarının katıldığı bu toplantılarda bir dizi gizli karar alındı. İstanbul'da ilk kez uygulanacak olan pasifikasyon harekâtında, bir hafta sonu bütün İstanbul için sokağa çıkma yasağı ve nokta operasyonları, tutuklanacakların listeleri, toplu gözetim merkezleri ve özel sorgulama istasyonları bu toplantılar sırasında planlandı.

1. Ordu Komutanı Org. Faik Trnn kriptolu emri İstanbul içinde ve çevresindeki 1. Orduya baēlı aske-ri garnizon ve birliklerine ulařtıēı andan itibaren Türkiye tarihinde o güne kadar benzeri görülmemiş bir harekât başlıyordu. Bütün İstanbulu kapsayan bu harekâtın adı “Balyoz Operasyonu”yd.

“Balyoz” tanımlaması, ilk kez 12 Mart 1971 askeri darbesi sonrasında askeri cuntanın vesayeti altında kurulan hükümetin Bařbakanlıēını yapan CHP eski milletvekili Nihat Erim tarafından kullanılmıştır. Siyasete CHPde sosyal demokrat kimlikle başlayan ve bir akademisyen olan Nihat Erim, daha sonraki yıllarda giderek bu kimliēinden uzaklaşmış, 1971 darbesi sonrasında askerlerin vesayeti ile kurulan koalisyon hükümetine cuntacı generallerin isteēi ile başbakan olmuş ve bařbakanlıēı sürecinde birçok antidemokratik yasanın ve uygulamanın altına imzasını atmış bir siyasetiydi.

Nihat Erim, başbakanlık yaptıēı dönemde yaşanan aēır insan hakları ihlalleri ve demokrasi dışı uygulamaları savunma adı altında “Gerektiēi zaman demokrasinin üzeri şalla örtülür” diyerek tarihe geçmiştir. Erim, yaptıēı konuşmalarda “terör ve anarşı yaratanların başına “Balyoz” gibi inileceēini söylemiş ve hemen ardından 1.Ordu Komutanı General Faik Trnn planladıēı “Balyoz Operasyonu” gerçekleşmiştir.

“Balyoz Operasyonu”nun resmi görünümü bir arama tarama harektıydı. Ancak bu arama tarama, harekâtın gerçek maksadını saklamak için kullanılan bir tanımlamaydı. 1. Ordu Komutanı Faik Türün, bu operasyonu, ABDnin 1967deki Vietnam Savaşında CIAin sivil halka karşı uyguladıēı “Pasifikasyon” harekâtından kopyalamıştı. “Balyoz Operasyonu” gerçekte, toplumu sindirme, ayıklama ve ezme aşamaları ie-

ren çok geniş kapsamlı bir operasyondur. Tümüyle 1. Ordu Komutanlığı tarafından planlanan operasyonun içinde, yasal güvenlik birimlerinin dışında, kendilerini “Kontrgerilla” olarak tanımlayan Özel Harp elemanları ile MİT’in İstanbul teşkilatındaki unsurlar da bulunuyordu. Bu birimler, İstanbul’un çeşitli bölgelerinde oluşturdukları gizli sorgulama merkezlerinde, her türlü yasal ve resmi denetimin dışında işkenceli sorgulamalar yapıyordu

“Balyoz Operasyonu” başladığı andan itibaren, İstanbul’da, Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve hukuk geçerliliğini yitirmişti. 1. Ordu Komutanı Faik Türün, bütün yasaların ve hukukun üstünde bir güce sahipti. Dönemin Başbakanı Nihat Erim’in öngördüğü gibi demokrasi ve insan haklarının üzeri şalla örtülmüştü. Aslında bu, şal değil kalın bir brandaydı. Bu kalın brandanın altında nefes alamayan İstanbul halkının, insan hakları, hukuk ve her türlü vatandaşlık hakları ile ilişkisi kesilmişti.

İstanbul’da egemen olan tek güç, General Faik Türün ve onun emrindeki 1.Ordu ile kontrgerillanın özel elemanlarıydı. Hukuk, evrensel insan hakları, hükümetin ve TBMM’nin egemenlik hakları askıya alınmıştı. Kore savaşında Amerikan tarafından gümüş yıldız nişanı ile ödüllendirilen General Faik Türün, artık İstanbul’un ve Marmara Bölgesi’nin tek hâkimiydi.

Sendikalar, dernekler, öğrenci yurtları basılıyor, mal varlıklarına el konulup üyeler gözaltına alınıyordu. Önce polis ve sıkıyönetim merkezlerine getirilen bu kişiler, buralarda işkenceli sorgulamalardan geçirilip askeri cezaevlerine sevk ediliyordu. Rami’deki 66. Zırhlı Tümen Kışlası, Hasdal, Selimiye, Maltepe, Davutpaşa kışlaları ağzına kadar dolmuştu.

Gözaltına alınların sayısı ve suçları konusunda kimse bilgi sahibi değildi. Kadınlı erkekli kalabalıklar kışla avlulularında beklerken, askeri kamyonlar durmaksızın yeni tutuklular taşıyordu.

Bütün İstanbul, devasa bir açık hava cezaevi haline gelmiş gibiydi. Basın ve yayın kuruluşlarına uygulanan ağır sansür ve yasaklar nedeniyle İstanbul’da nelerin olup bittiğini kimse bilmiyordu. Ankara’da askeri vesayet altındaki koalisyon hükümetinin Başbakanı Nihat Erim, Türk demokrasisine karşı işlenen bu ağır suçun en büyük işbirlikçisi olmuştı.

Gözaltına alınma işlemleri başlı başına insan hakları ve hukuk ihlaliydi. Evlerinde, içeriği ne olursa olsun kitap bulunduranlar gözaltına alınıyordu. Gözaltına alınan kişiler, ailelerinin gözleri önünde itilip kakılarak sokağa çıkarılıyor ve kamyonlara bindiriliyordu.

Gözaltına alınan kişilerin ailelerine hiçbir bilgi verilmediği gibi, irtibat da kurulamıyordu. Bu uygulamanın amacı psikolojikti. Amaç, kişileri aşağılayarak ailesinin ve çevresinin gözündeki itibarını düşürmek, direncini ve onurunu kırarak boyun eğmesini ve korkmasını sağlamaktı.

“BALYOZ OPERASYONU”NUN HEDEFİ...

“Balyoz Operasyonu”nun ikinci aşaması daha da ürkütücü bir şekilde gelişti. Tutuklamalar ve gözaltıları ile birlikte, devreye, yasal olmayan veya yasal görünüm altında gayri hukuki faaliyetlerde bulunan gizli güçler girdi. Bunlar, önceden belirlenmiş hedefler olan sol örgüt üyelerini, sol görüşlü yazarları çizerleri, sendikacıları, akademisyenleri ve sanatçıları tutuklamaya başladı.

İsimleri ve yaptıkları daha sonraki yıllarda ortaya çıkan MİT, Emniyet ve Özel Harp elemanları, İstanbul'un çeşitli yerlerinde kurdukları işkence istasyonları ile bu tutukluları sorguluyordu.

General Faik Tütün, sadece bir düşman saldırısı ve işgali halinde faaliyete geçmesi öngörülen bu gizli birimleri, "Bal-yoz Operasyonu"nda kullanmaya başlamıştı. Özel oluşturulan bu timlerin, baskınlarda gerçekleştirdiği infazlar, sorgulamalarda hiçbir sınır tanımayan insanlık dışı sistematik işkenceler, gözetim ve cezaevlerindeki ağır baskı ve insan hakları ihlalleri ile Türkiye'deki siyasal rejim, bir Latin Amerika ülkesine benzemişti.

Bir süre avına dönmüş solcu örgüt üyelerinin infazında ve işkenceli sorgulamalarda, daha sonraki yıllarda deşifre olan Hiram Abbas isimli bir MİT mensubunun adı ön plana çıkıyordu.

Teşkilat içinde İsrail kanadının adamı olarak bilinen ve bir mason olan Hiram Abbas'ın yanı sıra, kendilerini "Kontrgerilla" olarak niteleyen, Özel Harp Dairesi'nin bazı isimleri de "Balyoz Operasyonu"nda kullanılıyordu.

Operasyon sürecinde bütün İstanbul, sokağa çıkma yasağı ile evlerine hapsedildi. İstanbul'da yaşayanlar için geceler artık tekin değildi. Sivil giyimli timler, gece sokağa çıkma yasağı ile birlikte insan avına çıkıyordu. Bu özel timlerin baskınları ve infazları, basında "Güvenlik kuvvetleri ile çatışmaya giren teröristler ölü olarak ele geçirildi" şeklinde yer alıyor ama gerçekte çatışma tek taraflı "infaz" şeklinde oluyordu.

Cadde ve sokaklar arananların resimli afişleri ile dolmuştu. İstasyonlarda, duraklarda, yolcu salonlarında, birbirlerine

kuşku ile bakan insanlarla İstanbul bir korku şehrine dönüşmüştü.

General Faik Türün, “Balyoz Operasyonu” ile İstanbul’u teslim almıştı. Bir süre sonra, kurduğu Sıkıyönetim Mahkemeleri ile kendi adalet ve hukuk anlayışını uygulamaya başladı. Gizli işkence merkezlerinde sorgulanan zanlılar, bu mahkemelerde delil ve yargılama usullerine uyulmaksızın mahkûm edilmeye başlandı. Sanıkların işkence altında alınan ifadeleri delil olarak kabul ediliyordu.

“Balyoz Operasyonu”nun bu ikinci aşaması, bir ölçüde 12 Mart 1971 askeri darbesinin ve General Faik Türün’ün Türkiye’ye getirmek istedikleri siyasal rejimin ve ideolojinin yansımasıydı. Amerika’da eğitilmiş ve yeminli bir antikomünist olan General Faik Türün, demokratik haklara ve hukuka saygısı olmayan; ulusal değerlere değil, ABD’ye bağlı bir subaydı.

“12 Mart 1971 darbe planlamasında önemli bir rol üstlenen General Faik Türün, 1. Ordu Komutanı olarak ağırlık sahibiydi. General Türün, bu ağırlığını kullanarak darbenin gerçekleşmesinde ve öngörülen planın uygulanmasında etkin oldu.

“Balyoz Operasyonu” 12 Mart 1971 darbesinin en vurucu uygulamasıydı. Bir CIA modeli olan bu operasyonun, İstanbul için uygulanması rastlantı değildi. İstanbul’un sosyal ve siyasal anlamda Türkiye’nin en gelişmiş şehri olması, sınıfsal dokusu ve giderek yükselen sosyal bilinci, sol siyasetlerin örgütlenerek güç kazanması, egemen ideolojiyi tehdit etmeye başlamıştı.

Ayrıca bütün dünyada ivme kazanan sol düşünce ve ideolojilerin yükselişinin hızla yaygınlaşmasını önlemek, Sovyet-

ler Birliği'nin etrafında yeşil bir kuşak oluşturmak için, evre lkelerde sağcı ve gerici yönetimleri işbaşına getirme proje-sinde “Balyoz” tipi operasyonlara gerek duyuluyordu.

Bu planın uygulanması için öncelikle, milli ve ulusal nite-likli ordu yapısının deştirilmesi, onun yerine ABD çıkarlarına öncelik veren kadroların oluşturulması gerekiyordu. General Faik Türün, bu formata uygun olarak yetiştirilmişti. Bu ne-denle “Balyoz” operasyonu Faik Türün tarafından planlandı.

İstanbul'da “Balyoz Operasyonu”nu planlayanların, 12 Mart 1971 darbesinin başarılı olmasında en büyük payı oldu. Ekonomik ve sosyal yapısı ile Türkiye'nin en büyük şeh-ri olan İstanbul'da yapılan “temizlik” sonucu ilerici ve de-mokratik dinamikler ortadan kaldırılmış, kitleler sindirilmış, sosyal ve kültürel gelişme durdurulmuş, böylece darbenin en önemli hedefi olan sosyal bilinçlenmenin n kesilmişti.

Darbeye zemin hazırlamak için provokasyonlarla krkle-nen sokak çatışmaları sona ermiş, sağ ve sol eylemler bıçak gibi kesilmişti. “Balyoz”, geçmişe dair ne varsa ktlemek için bilinçaltını hedefleyen bir dizi psikolojik uygulamayı da başlattı.

Evlerden toplanan kitaplar –ders kitapları ve ansiklopedi-ler dâhil- kamyonlarla Tuzla Piyade Okulu'na taşınıp burada kalorifer kazanlarında yakılarak imha edildi. Tonlarca kitap ortadan kaldırılırken, “suçlu kitaplar” basın yayın organların-da ve televizyonlarda silahların yanında teşhir edilerek, kitap bulundurmanın ve okumanın, en az silahlar kadar tehlikeli ve belalı bir iş olduğu toplumun belleğine yerleştirildi.

Toplama kamplarına döndürülen kışlalarda ve cezaevle-rinde, tutuklulara askeri eğitim yaptırılarak aşağıldılar. Bu

süreç içinde basın ve yayın organlarına getirilen sansür ve sıkıyönetim yasakları ile bütün bu insanlık dışı uygulamalar dünya kamuoyunun gözünden saklandı.

“Balyoz” operasyonu sürecinin son halkası olan ve askeri savcı ile hâkimlerden meydana gelen sıkıyönetim mahkeme-leri, adalet ve hukuk adına değil, darbecilerin adına yargılama yaptı.

Emir komuta zincirinin içinde açılan davalarda hukuk ve evrensel insan hakları ayaklar altında çiğnendi. Sanık ve tutukluların savunma hakları gasp edildi. İşkence altında alınan ifadeler delil olarak kabul edilerek, sanıklar ağır cezalara çarptırıldı ve bazıları da asıldı. Askeri cezaevlerindeki tutuklu ve mahkûmlara “düşman askeri” muamelesi yapıldı.

ABD’nin isteği ile gerçekleştirilen 12 Mart 1971 darbesi bu anlamda başarılı oldu. Darbe ile istenilen sonuçlar elde edildi. Türkiye’nin toplumsal gelişiminin önüne set çekildi. Yapay olarak yaratılan sağ-sol çatışması ile toplum kutuplaştırıldı ve Türkiye’nin geleceği, ABD politikalarının isteği doğrultusunda şekillendirildi.

GENERAL FAİK TÜRÜN KİMDİR?

“Balyoz Operasyonu”nun Planlayıcısı...

1971 darbesinin adı işkence ile özdeşleşmiş ismi olan 1. Ordu Komutanı Orgeneral Faik Türün, sorgulama ve operasyonlarda Kontrgerillayı kullandı.

12 Mart 1971 darbesinde adı işkence ile özdeşleşen “Balyoz Operasyonu”nun planlayıcısı Faik Türün, 1913 yılında Bursa’da doğdu. Çok yoksul bir ailenin çocuğu olan Türün’ün bütün hayatı askeri okullarda geçti. 1950 yılında binbaşı rütbesi ile Kore’ye giden Türk tugayında görev yapan Türün, burada Amerikalılarla çok yakın çalıştı. Kore’de üç yıl kalan ve Kore savaşlarına katılan Türün, yakalanan ajan ve esirlerin sorgulamalarına katıldı. Türün, bu üç yıl içinde Amerikalılar’ın Kuzey Koreli sivillere karşı uyguladığı çeşitli “özel harp” tekniklerini öğrendi. Faik Türün, bu süre içinde katı bir antikomünist olarak eğitildi. Türün, Türkiye’ye dönüşünde ABD tarafından “Gümüş Yıldız” nişanı ile ödüllendirildi.

Türün, 12 Mart 1971 darbesinde 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanı olarak görev yaptı. Türün, Kore savaşında edindiği bilgi ve deneyimlerini İstanbul ve çevresinde uyguladı. General Faik Türün’e göre, bütün sol siyasetler ve düşüncelerin sahipleri vatan hainiydi. Bu nedenle Türün, 1. Ordu bölgesini kapsayan bir operasyon düzenleyerek bölgeyi sol siyaset ve düşüncelerden temizlemeyi hedefleyen bir harekât planladı.

Bu harekât için Amerikan ordusunun Kore ve Vietnam’da uyguladığı operasyonlar model olacaktı. Bu görülmemiş büyüklükte ve bölgede yaşayan bütün sivil unsurları kapsayan harekât planının adı, tarihe “Balyoz Operasyon”u olarak geçti. Hafta sonu ilan edilen sokağa çıkma yasağı sırasında on binlerce kişi gözaltına alındı. Kontrgerilla ve bazı MİT ve CIA ajanlarından meydana gelen timlerin sorgulama yaptığı gizli işkence merkezleri oluşturuldu.

Buralarda yüzlerce aydın, yazar, sanatçı ve subay işkenceli sorgulamalardan geçirildi. Bu gizli işkence merkezlerinin en ünlüsü, Kadıköy’deki Ziverbey Köşkü’yüdü.

Darbeden iki yıl sonra emekli olan Türün’e, 12 Mart 1971 darbesinde Meclis’ten kaçan Başbakan Süleyman Demirel sa-

hip çıktı. Hiçbir ticari ve işletme bilgisi olmayan Türün, bazı büyük holding ve şirketlerin yönetim kurularına üye yapıldı.

DEMİREL MİLLETVEKİLİ YAPTI...

Süleyman Demirel, daha sonra da, adı işkence ile özdeşleşmiş Faik Türün'ü 1977 seçimlerinde Adalet Partisi'nden Manisa Milletvekili seçtirdi. İlerideki yıllarda bazı kesimler tarafından “demokrasi havarisi” ilan edilen Süleyman Demirel, 1980 yılında Fahri Korutürk'ün Cumhurbaşkanlığı görevinin sona ermesi üzerine, Faik Türün'ü Adalet Partisi'nden Cumhurbaşkanlığına aday gösterdi. Ancak Meclis, Türün'ü seçmedi.

Faik Türün emekli olduktan sonra, adının “işkenceci” olarak anılması karşısında kendini, “Ne yaptırıysak vatan için yaptık” diyerek savundu. Kadıköy'deki Ziverbey Köşkü'nü Kontrgerilla teşkilatı için özel olarak hazırlattığını itiraf eden Türün, burada uygulanan işkence metotları ile ilgili olarak da, “Dün ne olduysa, ne yapıldıysa bugün de onlar olmuştur. Biz yeni metotlar tatbik etmedik” dedi.

12 Mart 1971 darbesinin acımasız Generali Faik Türün, 1980'den sonra öldürülme korkusu ile evine kapandı. Halk içine çıkmaya çekinen Türün, bir süre sonra ağır bir felç geçirerek yatağa mahkûm oldu.

VE II. BALYOZ PLANI...

15 Mart 2003 yılında ölen Faik Türün'ün mezarı başında bir konuşma yapan dönemin 1. Ordu Komutanı Orgeneral Çetin Doğan, “Ziverbey Köşkü'nün yolunu bilmiyorum, Faik Türün de bilmezdi. Biz halk çocuklarıyız, Faik Türün gibi

bir insanın halkına silah çekmesi olabilir mi? Elden ele geçen meşalenin düşürülmediğinin, alevlerin her dem taze kaldığının bilinmesini istiyoruz” diyerek, Türün’ü savunmuştu.

Ne var ki, talihin garip bir oyunu sonucu, 15 Mart 2003 tarihinde Türün’ün mezarı başında bu konuşmayı yaparak Faik Türün’ü savunan dönemin 1. Ordu Komutanı Orgeneral Çetin Doğan, 2010 yılının başında “Balyoz Harekâtı” ile hükümeti devirme planlaması yaptığı iddiasıyla tutuklandı. “Balyoz” iddianamesinde provokasyon amaçlı ve halkı tahrik etmek için cami yakma gibi eylemlerin planlandığı yer aldı. Kamuoyunda çok büyük tartışmalara ve tepkilere yol açan bu iddia, Çetin Doğan tarafından reddedildi. Ancak daha sonra, adı birçok karanlık olayda geçen Özel Harp Dairesi eski Başkanlarından Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu, bu iddiaya benzer bir olayı, basınla yaptığı bir konuşma sırasında ağzından kaçırdı.

Yirmibeşoğlu, Kıbrıs’ta Türk topluluğunu harekete geçirmek amacıyla Özel Harp Dairesi elemanlarınca, Rumlar yapmış gibi göstererek cami yakma eylemleri gerçekleştirdiğini söyledi. Yirmibeşoğlu, daha önce de, 6-7 Eylül olayları ile ilgili olarak “Özel Harp Dairesi’nin mükemmel bir işi” demiş, tepkiler karşısında geri adım atarak sözünün yanlış anlaşıldığını ileri sürmüştü.

General Faik Türün’ün bütün yaptıkları, zaman içinde ortaya çıktı. Buna rağmen General Türün’ü savunanlar, onun zihniyetinin hala devam ettiğini göstermektedir. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak cumhuriyetin tanıdığı imkânlarla Türk Ordusu’nun en yüksel makamlarına kadar yükselenlerin, emekli olduktan sonra neden halkın arasına girmekten korktukları, Türün gibilerini savunanlara cevap olacaktır.

Bölüm: 13

12 EYLÜL BAYRAK OPERASYONU...

*Türk toplumu 12 Eylül 1980 darbesi ile
sosyal ve kültürel anlamda gerici bir yapılanma
ile yeniden şekillendirildi.*

12 Eylül 1980 darbesi, Türkiye'nin yakın tarihinde çok önemli siyasi, sosyal ve ekonomik sonuçlara yol açan en büyük operasyondur. "Bayrak Operasyonu" kod adı ile planlanan ve Türkiye Cumhuriyeti'nin siyasal yapısını değiştirmeyi hedefleyen 12 Eylül darbesi, TSK'nın ABD ve NATO yanlısı generalleri tarafından, CIA'in Latin Amerika ülkelerinde uyguladığı model örnek alınarak gerçekleştirilmiştir.

1968'den itibaren sol siyaset ve hareketlerin bütün dünya konjonktüründe yükselişe geçmesi, başta Amerika ve Avrupa kapitalizmini endişelendirdi. Kitlelerin sol siyasete kaymasını ve Sovyetler Birliği'nin etki alanının genişlemesini önlemek için harekete geçen Amerika ve batı dünyası, NATO vasıtasıyla uygulanmak üzere "Yeşil Kuşak" projesi ile birlikte, gayri resmi olarak çalışan kontrgerilla benzeri teşkilatları bu hedeflere yöneltti.

Türkiye'deki 1970 ve daha sonra onu tamamlayan 1980 askeri darbesinin gerçek hedefi, yükselen ve kitleler içinde örgütlenen sol siyasetleri tasfiye etmektir.

ABD güdümlü sağ siyasetlerin egemen olduğu Türkiye'de, sınıfsal nitelikli Türkiye İşçi Partisi'nin Meclise girmesi, işçilerin DİSK'in bünyesinde toplanarak örgütlü bir güç haline gelmesi, toplumun politize olması, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'nin bulunduğu coğrafyada etki alanını giderek genişletmesi birbirini tamamlayan bu iki darbe ile önlendi.

1980 darbesinin siyasal hedefi, kitlelerin pasifize edilerek depolitize olmuş kuşakların yetişmesini, Türkiye'nin küresel sermayenin pazarı haline getirilmesini amaçlıyordu. Darbeyi gerçekleştiren askeri cunta, bu dönüşümü gerçekleştirmek için sol siyasetlerin kadrolarını cezaevine doldurdu.

Ağır bir baskı ile ilerici, demokrat ve Atatürkçü dinamikleri yok etti. Sol güçlerin ve toplumsal bilincin büyük bir

kırılma yaşadığı bu süreç, daha sonra siyasal bir dönüşümle günümüze kadar “başarı” ile sürdürüldü.

1980 DARBESİNİN NİTELİĞİ...

Temel olarak sağın ve kapitalizmin önünü açmak için sol hareketlerin ve siyasetlerin etkinliğini ortadan kaldırmayı amaçlayan askeri darbe, bugünkü Türkiye’nin değişen sosyal manzarasını meydana getirdi. 1980 darbesinin bu niteliği nedeniyle çok iyi analiz edilmesi gereklidir.

Çünkü yeni kuşaklar solun kırıma uğratıldığı, Türkiye’nin sosyal yapısının değiştirildiği, demokratik gelişiminin durdurulduğu bu süreci gerçek boyutları ile bilmemektedirler.

Türk solunun yaşadığı en büyük kırılmanın milat tarihi hiç tartışmasız 12 Eylül 1980 askeri darbesidir. Bu darbe ile Türkiye’deki sol siyasetlerin tamamı, sosyal demokrat ve Atatürkçü’ler, Kemalistler tasfiye edildi. Latin Amerika tipi bir darbeyi gerçekleştiren askeri cunta, sola karşı sağcı oluşumları desteklemek için öncelikle din derslerini mecburi hale getirdi.

DARBENİN GERÇEK HEDEFİ...

General Kenan Evren’in başkanlığındaki askeri cunta, İmam Hatip Okulları mezunlarına Hukuk ve Siyasal Bilgiler Fakültelerinin yolunu açarak, gelecekteki dinci mülki kadroların yetişmesine olanak tanıdı. Mustafa Kemal Atatürk’ün iradesi ile açılmış olan Türk Dil Kurumu ve Türk Tarih Kuru-

mu kapatıldı. Tam 333 yeni İmam Hatip Okulu açılarak, bu okulların sayısı 650'ye çıkarıldı. Böylece modern eğitim sisteminde büyük bir gedik açılarak, dinci bir eğitim anlayışının temelleri atıldı. Bu, aynı zamanda, o sıralarda henüz yıkılmamış olan Sovyetler Birliği'nin siyasal rejiminin yayılmasını önlemeyi amaçlayan Amerika'nın "Yeşil Çember" projesinin bir uygulamasıydı.

Daha sonra, Türkiye'nin küresel sermayenin bir pazarı haline getirilmesi operasyonu başlatıldı. Bu dönemde kapitalist sistemin en önemli kuralı olan paranın, toplumun gözünde her şeyin önüne geçmesi için büyük çaba harcandı. Küresel güçlerin, Özal'ın yönettiği Türkiye'yi, pazar olarak kullanmaya başladıkları bu süreçte, Türk toplumunun sosyal ve ahlaki yapısı temellerinden sarsıldı. Lise eğitimden sosyoloji, mantık ve felsefe dersleri kaldırılarak yeni kuşakların sosyal ve toplumsal sorunlara kafa yorması engellendi. Üniversite ve sendikaların siyaset yapması yasaklanarak toplum depolitize edildi.

KÜRESEL SERMAYE TÜRKİYE'DE...

Türkiye'ye gelen çokuluslu şirketlerin sermayesi, aracı kurumlara akıl almaz kârlar sağladı. Küresel pazara açılan Türkiye toplumu, kısa bir süre içinde tüketim çılgını haline geldi.

Cep telefonları, ithal arabalar ve marka çılgınlığı ithalatı patlattı. Gelen her iktidar, bu tüketimi körükleyerek, Türk toplumunu bir üreten, buna karşılık üç tüketen bireylerden oluşan topluluk haline getirdi. Küresel güçler, işbirlikçi yerli

kartellerle birlikte siyaseti yönlendirmeye başladı.

Medya, Türk toplumunun sosyal ve ahlaki değerlerini çöktürmek için adeta saldırıya geçti. TV kanalları ve basın, magazin, tüketim ve yalan haber üretim merkezleri haline geldi. Amerika'nın Türkiye için öngördüğü ılımlı İslam devleti modeli hayata geçirildi.

Türk toplumu, modern dünyanın ve Türkiye'nin bulunduğu coğrafyanın gerçeklerinin öngördüğü siyasetten giderek uzaklaştırılarak, bir Ortadoğu ülkesine benzemeye başladı.

12 Eylül askeri darbesi, Türk toplumu için, Cumhuriyet tarihinin o güne kadar yaşadığı en büyük kırılma noktası oldu. Darbe toplumun sosyal gelişiminin kimyasını bozdu. Demokratik, modern, laik, sosyal ve bir hukuk devleti olabilmenin en temel koşulu olan toplumsal irade bu darbe ile yerle bir edildi. Toplumun yurttaş olabilme ve toplumsal katılım için verdiği onlarca yıllık mücadele yasaklamalarla ortadan kaldırıldı. Türk-İslam sentezi ile toplumun "tebaa" haline getirilmesi süreci başlatıldı.

12 Eylül darbesi, 12 Mart 1971 darbesinin yarım bıraktığı operasyonları tamamlayıcı olma özelliğinin yanı sıra, bütün dünyada konjonktürel bir yükseliş içindeki sol siyasetin, Türk toplumunda hızla yaygınlaşan sosyal bilinçlenmenin ve demokratik taleplerin önünü kesmek, gerici ve sağ siyasetlerin önünü açarak Türkiye'yi küresel kapitalizmin açık pazarı haline getirmek için yapılmıştır.

12 Eylül darbesi Türkiye'de daha önce gerçekleştirilen askeri müdahalelerden çok daha farklı özelliklere sahiptir. Çok karmaşık bir planlama ile darbe için gerekli olan toplumsal zeminin hazırlanma dönemi, sonrasında kademeli olarak uy-

gülenen darbe, kendi içinde de çok sayıda operasyonu barındıran özel bir nitelik gösterir.

Darbenin planlayıcıları, öncelikle darbe için gerekli olan siyasi ve sosyal koşulları oluşturmak ve kaotik bir ortam yaratıp kamusal alanda meşruiyet kazanmak için, özel harpçi ajanları kullanarak bir dizi provokasyon gerçekleştirdi.

Sağ ve sol kutuplaşma körüklenerek yaratılan kaotik ortamda, toplum, askeri müdahalenin gerekliliğe inandırılarak darbe gerçekleştirildi.

12 Eylül darbesini diğer darbelerden farklı yapan en büyük özelliği, Türkiye'nin temel niteliği olan Atatürkçü siyasal yapısını değiştirmeyi hedeflemesidir.

Bu nedenledir ki, kod adı “ Bayrak Operasyonu” olan 12 Eylül darbesi Türkiye için bir milat niteliği taşır. Türkiye'nin siyasal yapısını tümüyle değiştiren operasyonun yer aldığı bu bölümde, yakın tarihimizde 12 Eylül darbesi olarak yer alan “ Bayrak Operasyonu”nun analitik yapısının yanında, hedeflerini ve sonuçlarını okuyacaksınız.

“BAYRAK OPERASYONU”NUN ANATOMİSİ...

1980 darbesinin en önemli özelliği, Amerika tarafından yaptırılmış olmasıdır. Soğuk savaş döneminin en sıcak dönemlerini kapsayan bu yıllarda, bütün dünyada yükselen sol ideolojilere karşı, Sovyetler Birliği etrafında İslamcı bir kuşak oluşturma stratejisi gereği, Latin Amerika ülkelerinde uygulanan bu darbe modeli, NATO ve Amerika yanlısı generaller tarafından Türkiye’de gerçekleştirildi.

Bu darbe sonucu, cumhuriyetin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün, Türkiye için temel nitelik olarak öngördüğü tam bağımsızlığa dayalı milli siyaset anlayışı değiştirildi. Özellikle 1980 darbesi, bu anlamda, Türkiye'nin kuruluşundan bu yana oluşturmak için büyük çaba harcadığı ulusal bağımsızlık ve cumhuriyet değerlerinde büyük yıkımlara neden oldu.

Darbeciler; görünür ve bilinen nedenlerin dışında sistematik olarak Mustafa Kemal'in gerçek anlamda bağımsız Türkiye siyasetinin temel kural ve kurumlarını birer birer ortadan kaldırdı.

Sağ ve sol siyasetlerin ileri uçlarının tasfiyesinin arkasındaki gerçek amaç, Amerika'nın ileriye dönük planlarında yer alan Türkiye'nin ılımlı bir İslam ülkesi haline dönüştürülmesiydi.

OPERASYONUN KORKUNÇ BİLANÇOSU...

12 Eylül darbesini gerçekleştiren askeri cunta, toplumsal muhalefetin örgütlerini ve dinamiklerini şiddet kullanılarak tasfiye etti. Dönemin ABD Başkanı Carter'in "Our boys did it" dediği -Bizim çocuklar başardı- 1980 askeri darbesi sonrasında Türkiye Cumhuriyeti yönetimine el koyan General Kenan Evren liderliğindeki cunta, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni kapattı. Anayasayı ortadan kaldırdı. Siyasi partiler, sendikalar, sivil toplum kuruluşlarının kapısına kilit vurdu ve Türkiye genelinde o güne kadar görülmemiş büyüklükte bir gözaltı ve tutuklama kampanyası başlattı.

İşte Türkiye'nin yakın tarihinde derin izler bırakan 12 Eylül operasyonunun karanlık tablosu:

Kitlesele tutuklamalar

Bütün Türkiye’de yürütölen operasyonlarda toplam 1.690.000 kişi gözüaltına alındı ve bu kişiler hakkında işlemler yapılarak fişlendi.

İşkenceli sorgulamalar

650 bin kişi gözüaltına alındı. Bunların bir kısmı kontrgerilla mensupları tarafından özel olarak hazırlanan gizli merkezlerde işkenceli sorgulamalardan geçirildi. 229 kişi işkence merkezlerinde can verdi. 171 kişinin işkence altında can verdiği belgelendi. 300 kişi kuşku lu bir şekilde öldü. Cezaevlerinde 299 kişi yaşamlarını kaybetti. 14 kişi açlık grevinde öldü. 16 kişi “kaçarken vurularak” öldüröldü. 95 kişi çatışmalarda can verdi. 73 kişiye doğal ölüm raporu verildi.

Vietnam modeli uygulama

Gözüaltına alınan 650 bin kişi Amerikalı kontrgerilla uzmanlarının Vietnam’da geliştirdikleri pasifikasyon uygulamasından geçirildi. Korkutma, sindirme ve kişili ksizleştirmeyi hedefleyen bu uygulamalar, cezaevlerinde sistematik olarak uygulandı.

Adalet, ayaklar altında

Adalet ve hukukun ayaklar altına alındığı, emir komuta zinciri ile işleyen sıkıyönetim mahkemelerinde toplam 210 bin dava açıldı. Bu davalarda 230 bin kişi yargılandı. 8 bin

404 kişi örgüt üyesi olmak suçu ile yargılandı. Olay tarihinde henüz 17 yaşında olan Erdal Eren isimli tutuklu, General Kenan Evren ve cuntanın emri ile yaşı büyütülerek asıldı.

Basın susturuldu

-Gazetecilere 3 bin 315 yıl hapis cezası verildi. 31 gazeteci mahkûm oldu. 300 gazeteci saldırıya uğradı. 3 gazeteci öldürüldü. 13 gazete için 303 dava açıldı. 39 ton gazete, dergi ve kitap imha edildi. Gazeteler toplam 300 gün yayın yapamadı. 937 film sakıncalı bulunduğu için yasaklandı. 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.

Üniversitelerde temizlik

3 bin 853 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim görevlisi ve 47 hakimin işine son verildi. 1980’de 5 milyon olan sendikalı işçi sayısı kapatılan sendikalar nedeniyle 1 milyon 711 bine indirilerek sendikal örgütlenmenin önüne geçildi. 1979’da bir işçinin günlük ücreti 8,4 ABD Doları iken 1985’te bu rakam 4 ABD Doları’na düşürüldü.

Sert uygulamalar

14 bin kişi vatandaşlıktan atıldı. 387 bin kişiye pasaport verilmedi. 30 bin kişi sakıncalı görülüp işlerinden atıldı. 30 bin kişi “siyasi mülteci” olarak yurt dışına gitti.

Gericiliğe pirim

Toplumun sosyal gelişimini engellemek için liselerde, mantık, felsefe ve sosyoloji dersleri kaldırıldı. Cunta, din dersini mecburi hale getirdi. Mustafa Kemal Atatürk'ün iradesi ile açılmış olan Türk Dil Kurumu ve Türk Tarih Kurumu ve Halkevleri kapatıldı.

Eğitime darbe

Darbe yönetimi, eğitim birliğini ortadan kaldırmak amacıyla 16.06.1983 tarihinde 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Yasası'nda bir değişiklik yaparak İmam hatip Lisesi mezunlarına, Hukuk ve Siyasal Bilgiler Fakülteleri ile üniversitelerde istedikleri fakültelere girebilme imkânı sağladı. Böylece, dini referans alan mülki kadroların yetişmesinin önü açıldı.

Yeşil Çember Pojesi

Cunta yönetimi 333 yeni İmam Hatip Okulu açarak, bu okulların sayısını 650'ye çıkardı. Böylece modern eğitim sisteminde büyük bir gedik açılarak dinci bir eğitim anlayışının temelleri atıldı. Bu, aynı zamanda, o sıralarda henüz yıkılmamış olan Sovyetler Birliği'nin siyasal rejiminin yayılmasını önlemeyi amaçlayan Amerika'nın "Yeşil Çember" projesinin bir uygulamasıydı.

Türkiye, küresel pazar

Bu görülmemiş çaptaki devlet terörü ile toplumun bütün ilerici, demokrat ve ulusalcı dinamikleri sindirildi. Demokrasi ve hukuk askıya alınarak, Türkiye darbecilerin emir ve komuta zinciri ile yönetildi. Kurulan sıkıyönetim mahkemeleri, Türk hukuk sisteminde derin yaralar açan kararları ile adalete olan güveni yerle bir etti. Bu arada, anayasal engeller kaldırılarak, Türkiye'nin ulusal zenginliklerinin yağmalanmasının da önü açıldı.

Cuntanın Türkiye'yi yönettiği süre içinde sistemli bir baskı rejimi uyguladı. Bu ağır baskılar altında kalan toplumun yurttaş kimliği ve iradesi ezildi. Toplumsal irade yok edilerek sosyal bilincin gelişmesi engellendi. Devlet, Amerika'nın istemleri ve çıkarları doğrultusunda yeni baştan dizayn edildi.

Çalışanların politikaya karışması, hatta ilgilenmesi bile engellendi. Sendikalar, dernekler, sosyal kuruluşlar kapatıldı. Toplumsal dinamiklerin ülke üzerine düşünmesini engellemek için antidemokratik yasalar çıkarıldı.

Emek, fikir ve düşünce düşmanlığı, politika haline getirilerek yeni kuşakların bu felsefe ile eğitilmesi sağlandı. Baskı sistemi kurumsallaştırılarak siyaset haline getirildi ve bu anlayış bütün topluma kabul ettirildi.

CUMHURİYETİN ROTASI DEĞİŞTİRİLİYOR

Amerika'nın 2000'li yıllarda ortaya attığı ve Irak'ın işgali ile uygulamaya koyduğu Büyük Ortadoğu Projesi -BOP- kapsamında Türkiye'yi ılımlı bir İslam ülkesi haline dönüş-

türerek ulusal bağımsızlığını ortadan kaldırmayı hedefleyen plan için gerekli ön hazırlık; 1980’de General Kenan Evren başkanlığındaki bu cunta tarafından başlatıldı.

Cunta lideri Evren, Atatürk’ün büyük bir öngörü ile uygulamaya koyduğu “Eğitim Birliği” kuralını, anayasaya zorunlu din eğitimi koydurarak yıktı ve din ağırlıklı bir eğitimin kapısını açtı. Bu dönemde, milliyetçi mukaddesatçı odaklar ve tarikatlar koruyup kollandı.

Okullara zorunlu din dersi konulurken, felsefe, sosyoloji ve mantık dersleri kaldırıldı. Çok sayıda İmam Hatip Okulu açıldı ve İmam Hatip Okulları mezunlarına Mülkiye ve Hukuk Fakültelerinin kapıları açılarak dinci ve laik cumhuriyet düşmanı kadroların yetişmesine imkân sağlandı.

YENİ MODEL: TÜRK-İSLAM SENTEZİ

Amerika’nın, Sovyetler Birliği’ni güneyden çembere almak için uyguladığı “Yeşil Kuşak” stratejisinin referansı “İslamiyet” olgusuydu. NATO ve darbeyi yapan generaller bu referansı etkin bir şekilde uygulamak için “Türk-İslam” sentezini gündeme getirdi.

12 Eylül 1980 rejiminin kurduğu Atatürk Yüksek Kurulu 29 Haziran 1986’da Cumhurbaşkanı Kenan Evren’in başkanlığında toplanarak “Türk-İslam sentezini temel alan bir kültürün bütün millete kabul ettirilmesini” karar altına aldı. Bu karar, milli kurtuluş savaşı vermiş bir milletin, Atatürk’ün çağdaş bir ulus yaratma yolunda gerçekleştirdiği devrimlerinin temeline dinamit koymak anlamı taşıyordu.

12 Eylül rejiminin gerçek anlamı Türkiye'nin muhafazakârlaştırılması ve otoriteye mutlak bir şekilde itaat etmesinin sağlanmasıydı. Atatürkçülük adına, dinin devlet ideolojisinin önemli bir unsuru haline getirilmesi ve İran devrimine karşı korunmak amacıyla Sünniliğin önünün açılması öngörülmüştü.

Evren, Türkiye'nin çağdaş görünümünü değiştiren manzaranın yaratılması için gerici güçlere dikensiz bir gül bahçesi hazırlayarak, Amerika'nın kendisine verdiği misyonu yerine getirdi.

Kısaca, darbecilerin görüntüde kardeş kavgasını önlemek amacıyla yaptıklarını ileri sürdükleri 12 Eylül darbesi, Mustafa Kemal Atatürk'ün bağımsız Türkiye siyasetine, laikliğe, çağdaşlığa, milli ve sosyal değerlere büyük bir darbe indirerek, Türkiye Cumhuriyeti'nin rotasını değiştirdi. Bugün siyasal İslam'ın ve tarikatların elinde yüzlerce okul, üniversite ve öğrenci yurdu bulunmaktadır. Bu durum, "Eğitim Birliği Yasası"nın darbeciler tarafından delinmesinin sonucudur.

Türkiye, darbeden sonra vahşi bir liberalleşme sürecine sokuldu. Bu dönemde kapitalist sistemin en önemli kuralı olan paranın, toplumun gözünde her şeyin önüne geçmesi için büyük çaba harcandı. Küresel güçlerin, Özal'ın yönettiği Türkiye'yi pazar olarak kullanmaya başladıkları bu süreçte, Türk toplumunun sosyal ve ahlaki yapısı temellerinden sarıldı.

Lise eğitimden sosyoloji, mantık ve felsefe dersleri kaldırılarak yeni kuşakların sosyal ve toplumsal sorunlara kafa yorması engellendi. Üniversite ve sendikaların siyaset yapması yasaklanarak, toplum depolitize edildi.

Planın bu birinci aşaması başarı ile sonuçlandı. Türkiye'ye gelen çokuluslu şirketlerin sermayesi, aracı kurumlara akıl almaz karlar sağladı. Küresel pazara açılan Türkiye toplumu, kısa bir süre içinde tüketim çılgını haline geldi.

Cep telefonları, ithal arabalar ve marka çılgınlığı ithalatı patlattı. TV kanalları ve basın, magazin, tüketim ve yalan haber üretim merkezleri haline gelerek ithal kültür ve tüketimi körükleyerek, Türk toplumunu kendine yabancılaştırdı.

Bütün bu gelişmeler sonucunda Türkiye, modern dünyanın ve bulunduğu coğrafyanın öngördüğü siyasetten giderek uzaklaştırılmış, gerici görünümlü bir Ortadoğu ülkesine benzetmesine yol açılmıştır.

Türkiye, artık dünyada bağımsız, çağdaş, laik ve modern bir cumhuriyet olarak değil, ılımlı bir İslam devleti olarak anılmaktadır. Amerika ve batı dünyası, böyle bir Türkiye'de, istediklerini çok daha kolay yapacağını bilmektedir.

DARBE HUKUKU VE ADALETİ...

1980 darbesi, Türkiye'nin siyasi, sosyal ekonomik ve kültürel hayatının gelişimine de büyük kısıtlamalar getirmiş, demokrasinin Türk toplumuna yerleşmesine, kurumlar arasında yayılmasına büyük ölçüde engel olmuştur.

Askeri cuntanın hazırlattığı 1982 Anayasası baştan aşağı antidemokratik hükümlerle doldurulmuş; darbeciler, yaptıklarından ve yasadışı uygulamalarından ötürü kendilerini yargılanmaktan ve adalet önüne çıkarılmaktan korumak için Anayasa'ya ekledikleri geçici bir madde ile dokunulmazlık kazanmışlardır.

SİYASALLAŞAN ADALET...

Dünyada bir başka eşi olmayan bu hukuk dışı geçici madde sayesinde, Kenan Evren ve diğer cunta üyelerinin, işledikleri ağır insanlık suçları ile Türkiye'nin ulusal bağımsızlığına ve Cumhuriyet değerlerine verdikleri zararlardan dolayı yargılanıp cezalandırılması engellenmiştir. Bu koruma kalkanı altında, 12 Eylül 1980 darbecileri adeta bir saltanat hayatı yaşamıştır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin temelini oluşturan Yasama, Yürütme ve Adalet erklerinin arasında en çok tartışılan ve eleştirileni hiç kuşkusuz “adalet”tir. Adalet ve hukuk sistemi, 2010 yılında meydana gelen bir dizi olay sonucu, bugün kamusal alandaki bütün güvenini ve saygınlığını kaybetmiş durumdadır.

Türkiye'nin adalet ve hukuk sistemi Cumhuriyetin kuruluş yıllarından bu güne kadar adil ve evrensel olamamıştır. Toplumsal ve demokratik gelişmenin, çağın koşullarının çok gerisinde kalmıştır. Yargı sistemi siyasallaşmış, tarafsız ve adil yargılama özelliği tartışılır hale gelmiştir.

Düne kadar var olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri, askeri darbeler sonrasında kıyım makinesi halinde çalışan sıkıyönetim mahkemeleri ve her darbeden sonra çıkartılan anti demokratik yasalar, faşist unsurlar içeren ithal ceza yasaları ile Türkiye çağın, toplumun, ekonominin ve teknolojik gelişmelerin çok gerisinde kalmıştır. Bu yasalarla adil bir yargılama yapılamadığı ortadadır.

Olağanüstü yetkilerle donatılmış sıkıyönetim mahkemelerinde adalet değil, korku ve adaletsizlik dağıtılmıştır. Son dönemde kamuoyunda “Ergenekon” davası olarak tanımla-

nan yargılama sürecinde olanlar ise Türk adalet sisteminin siyasallaştığının ve tarafsızlığını tümüyle yitirdiğinin bir kanıtı olmuştur.

İstiklal Mahkemeleri ile başlayan adaletin siyasallaşması süreci çok partili dönemde de devam etmiş, birçok konuda Avrupa Birliği üyeliği için yapılan reformlar ve iyileştirmeler, adalet ve hukuk alanında yapılmamıştır.

2. Dünya Savaşı sonrası soğuk savaş döneminde, Amerika'nın da etkisi ile bazı mahkemeler antikomünist bir infaz masasına dönüşmüş, 1950 öncesi ve sonrası sıkıyönetim özel mahkemelerinde binlerce aydın, adil olmayan bir şekilde yargılanmış ve çok ağır cezalara çarptırılmıştır. Türk adalet anlayışında özel bir yer ve görev yüklenen bu mahkemeler, adalet tarihinde ve Türk toplumunda derin yaraların açılmasına neden olmuştur.

1960 yılında askeri bir darbe ile devrilen Demokrat Parti'nin yöneticileri, askeri yönetimin vesayeti altında olan Yüce Divan'da yargılanmıştır.

Herkesin bildiği gibi, Yassıada duruşmalarındaki hukuksuzluk, Türk adalet tarihine kara bir leke olarak geçmiştir. Yüce Divan'ın, Yassıada yargılamaları, adaletin nasıl siyasallaştığını ve bunun sonucunda verilen hükümlerin ne kadar hatalı olduğunu göstermesi bakımından çok olumsuz bir örnek teşkil etmiştir.

İKİ BAŞLI HUKUK ANLAYIŞI...

Yassıada yargılamaları sırasında olup bitenler, Türk adalet sisteminin darbe dönemlerinde tamamıyla askeri yönetimin

kontrolüne geçtiğinin kanıtıdır. Yargının en önemli unsuru olan hakimler, bu dönemlerde askeri yönetimler tarafından kolayca etki ve baskı altına alınıp yönlendirilmiştir.

Sivil yargı sistemi içinde yer alan hakim, savcı ve diğerleri bu dönemlerde gerekli olan direnişi göstermemiş, tam tersi askeri yönetimin yasadışı baskılarına boyun eğerek yardımcı olmuşlardır.

Askeri dönemlerin bu kendine özel hukuk anlayışı, Türkiye Cumhuriyeti'nin adalet sisteminin ayrılmaz bir parçası olarak bugünlere kadar sürmüştür.

Demokratik bir hukuk sisteminde kabul edilemez olan bu 'çift başlı yargı' uygulamasında, askeri mahkemeler, sivilleri kendi hukuk usullerine göre yargılayıp mahkûm etmiş ya da özel bir yasa ile kurulan Devlet Güvenlik Mahkemelerinde yer alan askeri yargıçlar, alınan kararlarda önemli roller üstlenmişlerdir.

Kuruluş nedeni ordu görevlisi olan kişileri işledikleri suçlardan dolayı yargılamak olan askeri mahkemelerin, sivil kişileri yargılayarak cezalandırması, evrensel hukukta yeri olmayan bir uygulama olarak Türk adalet sisteminde uzun yıllar boyunca yer almıştır.

Daha kötüsü ise sivilleri yargılayan bu uygulamayı değiştirmek için hiçbir hükümet çaba harcamamıştır. Bu durumun ancak 2000'li yıllardan sonra Avrupa Birliği'nin dayatmaları sonucunda çıkarılan uyum yasaları ile değiştirilebilmesi, siyasetçilerin bu konudaki duyarsızlığının bir göstergesi olmuştur.

Türkiye'yi 12 Eylül 1980 darbesine götüren karanlık ter-
tiplerden birisi olan Kahramanmaraş katliamı sonrasındaki

hukuki süreç, Türkiye’deki adalet sisteminin ne kadar siyallaştığını gösteren dramatik örneklerden sadece biridir. 1 9 Aralık 1978’de Alevi ve solculara yönelik saldırılar sırasında resmi rakamlara göre 111, araştırmacılara göre çok daha fazla insan işkence ile katledilmiş, içinde çocukların, kadınların ve yaşlıların da bulunduğu bu katliamın baş aktörleri bulunamamıştır.

Kahramanmaraş katliamı faili olarak 804 kişi yargılanmış, katliamda birinci derece rol oynayan 68 kişi hiç yakalanamamıştır. 2 kişiye ölüm cezası, yedi kişiye müebbet hapis verilmiş, 321 kişinin cezalarında indirim yapılmıştır.

Ancak, 1991 yılında çıkan Terörle Mücadele Yasası’ndaki değişiklik sonucu, bütün mahkum ve tutuklular salıverilmiştir. İdam ve müebbet hapis cezaları Yargıtay tarafından “zamanaşımı” gerekçesi ile düşürülmüş, katliamın baş aktörlerinden ve planlayıcılarından biri olarak idamla yargılanan Ülkücü Ökkeş Kenger de soyadını “Şendiller” olarak değiştirerek milletvekili olmuştur.

Kahramanmaraş’ta olanlar, devletin içindeki karanlık teşkilatın 12 Eylül darbesine giden yola döşediği taşlardan biri olarak tarihe geçerken, adalet sisteminde ağır bir yara olarak kaldı.

Adaletin ve hukuk sisteminin devlet terörüne nasıl araç olarak kullanıldığını en somut biçimde gösteren 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 darbeleridir. Darbe sonrasında kışlalarda ve askeri cezaevlerinde alelacele kurulan sıkıyönetim mahkemeleri, bütün evrensel hukuk ilkelerini çiğneyerek yargılamalarda bulunmuş, hakim olmayan mahkeme başkanlarının yönetiminde, savaş koşulları varsayılarak mahkeme önüne çıkarılan sivillere, yeterli savunma hakları tanınmadan ağır mahkûmiyet kararları verilmiştir.

12 Eylül 1980 sonrası askeri mahkemelerde, on binlerce kişi adil olmayan bir şekilde yargılamış, birçok dava somut delillere dayandırılmadan, sadece sıkıyönetim komutanlarının talimatları ile açılmış, sanıkların savunma hakları kısıtlanmış ve olağanüstü savaş hükümleri altında yargılanarak mahkûm edilmiştir.

Hukuk sisteminin ve adaletin evrensellikten uzaklaştırılıp iktidarların veya iktidara el koyanların elinde nasıl bir baskı ve sindirme silahına dönüştüğü, General Kenan Evren'in "Asmayalım da besleyelim mi?" sözüyle tarihe geçmiştir.

Türkiye'nin uzun yıllardır bir türlü gerçek anlamda demokratik bir devlet olamayışının altında işte bu mantık yatmaktadır.

Bu anlayış, hukukun evrensel ilkelerini, adaletin bağımsızlığını ve sanık haklarını hiçe saymakta ve kendi özel hukuk ve adalet anlayışını uygulamaktadır. Türkiye'nin, bugüne kadar bu anlamda toplumsal vicdanı hiçe sayan sayısız hukuksuzluk örnekleri ile dolu olmasının arkasında bu gerçekler bulunmaktadır.

TSK VE DARBELERİN YIKICI ETKİSİ...

2010 yılında darbe hazırlığı ve darbe teşebbüsü iddiası ile suçlanan bazı general ve subaylar yargılanırken; demokrasi, hukuk ve insan haklarını yerle bir eden General Kenan Evren ve diğerleri, Anayasa'ya koydukları geçici maddeyle yargılanmalarının önünü kapatıp devletin koruması altında mutlu ve güvenli bir biçimde hayatlarını sürdürmüştür

1980'den bu yana Türkiye'nin daha demokratik bir ülke olması için çalıştıklarını iddia eden iktidarlar, -mecliste ço-

ğunluğa sahip olanlar dahil- bu antidemokratik ve hukuk dışı maddeyi iptal etmekten kaçınmışlardır.

12 Eylül darbesinden bu yana geçen süre içinde, hiçbir siyasi parti ve oluşum, Anayasa’da yer alan bu hukuk ve demokrasi dışı maddeyi değiştirmek için göstermelik bir çaba bile harcamamıştır. Siyasetçiler, 12 Eylül felsefesini, işlerine geldikleri için devam ettirmeyi tercih etmişlerdir.

Korkutulan toplum susturulmuş, aydınlar sindirilmiş, sendika ve sivil toplum kuruluşları ve üniversiteler siyasetten arındırılmış, 1980’den sonra Türkiye’yi yöneten siyasetçileri memnun etmiştir.

Türkiye, bulunduğu coğrafyada saygınlığını ve caydırıcılığını yitirmiştir. 1920’li yıllarda emperyalist güçlere karşı milli mücadele savaşı veren Türk ordusunun güzide askerlerin başına Amerikalılar çuval geçirmiş, bölücü ve ayrılıkçı hareketler tırmanışa geçerek, Türkiye’nin üniter ve ulusal yapısını tehdit eder hale gelmiştir. Bu olumsuz tabloya karşılık, TSK’yı yöneten Genelkurmay Başkanları üstün hizmet maddiyaları onurlandırılmıştır.

Ekonomisi IMF, Dünya Bankası ve AB’nin denetimine geçen Türkiye, Cumhuriyet tarihinin en büyük dış borcu ile cari açığını vermiş, bunun sonucunda da dışa bağımlı bir ülke haline gelmiştir.

Toplumsal ve devletin sosyal ve siyasi yapısı üzerinde derin tahribatlar yapan darbeler, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin tüzel kişiliğine de büyük zarar vermiştir. NATO ve Amerikancı generaller, Milli Kurtuluş Savaşı vermiş ve daha sonra Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin kurucusu olmuş Türk Silahlı Kuvvetleri’ni, bu darbeler sırasında işkenceci ve gardiyan olarak kullanmıştır.

Türk toplumunda derin travmalara yol açan bu uygulamalar, doğal olarak TSK'nın imajında tamiri güç yaralar açılmasına neden olmuş, zaman içinde bu anlamda toplumda oluşan tepki, darbeci yönetimlerin işaret ettiği parti ve isimlere karşı oy kullanılması ile kendini göstermiştir.

ABD güdümlü bir operasyonunun sonucu olan 12 Eylül 1980 darbesi, Türkiye'nin demokratik ve sosyal gelişimini engellenmiş, eğitim ve toplumsal yapı gerici bir anlayışla yeniden yapılandırılmıştır.

Darbeyi gerçekleştiren güçler, Türk toplumunu cezalandırarak Türkiye'nin sosyal manzarasını değiştirmiş, ilerici ve demokratik dinamikleri tasfiye ederek, gerici bir anlayışı yerleştirmiştir.

Darbelerin toplum üzerinde yaptığı olumsuz etkiler ve askeri yönetimlerin uygulamaları, vicdanlarda derin yaralar açmıştır. “İdam kararlarını imzalarken ellerim titremedi, bir sağdan bir soldan astık” diyen Kenan Evren’in sözleri tarihe geçmiştir.

Yine bir başka general olan Turgut Sunalp’in, askeri cezaevlerinde kadın sanıklara “copla tecavüz’ edildiği iddialarını yalanlarken, “Elimizde tosun gibi çocuklar var, böyle bir şey yapsak neden cop kullanalım” sözleri toplumun hafızasına kazınmıştır. Daha sonraki yıllarda da darbe teşebbüsleri için yapılan planlar, TSK bağlantılı faili meçhul cinayet iddiaları, PKK ile savaşta çok tartışılan olaylar, JİTEM’in faaliyetleri gibi karanlıkta kalan birçok olay ortada kalmıştır.

En vahim olanı ise TSK’nın, bugüne kadar bütün bu olaylarla ilgili olarak kendisine yönelik esaslı bir eleştiri yapma gereğini duymamasıdır. TSK, küreselleşen dünyada ve gide-rek daha kaygan bir hale gelen bu coğrafyada, Kenan Evren’in temsil ettiği antidemokratik, totaliter ve çağdışı kalmış anlayış ile yazık ki en büyük zararı kendisine vermiştir.

GENERAL KENAN EVREN...

“1980 Darbesinin Lideri”

1980 darbesi, sonuç itibarı ile kamuoyunun gözünde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin imajını ağır şekilde tahrip etti. Darbenin ABD çıkarlarına hizmet etmesi ve toplum üzerinde uygulanan ağır baskılar silahlı kuvvetlerin prestij kaybetmesine neden oldu.

Darbenin lideri olan General Kenan Evren, Anayasa'ya koydurduğu geçici madde ile yargılanmasının önünü kapadı. 2010 yılında bu madde kaldırıldı, ancak aradan otuz yıl geçtiği için zaman aşımı neyle Evren mahkeme önüne çıkarılamadı.

Türkiye'nin yakın tarihinde derin izler bırakan 12 Eylül 1980 darbesi, dönemin Genelkurmay Başkanı olan Orgeneral Kenan Evren ve kuvvet komutanları tarafından gerçekleştirildi. 1980 darbesini gerçekleştiren cuntanın lideri olan Kenan Evren, Anayasa'ya konulan bir ek madde sayesinde devletin koruması altında rahat bir hayat sürdü. Bir ortaokul öğrencisinin becerisi ile yaptığı resimlerini, zengin iş adamları yüksek fiyatlar ödeyerek satın almak için birbirleri ile yarış etti.

12 Eylül darbesinden 30 yıl sonra bile, döneminde önüne gelen idam kararlarını eli titremeden imzaladığını söyleyen ve 17 yaşındaki tutuklunun yaşını büyüterek astıran Kenan Evren, artık dünyada benzeri kalmayan ve demokrasilerde yeri olmayan bir devlet adamlığı anlayışının son temsilcisi olarak, yaptıklarının ve Türkiye'ye verdiği zararların hesabını vermeden rahat bir hayat sürdü.

12 EYLÜL'ÜN AĞIR FATURASI...

Türkiye'nin sosyal manzarasını değiştiren, gelişimini durduran, siyasal sistemini ve Cumhuriyet değerlerini alt üst eden General Kenan Evren ve darbeci generaller, Türkiye'nin geleceğine de büyük zararlar verdiler. Türkiye'nin bugün boğuştuğu birçok sorunun temeli 12 Eylül döneminde atıldı.

Kürt ayrılıkçı hareketi, 12 Eylül cuntası döneminde başladı. Darbe sonrası doğu ve güneydoğu bölgelerinde yaşayan Kürtler'e uygulanan ağır baskılar, insan hakları ihlalleri ve yasaklar, Kürt halkının tepkisine yol açtı. Özellikle Diyarbakır Cezaevi'nde yaşanan korkunç işkence olayları, daha sonraki yıllarda Türkiye'nin en büyük sorunu haline gelen PKK'nin alt yapısını hazırladı.

Evren'in başında bulunduğu cunta, işkenceyi günlük uygulama haline getirerek Kürt halkı üzerinde hiçbir zaman kapanmayacak ağır yaralar açtı.

12 Eylül döneminde Kenan Evren'in adalet anlayışı uygulandı. Evren'in, "Asmayalım da besleyelim mi?" ya da "Bir oradan bir buradan astık" gibi hukuk dışı tanımlamalarıyla adalet kavramının içi boşaltıldı.

Garsonların general kadar para aldıklarını ileri sürerek sendikaların ve çalışanların haklarını ortadan kaldıran Kenan Evren, işçi düşmanlığını tescil ettirdi.

Evren, ABD'nin Yeşil Kuşak projesi gereği, Türkiye'de siyasal İslam için gerekli olan altyapıyı hazırladı. Doğu ve Güneydoğu'ya helikopterlerle Kuran'dan ayetler attırdı. Din derslerini mecburu hale getirdi. İmam Hatip Lisesi mezunlarına üniversitelere giriş hakkı tanıdı. Suudi Arabistan kaynaklı "Rabıta" örgütünün parası ile imamların maaşlarını ödedi. Meydan meydan gezerek, kendisinin de bir imam çocuğu olduğu söyleyip propaganda yaptı. Atatürk'ün kurdurduğu Türk Dil Kurumu ve Türk Tarih Kurumu'nu kapatarak, Türk-İslam sentezini yaygınlaştırmak için çalışmalar başlattı.

Yunanistan, Türkiye'ye karşı Kıbrıs ve AB konularında her türlü engellemeyi yaparken, Türkiye'nin garantör devlet olması ve veto hakkı bulunmasına rağmen, Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına geri dönüşüne hiçbir koşul ileri sürmeden izin verdi. Böylesine kritik bir karar, Türkiye'nin Kıbrıs konusundaki pazarlık hakkını elinden kaçırmasına yol açtı. Evren'in bu son derece stratejik kararı, Türkiye'nin ulusal güvenliğine büyük zarar verdi.

Evren, baştan aşağı gerici ve antidemokratik maddelerle dolu olan 1982 Anayasası'nın, yüzde 92 gibi büyük bir oy

oranı ile kabul edilmesini, karşı görüşlerin ifade edilmesini yasaklayarak sağlamıştı.

Anayasa oylamasında, beyaz (kabul), mavi (ret) pusulaları, şeffaf zarfların içinde ve sandık heyetlerinde görevli olan polis ve askerlerin önünde oy sandığına atılabiliyordu. Şeffaf zarflardaki “ret” anlamına gelen mavi pusulanın dışarıdan rahatlıkla görülmesi, oy kullananları olumsuz yönde etkilemek için düşünülmüştü.

İşçi Partisi üyesi yedi öğrenciyi öldüren Haluk Kırcı, 2010 yılında tahliye olduktan sonra, o günlerde Evren’in talimatı ile asılmaması karşılığında Abdullah Çatlı ile gizi bir anlaşma yapıldığını açıkladı.

17 yaşındaki Erdal Eren’i astıran Evren’in, yedi öğrencinin katili Haluk Kırcı’nın, ASALA’ya karşı eylem yapması şartı ile asılmasını engellemesi, hukuk ve adalet anlayışının unutulmaz bir örneği olarak tarihte yerini aldı.

EVREN’İN MİSYONU...

Evren, 12 Eylül döneminde cezaevlerine doldurduğu ve işkenceden geçirdiği Kürtler’in, 2007 yılında, bir devlet olarak varlıklarının Türkiye tarafından kabul edilmesi gerektiğini söylerken; Barzani ve Talabani’nin karargâhlarında asılı duran haritalarda, Kürt devletinin Türkiye’nin hangi bölgelerini kapsadığını bilmiyor mu? Herkesin bildiği bu gerçeği tabii ki Evren de biliyordu. Evren, hayatının her devresinde, Amerikancı misyonuna sadık kalmıştır.

Türkiye’nin modern, çağdaş, demokratik, bağımsız ve gerçek bir hukuk devleti olmasının önündeki en büyük engel,

Kenan Evren'in temsil ettiği bu teslimiyetçi siyaset olmuştur. Bu siyasetin ürünü bugünkü Türkiye'nin manzarası ortadadır. Evren'in hiçbir sanat değeri taşımayan tablolarını milyarlar ödeyerek satın alan işadamları, 12 Eylül darbesi sonrasında sendikaların ve işçi haklarının tasfiye edilmesi için ona mektup yazan holding patronları, Türkiye'nin geleceği konusunda kaygı duymadan 12 Eylül darbesini desteklemişlerdir. O günün medyası çıkar ilişkisi içinde olduğu siyasetçileri desteklemiş, yolsuzlukları ve sosyal çöküntüyü görmezlikten gelmiştir.

YARGILANMAYAN TEK DARBE...

2010 yılına gelindiğinde, Türkiye hala 12 Eylül felsefesi ile yönetilmektedir. Latin Amerika ülkeleri halkı, darbecileri yargılayıp cezalandırırken, Türkiye aradan geçen 30 yıla rağmen hala 12 Eylül darbesi ile hesaplaşmayı başaramamıştır. 12 Eylül darbecilerinin yargılanacağı iddiası ile referandumla kaldırılan Anayasa'nın 15. geçici maddesine rağmen, hiç kimse yargı önüne çıkarılamamıştır.

12 Eylül koşullarını hazırlayan siyasetçiler ve darbeciler, topluma ve adalete hesap vermemişlerdir. Daha sonra gelen iktidarlar da, askerlerin vesayet altına aldıkları Türkiye'yi 12 Eylül anlayışı ile yöneterek bu günlere kadar gelinmiştir.

1980'den bu yana Türkiye'yi yöneten siyasi iktidarlar, devletin yönetim organları, adalet mekanizması, bürokrasi ve tüm resmi kurumlar, halka 12 Eylül generalleri gibi bakmaya devam etmiştir. 12 Eylül'ü gerçekleştiren anlayış, kitlelerin ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerini anarşinin kaynağı olarak gördüğü için baskıcı bir sistemi kurmuşlardı.

Bu sistem iktidarların da işine geldiği için ufak tefek düzeltmelerle devam ettirilerek bugüne kadar gelinmiştir. Hükümetler, devlet bürokrasisi ve parlamento, halka güvenmemektedir. Katı bir yönetim anlayışı, faşizan boyutlara ulaşan baskı politikaları, milliyetçilik, otoriterizm, emek düşmanlığı Suudi İslamcılık, devletin politikası olarak sürdürülmektedir.

12 EYLÜL FELSEFESİ SÜRÜYOR...

Çalışanların hükümetlere boyun eğmesi, politikayla ilgilenmemeleri istenmektedir. Bu istekler basın yayın organları ve okullar yolu ile topluma bir yaşam şekli olarak kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. 12 Eylül'ün bu felsefesine karşı çıkanlar ise karşılarında polisi, jandarmayı ve mahkemeleri bulmaktadır.

Ne kadar geç kalınmış olsa da, adaletin ve hukuk normlarının kabul edilebilir olması için, darbecilerin tarih önünde yargılanıp gıyaplarında bile olsa mahkûm edilmesi gerekmektedir. Tarih önünde yapılacak bu yargılamada verilecek olan mahkûmiyet kararı, darbecilerin anti ulusalcı ve antidemokratik anlayışlarının, yakın tarihimizin sayfalarında hak ettikleri şekilde yer almasını sağlayacaktır.

12 Eylül darbesinin baş sorumlusu olan Kenan Evren'in adının her yerden silinmesini isteyenler, hiç kuşkusuz bu ismin arkasındaki adaletsizliğe duyulan tepkiyi dile getirmektedirler. Kenan Evren'e sahip çıkan kurum ve güçler, gerçekte, 12 Eylül darbesinin insanlık suçlarına ve toplumu ezen antidemokratik siyasetlerine sahip çıkmaktadırlar. Türk toplumu, otuz yıldır saklanan 12 Eylül'le ilgili gerçekleri, yavaş da olsa öğrenmektedir.

12 Eylül darbesinin simgesi Kenan Evren'in ismi, bu anlamda çok önemlidir. Türkiye'ye tam 30 yıldır üzerinden çıkaramadığı bir deli gömleği gibi giydirilen bu gerici ve anti-demokratik rejim, Kenan Evren'in isminde simgeleşmiştir.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bu isim ile hesaplaşıp özeleştirisini yapması gerekmektedir. Evren'in adı, gelecekteki tarih kitaplarında, cumhuriyeti, adaleti, insan hakları ve demokratik değerleri yerle bir eden; Türkiye'yi küresel güçlerin egemenliğine terk eden biri olarak anılacaktır.

KAYNAKÇA

1. Apak, Rahmi, *Türk İstiklal Harbi VI. Cilt İç Ayaklanmalar (1919 – 1921)*, T.C. Gnkur. Bşk. Harb Tarihi Dairesi Resmi Yayınları, Ankara, 1963.
2. Apak, Rahmi, Hallı Reşat, ve Çoşkuner Kadri, *Türk İstiklal Harbi II. Cilt Batı Cephesi 2. Kısım Sivas Kongresi ve Heyeti Temsiliye Devri, İstanbul'un İtilaf Devletleri Tarafından Resmen İşgali, Türkiye Büyük Millet meclisi Hükümetinin Kurulması, Batı Anadolu ve Trakya Cephelerinde Yunan İleri Harekatı, (4 Eylül 1919-9 Kasım 1920)*, T.C. Gnkur. Bşk. Harb Tarihi Dairesi Resmi Yayınları, Ankara, 1963.
3. Ataöv, Türkkaya, Emperyalizmin Hizmetinde İsrail'in Rolü, Ed. Türkkaya Ataöv, *Siyonizm ve Irkçılık*, 2. Baskı, Birey ve Toplum Yayınları, Ankara, 1985.
4. Avrech, Mira ve Emmons, Karen, May 1988, "Israel's Iroman", *Life*.
5. Baydar, Ekrem, "Mustafa Kemal'in Gizli Teşkilatı", *Cumhuriyet*, 5 Ekim – 2 Kasım 1970.
6. Bertoldi, Silvio, 1985, "Norimberga: Guai Ai Vinti", *Oggi*, Supplemento al. n. 14 di.
7. Birmanie, *Derniers Combats Editions Sociales*, Paris, 1958.
8. Blumenson, Martin, *Les Huit Jours De Salene Editions Sociales*, Paris, 1958.
9. Chomsky, Noum, *Kader Üçgeni*, İletişim Yayınları, İstanbul, 1993.
10. Çatlı, Kırıcı ve Çakıcı'yı Hangi MİT'çiler Kullandı?, 8 - 14 Kasım 2004, *Nokta*, Sayı:1114.
11. Çubukçu, Mete, *Bizim Filistin, Bir Direnişin Hikayesi*, Metris Yayınları, İstanbul, 2002.
12. Deacon, Richard, *İsrail'in Gizli Servis*, (Çev. Yaşar Onay), Anahtar Kitapları Yayınları, İstanbul, 1993.
13. Dursunoğlu, Alptekin, *Stratejik İttifak, Türkiye İsrail İlişkilerinin Öyküsü*, Anka Yayınları, İstanbul, 2000.
14. Düzdağ, M. Ertuğrul, *Yakın Tarihimizde Gizli Çehreler*, İz Yayıncılık, İstanbul, 1994.
15. Finalmente, Liberi, *Oggi*, Supplemento al. n. 9 di. Italia, 1995.
16. Garaudy, Roger, *Siyonizm Dosyası*, (Çev. Nezih Uzel), Pınar Yayınları, İstanbul, 1983.
17. Elpen, Levent ve Uçar, Ahmet, Haziran 2002, "İsrail'in Kabusu: Kral Arik", *Tarih ve Düşünce*, Sayı 2002/06.
18. Hadawi, Sami ve Lehn, Walter, *Siyonizm ve Filistin Toprakları*, (Çev. Türkkaya Ataöv, *Siyonizm ve Irkçılık*, 2. Basım, Birey ve Toplum Yayınları, Ankara, 1985.
19. Heiden, Konrad, *Adolf Hitler Das Zeitalter Der Verantwortungslosigkeit, Eine Biographie*, Europa Verlag, Zurich, 1936.
20. Hibbert, Christopher, *L'enlevement de Mussolini, Editions Sociales*, Paris, 1958.

21. Hoy, Claire ve Ostrovski, Victor, *Hile Yolu*, (Çev., Sibel Özbudun), E Yayınları, İstanbul, 1990.
22. Kasım, Enis El, Irkçılık ve Dünya Barışı, (Çev. Türkkaya Ataöv), *Siyonizm ve Irkçılık*, 2. Basım, Birey ve Toplum Yayınları, Ankara, 1985.
23. L. Ryan, Joseph, Siyonizm, Yahudiler ve Yahudilik, (Çev. Türkkaya Ataöv), *Siyonizm ve Irkçılık*, 2. Basım, Birey ve Toplum Yayınları, Ankara, 1985.
24. Lyons, Eugene, Novembre 1943, "La Fin du Komintern", *Signal*, No:1.
25. Michal, Bernard, *Les Grandes Enigmes de la Guerre Secrete*, Editions de Saint-Clair, Paris, 1966.
26. MİT'çi Kozinoğlu'yla Çakıcı'nın Çıkar İlişkisi, 22 Kasım 2004, *Nokta*, Sayı:1115.
27. MİT Raporu, 4 Eylül 1988, *Nokta*, Sayı 35.
28. Monteil, Vincent, *İsrail'in Gizli Dosyası Terörizm*, (Çev., Ergun Göze), Boğaziçi Yayınları, İstanbul, 1995.
29. Önal, Cengiz, Amasya Genelgesi Erzurum Kongresi, *Bütün Dünya*, Sayı 2019-05.
30. Rokach, Livia, *İsrail'in Kutsal Terörü İsrail Başbakanlarından Moshe SHARETT'in Özel Güncesinden*, (Çev., Zeynep Neşe), Belge Yayınları, İstanbul, 1984.
31. Said, Edward, *Filistin Sorunu*, (Çev., Alev Alatl), Pınar Yayınları, İstanbul, 1985.
32. Said, Edward, *Haberin Ağında İslam*, (Çev., Alev Alatl), Pınar Yayınları, İstanbul, 1981.
33. Schoenberger Gerhard und Bertelsmann, C., *Der Gelbe Stern, Die Juden Verfolgung in Europa 1933-1945*, Germany, 1978.
34. Smith, Gary V., Siyasal Siyonizm: Bir Yahudi Eleştirisi, (Çev. Türkkaya Ataöv), *Siyonizm ve Irkçılık*, 2. Basım, Birey ve Toplum Yayınları, Ankara, 1985.
35. Tanrıyar, Emin, 31 Ocak 1988, "Büyük Fırar'ın Öyküsü", *Nokta*, Sayı: 4.
36. T.B.M.M. Faily Meçhul Cinayetler Araştırma Komisyonu Raporu, 1995.
37. Terörün Ardındaki Yeni Hesaplar, 18 Mart 1990, *Nokta*, Sayı 11.
38. Uçaral, Rıfat, *Siyasi Tarih*, Harp Akademisi Basımevi, İstanbul, 1982.
39. Watson, Russell, J. Kubic, Milan ve Barnathan, Joyce, 21 February 1983, "Sharon Takes The Rap", *Newsweek*, Number 8.
40. Wirsing, Giseler, Octobre 1943, "La Revolution Des Vielards", *Signal*, No:2.
41. Wirsing, Giseler, 1944, "Une Faute Politique D'Importance", *Signal*, No:2.
42. Yalkın, M. R., *Bulgar Sadık*, (Anlatan: M. Sadık Poğda), Orhan Alkaya Matbaası.
43. *II. Dünya Savaşı Dokümanları Hamburg- Altona- Berlin Devlet Arşivleri*, Almanya.